ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Δεκέμβριος 2003 Α.Τ. 112

3 ευρώ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Απάντηση σε ανθέλληνες, γραικύλους και διεθνιστές

ΣΚΕΨΙΣ και ΔΡΑΣΙΣ

Η μεγάλη πορεία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ για την επέτειο της προδοσίας των Ιμίων

Πλατεία Κολοκοτρώνη, Αθήνα
ΣΑΒΒΑΤΟ 1η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2003

ΙΜΙΑ '96
ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ

για ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ 6942416220 6997022393
μέσω internet order@mail.gr
και ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
Δεκέμβριος 2003
αριθμός τεύχους 112

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΤΗΝ 6.20 ΠΡΩΪΝΗΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ ΕΚ ΠΥΩΔΟΥΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΤΙΔΟΣ
ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ
Η ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΑΝΕΤΕΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΝ

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ Σολωμού 74 Αθήνα, 2ος όρ.
τηλ. 6945171685 www.xrushaugh.org info@xrushaugh.org
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Αλεξίου, Ι. Βουλδής, Θ. Γεωργίου, Μ. Γεωργιλάς, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς, Κώστας Χ.

Ανάμεσα σε Μέκκα και Γουώλλ Στρητ

του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του Λαϊκού Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Μία νέα εποχή για την παγκόσμια ιστορία άρχισε με τρόπο τρομακτικό και οδυνηρό στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001 στην Νέα Υόρκη. Καθώς όλα δείχνουν η υπερδύναμη του καιρού μας, οι ΗΠΑ, εδέχθησαν την πρόκληση των απελπισμένων του Ισλάμ (εάν ήσαν οι απελπισμένοι του Ισλάμ...) και μπήκαν για τα καλά στον αδιέξοδο δρόμο της επιδιώξεως της παγκοσμίου κυριαρχίας, που κατέστρεψε μέχρι σήμερα τόσες Αυτοκρατορίες.

Στην αρχή είχαμε έναν πόλεμο μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ κατά των "εσωτερικών εχθρών", που δημιούργησε τραγικές καταστάσεις και ένα καθεστώς τρόμου εις βάρος των ίδιων των πολιτών της πολυεθνικής αυτής χώρας. Μετά ήλθε η εκστρατεία στο Αφγανιστάν, που φυσικά ούτε εξόντωσε τον Μπιν Λάντεν, ούτε κατάφερε να εξαφανίσει τους Ταλιμπάν. Ήδη σήμερα ένα σημαντικό μέρος των επαρχιών του Αφγανιστάν ελέγχεται και πάλι από τους Ταλιμπάν, ενώ το μόνο που κατάφεραν με την στρατιωτική τους παρουσία στην χώρα αυτή οι αμερικανοί ήταν να αυξηθεί κατά δέκα ή και είκοσι φορές περισσότερο η παραγωγή ηρωίνης.

Ταυτόχρονα, από το 2001 μέχρι σήμερα, επιδεινώθηκε σημαντικά η θέση των Παλαιστινίων, που υφίστανται πλέον ολομέτωπο πόλεμο από το κράτος των σιωνιστών. Οι δε υποσχέσεις των αμερικανών περί ανεξαρτήτου Παλαιστινιακού κράτους, που δόθηκαν και λίγο πριν την εκστρατεία στο Αφγανιστάν και λίγο πριν την εκστρατεία στο Ιράκ αποδεικνύονται ψέμματα. Δεν πρέπει να παραλείψουμε να πούμε ότι όποτε βρέθηκε σε δύσκολη θέση το Ισραήλ στο χρονικό αυτό διάστημα είχε δίπλα του χωρίς αμφιβολία τις ΗΠΑ, όπως στην περίπτωση που άσκησαν βέτο σε δυσμενή για το

Τελ-Αβίβ απόφαση του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ! Το ζήτημα της Παλαιστίνης είναι κορυφαίο θέμα για τις σχέσεις της Δύσεως με τον Ισλαμικό κόσμο, όμως αυτό είτε δεν το αντιλαμβάνεται η Ουάσιγκτον, είτε δεν μπορεί να πράξει διαφορετικά, όντας δέσμια των πανίσχυρων στην πέραν του Ατλαντικού αυτοκρατορία, σιωνιστών.

Μετά τον πόλεμο στο Αφγανιστάν είχαμε την εκστρατεία στο Ιράκ, επειδή δήθεν ο Σαντάμ Χουσεΐν είχε σχέσεις με την Αλ Κάιντα και επιπλέον επειδή δήθεν κατείχε όπλα μαζικής καταστροφής. Τίποτε από αυτά δεν αποδείχθη! Αυτήν την στιγμή δε, οι ΗΠΑ, έχουν ανοίξει μέτωπα στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, ενώ μελλοντικός τους στόχος είναι, δεν το κρύβουν, το Ιράν και φυσικά δεν κάνουν ούτε ένα χιλιοστό πίσω από την εκφρασμένη πρόθεσή τους να είναι αυτοί που θα εκμεταλλευτούν τα πετρέλαια της Κασπίας, η οποία αναμφισβήτητα ανήκει στον ζωτικό στρατηγικό χώρο κατά πρώτον λόγο της Ρωσσίας και κατά δεύτερον του Ιράν. **Έχουμε ήδη βρεθεί, για όσους δεν το έχουν αντιληφθεί, σε μία νέα εποχή, σε μία εποχή κρίσιμη από την οποία θα εξαρτηθεί το μέλλον ολόκληρου του κόσμου. Από μία εποχή οδύνης, που σίγουρα θα γεννήσει κάτι νέο.**

Έχει σημασία να δούμε πως από πλευράς ψυχολογικών επιχειρήσεων διαδραματίζεται ο πόλεμος αυτός. Η μεν Αμερική, έχοντας στο πλευρό της την συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ, που όλοι γνωρίζουμε σε ποιους ανήκουν, ισχυρίζεται ότι είναι η αυτοκρατορία του "καλού" και διεξάγει έναν πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. Από την άλλη πλευρά, με τα μηνύματά της η περίφημη Αλ Κάιντα παρουσιάζει τον πόλεμο των ΗΠΑ σαν ένα έργο των σιωνιστών, αλλά και σαν μια... νέα σταυροφορία των Χριστιανών κατά του Ισλάμ! **Το τελευταίο θα μπορούσε να είναι ένας θαυμάσιος ισχυρισμός των μηχανισμών μαύρης προπαγάνδας της αμερικανικής πολεμικής μηχανής. Με άλλα λόγια, είναι βούτυρο στο ψωμί της εξουσίας των ΗΠΑ, που είναι μια χώρα με βαθύ θρησκευτικό αίσθημα και μεγάλη ευσέβεια. Όλα αυτά δεν μπορούν παρά να μας βάζουν σε σκέψεις...**

Απέναντι σε όλα αυτά άβουλη παρακολουθεί τις εξελίξεις τόσο η Ευρώπη, όσο και η Ρωσσία, παρ' όλο το γεγονός ότι θίγονται ζωτικά τους συμφέροντα. Η Κίνα μένει στην άκρη και περιμένει. Και σίγουρα θα είναι η δύναμη που θα βγει η περισσότερο κερδισμένη από αυτήν την θανάσιμη διαμάχη.

Με δύο λόγια, ολόκληρος ο πολιτισμένος κόσμος βρίσκεται (μοιραία χωρίς να το θέλει) μέσα σε έναν πόλεμο, που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στους φανατικούς του Ισλάμ, που δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι μέχρι χθες ήσαν στενοί σύμμαχοι των ΗΠΑ, και των γερακιών της Ουάσιγκτον, που αποτελούνται κατά κύριον λόγο από φανατικούς πουριτανούς και σιωνιστές. Είναι ευνόητο ότι αυτός ο πόλεμος δεν είναι δικός μας, όμως πάντοτε παραμένει γεγονός ότι αυτοί που πληρώνουν πιο ακριβά τον κάθε πόλεμο είναι τελικά οι ουδέτεροι.

Καραθεοδωρής και Αϊνστάιν

Αφιέρωμα στον μεγάλο Έλληνα μαθηματικό Κωνσταντίνο Καραθεοδωρή είχε τον περασμένο μήνα το ένθετο περιοδικό "ΙΣΤΟΡΙΚΑ" της "Ελευθεροτυπίας". Τραγική ειρωνεία. Ο τίτλος του αφιερώματος ήταν: "Κ. Καραθεοδωρή - Ο Έλληνας Αϊνστάιν" και λέγουμε τραγική ειρωνεία γιατί στις μέσα σελίδες δεν υπήρχε καμμία συγκεκριμένη αναφορά στις πράγματι στενές σχέσεις του μεγάλου Έλληνα μαθηματικού με τον φερόμενο ως πατέρα της θεωρίας της σχετικότητος Αλβέρτο Αϊνστάιν. Ο ίδιος μάλιστα ο Αϊνστάιν είχε δηλώσει για τον Καραθεοδωρή:

Ο Αϊνστάιν θα πει για τον Καραθεοδωρή σε συνέντευξη Τύπου το 1955: ***"Κύριοι, ζητήσατε να σας απαντήσω σε χίλια δυο πράγματα, κανείς σας όμως δεν θέλησε να μάθει ποιος ήταν ο δάσκαλός μου, ποιος μου έδειξε και μου άνοιξε το δρόμο προς την ανώτερη μαθηματική επιστήμη, σκέψη και έρευνα. Και για να μη σας κουράσω, σας το λέω έτσι απλά, χωρίς λεπτομέρειες, ότι μεγάλος μου δάσκαλος υπήρξε ο αξεπέραστος Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή, στον οποίο, εγώ προσωπικά, αλλά και η μαθηματική επιστήμη, η φυσική, η σοφία του αιώνα μας, χρωστάμε τα πάντα".***

Οι λεπτομέρειες όμως είναι ιδιαίτερα σημαντικές. Τι εννοούμε; Ας διαβάσουμε ένα απόσπασμα από μία επιστολή του Αϊνστάιν πολλά χρόνια νωρίτερα:

"1916 - Αϊνστάιν προς Καραθεοδωρή

"...Αν όμως λύσετε και το πρόβλημα των κλειστών γραμμών του χρόνου θα σταθώ μπροστά σας με σταυρωμένα χέρια...".

Όπως εγράφη και στον Ελληνικό τύπο, οι επιστολές Αϊνστάιν προς Καραθεοδωρή βρίσκονται σε κρατικό μουσείο της Ιερουσαλήμ και θεωρούνται απόρρητες.

Γιατί αλήθεια να είναι απόρρητες; Μήπως γιατί από το περιεχόμενό τους προκύπτει ότι ο πραγματικός πατέρας της θεωρίας της σχετικότητος είναι ο μεγάλος Έλληνας μαθηματικός Κωνσταντίνος Καραθεοδωρής;

Σιωνιστές και "ξαναγεννημένοι" Χριστιανοί

Ό,τι συμβαίνει σήμερα στη Μέση Ανατολή αποτελεί μία τρομακτική ταύτιση συμφερόντων μεταξύ των σιωνιστών και των λεγόμενων "ξαναγεννημένων" Χριστιανών, που αποτελούν μία επικίνδυνη σέχτα προτεσταντών, οι οποίοι πιστεύουν ότι έρχεται η καταστροφή του κόσμου και θα γίνει η δευτέρα παρουσία. Για να γίνει όμως αυτή η δευτέρα παρουσία, πρέπει πρώτα να κτιστεί ο τρίτος ναός του Σολομώντος, δηλαδή πρέπει να επικρατήσει ολοκληρωτικά και απόλυτα η σκληρή γραμμή των σιωνιστών στους Αγίους Τόπους. Δεν είναι τυχαίο ότι πριν από ένα χρόνο περίπου έγινε μεγάλη συγκέντρωση των reborn christian στο Ισραήλ. Αξίζει δε να σημειωθεί ότι ο πνευματικός πατέρας των νεοσυντηρητικών των ΗΠΑ, που έχουν επιβάλλει την ε-

πιθετική γραμμή στην Ουάσιγκτον, είναι ο εβραίος φιλόσοφος Λέο Στράους, ο οποίος έχει γράψει το περίφημο έργο "ΠΕΡΙ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ", στο οποίο ισχυρίζεται ότι ο λαός δεν μπορεί να αντέξει την Πλατωνική αλήθεια και ότι επιδίωξη της αρετής είναι ουτοπία και γι' αυτό το λόγο όσοι έχουν στα χέρια τους την εξουσία θα πρέπει διαρκώς να εξαπατούν τον λαό.

Για τα γλυπτά του Παρθενώνος: Αγγλικό θράσος, αλλά και πικρές αλήθειες...

Όπως έγινε γνωστό το BBC ετοιμάζει τηλεοπτική εκπομπή με τίτλο "ΤΑ ΕΛΓΙΝΕΙΑ", που θα παρουσιάσει η γνωστή Αρχαιολόγος Ντόροθυ Κινγκ και η οποία πρόκειται να προβληθεί λίγες εβδομάδες πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Όπως δήλωσε η Αγγλίδα Αρχαιολόγος, στην εκπομπή θα διαλύσει όλους τους μύθους για τα μάρμαρα και θα υποστηρίξει το δικαίωμα του Βρετανικού Μουσείου να τα κρατήσει στις αίθουσές του! Πρόκειται πράγματι για μια επίδειξη του γνωστού αγγλικού θράσους, που έρχεται να δικαιώσει τον αρχαιοκάπηλο Λόρδο Έλγιν. Όμως, δυστυχώς, για μας, η Ντόροθυ Κινγκ πρόκειται να πει και άλλα στην εν λόγω εκπομπή. Πρόκειται να μιλήσει για την καταστροφή του Μαραθώνα από τις ελληνικές μπουλντόζες και πρόκειται επίσης να αποκαλύψει ότι στον χώρο που επέλεξαν να κατασκευαστεί το νέο Μουσείο της Ακροπόλεως, υπάρχουν μέσα στη γη σημαντικά ευρήματα από την μυκηναϊκή μέχρι και την βυζαντινή περίοδο! Εκεί, μάλιστα, βρίσκεται και τμήμα της φιλοσοφικής σχολής του Πλάτωνα, που πρόκειται να θαφτεί κάτω από το τερατώδες νέο μουσείο...

Καλύπτουν ευρήματα στον Κεραμεικό!

Μια ολόκληρη συνοικία της Αρχαίας Αθήνας βρέθηκε στην περιοχή των οδών Ψαρομηλίγκου και Ασωμάτων στην περιοχή του Κεραμεικού σε έργα, που γινόντουσαν από τον οργανισμό σχολικών κτιρίων! Αποφασίστηκε να προχωρήσει όμως η κατασκευή του Σχολείου και να δημιουργηθεί παράλληλα... μουσείο!!! Τα άλλα αρχαιολογικά ευρήματα αφορούν τα έργα που γινόντουσαν σε οικόπεδο ιδιοκτησίας του ιδρύματος Ανδρέα Παπανδρέου... Για αυτά τα αρχαιολογικά ιδρύ-

ματα αποφασίστηκε να γίνει μουσείο υπόγειο με γυάλινη οροφή!!! Ύστερα απορούμε όταν μας κακολογούν κάποιοι στο εξωτερικό... Θα μου πείτε βεβαίως, τι είναι κάποια αρχαιολογικά ευρήματα των Αθηνών του Χρυσού Αιώνος, μπροστά σε έναν Ανδρέα Παπανδρέου;

Μιναρέδες και Θράκη

Περίεργα πράγματα συμβαίνουν στην Θράκη! Αποφασίστηκε μεταξύ άλλων η διδασκαλία της τουρκικής γλώσσας και

στα ελληνικά Λύκεια (σαν μάθημα επιλογής!), ενώ για την γλώσσα των Πομάκων δεν δίνεται καμμία σημασία. Επιπλέον, κυκλοφόρησε λεύκωμα πολυτελές αφιερωμένο στα Οθωμανικά μνημεία της Θράκης... Ιδού πως παρουσιάστηκε με σχετικό δελτίο τύπου στις εφημερίδες: "***Παράθυρο προς τον άγνωστο κόσμο των 256 μουσουλμανικών μνημείων της Θράκης ανοίγει, για πρώτη φορά, στην Ελλάδα μέσα από ένα βιβλίο που καταγράφει τη ζωή και τον κόσμο τους.***

Το πρώτο και μεγαλύτερο μουσουλμανικό τέμενος της Ευρώπης, το τζαμί του Διδυμοτείχου, κτίσθηκε 120 χρόνια πριν από την πτώση της Κωνσταντινούπολης από τον Μουράτ, το 1368. έχει εμβαδόν χιλίων τετραγωνικών μέτρων και δύο πέτρινους μιναρέδες.

Δεν είναι το μόνο. Η γη της Θράκης είναι γεμάτη από πάσης φύσεως μεγάλα και μικρά μουσουλμανικά μνημεία, τεκέδες-μοναστήρια, τάφους αγίων και ευγενών, μαυσωλεία, νεκροταφεία...".

"...Στη συντριπτική πλειονότητά τους πρόκειται για κτίρια του 19ου και 20ου αιώνα. Υπάρχουν όμως και παλαιότερα, από τον 17ο και 16ο αιώνα, τη χρυσή εποχή της ισλαμικής αρχιτεκτονικής".

Θεωρείτε όλα αυτά αθώα; Εμείς όχι!

Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών, Ριχ. Σωμερίτης και μία τηλεοπτική εκπομπή

Βιβλιοπωλείο της Θεσσαλονίκης είχε αναφερθεί σε επίσημη ανακοίνωση του Κέντρου Βίζενταλ, το οποίο το κατηγορούσε ότι διακινεί "ρατσιστικά" βιβλία, ανάμεσα στα οποία και τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών. Τον ίδιο περίπου καιρό, έγινε και η μεγάλη συγκέντρωση στην Θεσσαλονίκη στην διάρκεια της οποίας κάηκε κυριολεκτικά το συγκεκριμένο βιβλιοπωλείο. Σύμπτωση;

Σε τηλεοπτική εξάλλου εκπομπή ο γνωστός δημοσιογράφος Ριχάρδος Σωμερίτης ζήτησε να απαγορευθεί η κυκλοφορία των Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών γιατί έτσι συμβαίνει και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Θερμός υποστηρικτής του αιτήματος του Ριχάρδου Σωμερίτη και ο ευρωβουλευτής του Συνασπισμού Παπαγιαννάκης, ο οποίος βρισκότανε στην ίδια εκπομπή. Για το ίδιο ζήτημα ο εν λόγω δημοσιογράφος έγραψε μετά από λίγες ημέρες σε άρθρο του στο "Βήμα":"...ορισμένοι συμπατριώτες δεν ανέχονται τους μετανάστες ή όποιον διαφορετικό. Όταν τους ακούς στις τηλεοράσεις, όταν διαβάζεις τα όσα γράφουν ακόμη και σε δημοκρατικές εφημερίδες, όταν ανακαλύπτεις σε αξιοπρεπή βιβλιοπωλεία τα ρατσιστικά βιβλία που εκδίδονται, αναγκαστικά επιβεβαιώνεις τα θλιβερά συμπεράσματα της γνωστής πια έρευνας του ΕΚΚΕ: δεν αντέχουν πολλοί τις λίγες χιλιάδες Έλληνες εβραϊκού θρησκεύματος· πώς να αντέξουν τις εκατοντάδες χιλιάδες ξένους; Ή τους όσους "διαφορετικούς", ημεδαπούς και μη; Πολλοί κάτοικοι αυτής της χώρας είναι, δυστυχώς, ρατσιστές, ξενόφοβοι, μισαλλόδοξοι. Και βεβαίως αντισημίτες. Όταν τα βάζουν με τους μετανάστες, μας λένε ότι οι μετανάστες κλέβουν. Κι όταν τα βάζουν με τους Εβραίους, μας λένε, με παράδειγμα τη Μέση

Ανατολή, ότι οι Εβραίοι (έτσι, γενικώς) "είναι στη ρίζα του κακού". Ας το δούμε."

Μία ακόμη δημοσκόπηση

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα δημοσκοπήσεως, που έγινε σε μαθητές Λυκείου, με αφορμή το Πολυτεχνείο εμπιστεύονται την οικογένεια (93,1%), την Εκκλησία (51,1%), το σχολείο (39,1%), το στρατό (25,2%), τη δικαιοσύνη (13,1%), την Αστυνομία (11,3%). Μόλις (3,3%) εμπιστεύεται την τηλεόραση, (2,6%) την κυβέρνηση, (1,5%) τα κόμματα και (1,5%) τη Βουλή! Ποια είναι όμως η εξουσία σε αυτή τη χώρα; Φυσικά η Βουλή, τα κόμματα, η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ, μια εξουσία που δεν εμπιστεύονται οι νέοι...

Θεσσαλονίκη και Σιωνιστές

Πριν λίγα χρόνια κορυφαίο στέλεχος της κυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ είχε κάνει μία δήλωση που είχε προκαλέσει εντύπωση. Είχε μιλήσει για μια νέα Θεσσαλονίκη των τριών εκατομμυρίων, που θα είναι η Μητρόπολη των Βαλκανίων. Όλοι τότε απορήσαμε που θα βρεθούν τα άλλα δύο εκατομμύρια με δεδομένο ότι το Έθνος μας βρίσκεται σε δημογραφικό μαρασμό. Κάποιοι όμως βλέπουν τα πράγματα διαφορετικά και θέλουν την Συμβασιλεύουσα, την πρωτεύουσα του Ελληνικού Βορρά, μία πολυπολιτισμική μεγαλούπολη των Βαλκανίων. Απόλυτα σχετικό με όλα αυτά είναι και το γεγονός ότι γίνονται μεγάλες επενδύσεις τα τελευταία χρόνια από εβραϊκά κεφάλαια στην οικονομία της πόλεως. Ήδη σύμφωνα με έγκυρους οικονομικούς αναλυτές μεγαλύτερο ποσοστό από το 50% της οικονομίας της Θεσσαλονίκης ελέγχεται από πολυεθνικές που ανήκουν σε εβραίους. Ανάμεσα στις επενδύσεις τους και η αγορά μέσων μαζικής ενημερώσεως (εφημερίδες, τοπικοί τηλεοπτικοί σταθμοί κ.α.).

Δεν πρέπει επίσης να μας διαφεύγει ότι για τους σιωνιστές η Θεσσαλονίκη παραμένει η μητέρα του Ισραήλ... και ότι θέλουν τον έλεγχό της σαν προγεφύρωμα από το Ισραήλ προς την Ευρώπη. Καθόλου τυχαία δεν είναι επίσης η ανέγερση τα τελευταία χρόνια πολλών εβραϊκών μνημείων και μουσείων!

Υ.Γ.: Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι ο μεγάλος διχασμός του Έθνους μας στον 20ο αιώνα ξεκίνησε από μία δολοφονία στην Θεσσαλονίκη. Από την δολοφονία του Βασιλέως Γεωργίου του Α', της οποία δράστης ήταν κάποιος Σχοινάς, που ήταν μέλος της εβραϊκής κομμουνιστικής οργανώσεως "ΦΕΝΤΕΡΑΣΙΟΝ"... και ότι όταν έγινε γνωστή η δολοφονία του Βασιλέως στους Έλληνες της Θεσσαλονίκης ξέσπασαν επεισόδια εις βάρος των εβραίων της πόλεως.

του Γ. Ρ.

Ένας άγνωστος πόλεμος 4 αιώνων
Οι Τούρκοι κατακτούν την Ελληνική Μικρά Ασία

Από τα μέσα του 11ου αιώνος έως και τα χρόνια που ακολούθησαν την Άλωση της Πόλης, στη Μικρά Ασία συνετελέσθη μία κοσμογονία. Μία ανελέητη και φρικτή πάλη επιβίωσης, ένας ολοκληρωτικός πόλεμος, που όμοιο του ελάχιστα Έθνη γνώρισαν στην παγκόσμιο Ιστορία. Τέσσερις αιώνες γεμάτοι από φονικές μάχες, ατελείωτες συγκρούσεις, σφαγές και καταστροφές ακμαίων ελληνικών πόλεων από τους τουρκομάνους εισβολείς. Τους διψασμένους για αίμα και κατακτήσεις εισβολείς, που εγκαταλείποντας την κεντροασιατική τους κοιτίδα, σκόρπισαν τον όλεθρο στην προαιώνια ελληνική γη της Μικράς Ασίας.

Οι ελληνοτουρκικές διαφορές βλέπετε δεν είναι υπόθεση καινούρια. Δεν είναι μόνο το 1821 και το 1453, όπως έχουν επιβάλει στη συνείδηση του ελληνικού λαού(αν και πλέον, ακόμη κι αυτό το επίπεδο εθνικής αυτογνωσίας τείνει να ξεπεραστεί). Είναι, πίσω απ' το νέφος της λήθης, ένας πόλεμος που κρατά χίλια χρόνια, ένας πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς προγόνους, που είναι ασφαλώς αδύνατο να τελειώσει αν δεν επιβληθεί οριστικά ο ένας εκ των δύο αντιπάλων. Όσες ανοησίες λέγονται σήμερα περί "ελληνοτουρκικής προσεγγίσεως" δεν είναι παρά ασήμαντες παρενθέσεις στον ιστορικό χρόνο, που πολύ σύντομα θα ξεχαστούν και η φυσική τάξη θα αποκατασταθεί.

Ολα άρχισαν την αυγή της περασμένης χιλιετίας, όταν μία ομάδα τριών χιλιάδων περίπου Τούρκων έφιππων μισθοφόρων έφθαναν στο Ιράκ, προσκεκλημένοι του ντόπιου σουλτάνου, για να κλείσουν τον διμέτωπο πόλεμό του, ενάντια στο χαλίφη της Βαγδάτης και τους Ινδούς της Πενταποταμίας.

Το γεγονός αυτό, που φαντάζει σαν μία απλή ιστορική λεπτομέρεια, ήταν η βάση για τη δημιουργία μιας νέας τάξης πραγμάτων σ' αυτόν τον τεράστιας γεωπολιτικής σημασίας ευρασιατικό χώρο και γενικότερα στην εξέλιξη της παγκοσμίου Ιστορίας. Τα νομαδικά τουρκικά φύλα, με τις ξεκάθαρες τουρανοειδείς φυλετικές καταβολές, περιφέρονταν για εννιακόσια χρόνια στις στέπες της Κεντρικής Ασίας, γύρω απ' την αρχαία Υπερωξιανή-σημερινό Τουρκεστάν-ως τον ποταμό Ώξο, που αποτελούσε το φυσικό σύνορο μεταξύ αυτών των απολίτιστων ορδών και των μεγάλων πολιτισμών της Αραβίας και του Αιγαίου.

Επιβιώνοντας τα φύλα αυτά σ' ένα σκληρό περι-

βάλλον συνεχών συγκρούσεων, αλλά και με έμφυτη την ορμή για λεηλασίες και καταστροφικές κατακτήσεις, είχαν μεταβληθεί από ασύντακτες ορδές νομάδων, σε υψηλής ισχύος στρατιωτικά σώματα. Άξιοι και σταθεροί ιππείς και ταυτόχρονα δεινοί τοξότες επάνω στα ελαφρά και γρήγορα άλογα της στέπας, μπορούσαν με τις δικές τους τακτικές μάχης-αποφεύγοντας την εκ του συστάδην σύγκρουση-να αντιμετωπίσουν όλους τους φημισμένους στρατούς της Ανατολής.

Δεν άργησε η επαφή αυτών των πρώτων τουρκικών φύλων με τις φρουρές των ανατολικών επαρχιών της αυτοκρατορίας. Μίας αυτοκρατορίας όμως, που μετά τα ένδοξα χρόνια της Μακεδονικής δυναστείας, παρέπαιε προς χάριν του κυβερνώντος πολιτικού κόμματος και των θεόρατων εξόδων που αξίωνε η αδιάφορη αυτοκρατορική αυλή. Ο στρατός είχε περιέλθει στην πιο δεινή ίσως θέση των τελευταίων αιώνων. Με ηγήτορες δυσαρεστημένους και ξεχασμένους και στρατιώτες αδύναμους, άοπλους και απόλεμους. Ξεκίνησε έτσι ένας ολοκληρωτικός πόλεμος Τούρκων-Βυζαντινών που διήρκησε τέσσερις ολόκληρους αιώνες, χωρίς καμία ουσιαστική διακοπή. Τέσσερις αιώνες διαρκούς αιματοχυσίας, με δεκάδες μάχες, εκατομμύρια νεκρούς και με όλες τις θαυμαστές πολιτείες της μικρασιατικής ενδοχώρας να καίγονται, να λεηλατούνται και να υποσκάπτονται. Επί τετρακόσια χρόνια οι Έλληνες ξεριζωνόταν απ' τις εστίες του, συχνά τις ξανακέρδιζαν για να τις απολέσουν και πάλι, σε μια φρικτή αναμέτρηση ζωής και θανάτου, στα χρόνια της παρακμής του μεσαιωνικού μας βασιλείου.

Η μεγάλη και διαρκής σύγκρουση που έκρινε την τύχη του Μικρασιατικού Ελληνισμού

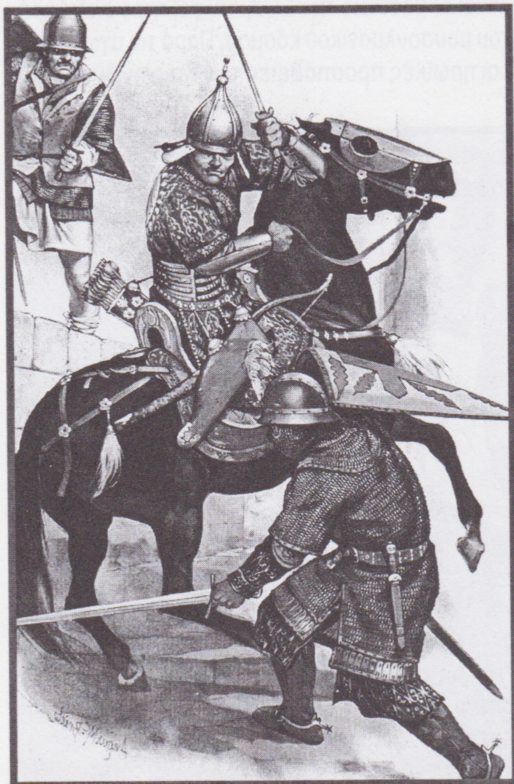
Της αλώσεως του 1453 προηγήθηκε η κατάληψη ολόκληρης της βυζαντινής Μικράς Ασίας (πλην της αυτοκρατορίας της Τραπεζούντος) με μία σειρά μεγάλων επεισοδίων να κρίνουν την κατάληξη του "παιχνιδιού". Ξεχωριστή θέση στη σειρά αυτή κατέχει η ευγενική μορφή του Ρωμανού Διογένους. Ίσως, αν αυτός ο τολμηρός και δραστήριος Καπαδόκης είχε αφανίσει το απόστημα της πολιτικής φατρίας των ανακτόρων-που τελικά τον πρόδωσε, τον τύφλωσε και τον σκότωσε-η αυτοκρατορία να είχε πατάξει εν τη γενέσει του, τον μετέπειτα μοιραίο σελτζουκικό κίνδυνο. Πράγμα που θα γινόταν σίγουρα αν επικρατούσαν οι συνθήκες των περασμένων αιώνων, με τη σιδηρά τάξη που είχαν επιβάλλει οι μεγάλες μορφές ενός Ηρακλείου ή ενός Νικηφόρου Φωκά, που είχαν κάνει το βασίλειο των Ελλήνων φόβητρο ολόκληρου του μουσουλμανικού κόσμου. Παρά τις αγωνιώδεις και ηρωϊκές προσπάθειες των Κομνηνών για ανά-

καμψη, δύο ακόμη μοιραίες στιγμές έκριναν τα πάντα στο μέτωπο της καθ' ημάς Ανατολής. Η σφαγή στο Μυριοκέφαλο της λαμπρής και πάνοπλης στρατιάς του Μανουήλ Κομνηνού από υπερδιπλάσιους αιμοδιψείς Τουρκομάνους. Αλλά πάνω απ' όλα ήταν η πρώτη άλωση από τους Φράγκους, η πτώση και η λεηλασία της Βασιλεύουσας απ' τις ορδές των Δυτικών τυχοδιωκτών, που έδωσε τη χαριστική βολή στην ήδη καταρρέουσα αυτοκρατορία.

Η πρώτη περίοδος των επιδρομών

Κύριοι κυματοθραύστες της σελτζουκικής πλημμυρίδος στάθηκαν κατ' αρχήν οι υποτελείς επαρχίες της Αρμενίας και της Ιβηρίας(σημερινή Γεωργία). Το 1045, διερχόμενες τουρκικές δυνάμεις πάτησαν για πρώτη φορά σε αυτοκρατορικά εδάφη και κατενίκησαν τις τοπικές βυζαντινές δυνάμεις στην περιοχή της Άνω Μηδίας. Αυτή η "αναγνωριστική" μάχη έδωσε το έναυσμα στους Τούρκους για νέες επιδρομές, σε μια χώρα που το λαμπρό στρατιωτικό της παρελθόν, ήταν από μόνο του ικανό να αποτρέψει τους επίδοξους εισβολείς. Η πρώτη οργανωμένη εκστρατεία θα πραγματοποιηθεί το 1048, με επικεφαλής τον

ανιψιό του σουλτάνου, Ασάν, και θα οδηγήσει στη συντριβή των τουρκικών δυνάμεων σε ενέδρα του αυτοκρατορικού στρατού. Το επόμενο έτος, η εισβολή θα επαναληφθεί, με την πρώτη μεγάλη καταστροφή ελληνικής πόλεως και θα αποκρουστεί τελικώς μετά την αμφίρροπη μάχη στο φρούριο Καπετρον. Η αρχή όμως είχε γίνει. Τα γεγονότα αυτά ακολούθησε μία εικοσαετία τουρκικών επιδρομών, που έπληξαν ολόκληρο το ανατολικό τμήμα της αυτοκρατορίας. Με φημισμένες ελληνικές πόλεις, όπως τη Μελιτηνή, το Ικόνιο και την Καισάρεια να εξανδραποδίζονται. Το έτος 1068, τα τουρκομανικα φύλα είχαν καταφέρει να βρεθούν "μία ανάσα" από τα παράλια του Αιγαίου και ήταν πλέον εμφανές πως η αυτοκρατορία διέτρεχε θανάσιμο κίνδυνο. Σ' αυτή την ιδιαιτέρως κρίσιμη περίοδο, ανέλαβε την εξουσία ο Ρωμανός Δ' Διογένης.

Μαντζικέρτ Η αρχή του τέλους

Πρώτο μέλημα του νέου αυτοκράτορος ήταν η αναδιοργάνωση του στρατού. Αφού ο στόχος αυτός επετεύχθη όσο ήταν δυνατό, ξεκίνησε μία σειρά επιθετικών ενεργειών, με αποτέλεσμα την εκδίωξη των εισβολέων απ' το μεγαλύτερο μέρος της Μικρασιατικής χερσονήσου. Την άνοιξη του 1071, συγκεντρώθηκε μία αρκετά μεγάλη σε όγκο στρατιά και έφτασε στην Αρμενία, όπου βρισκόταν το σύνολο των τουρκικών δυνάμεων. Η αποφασιστική μάχη θα δινόταν έξω απ' την πόλη Μαντζικέρτ, κοντά στη λίμνη Βαν, καθώς ο αυτοκράτορας διαισθανόταν πως είχε μια μεγάλη ευκαιρία να απαλλάξει οριστικά το Κράτος απ' τη θανάσιμη απειλή. Για τη μάχη που ακολούθησε διετυπώθησαν διάφορες θεωρίες. Το μόνο βέβαιο είναι πως ενώ η βυζαντινή στρατιά κατεδίωκε τους Τούρκους, μία αναίτια εντολή υποχωρήσεως που έδωσε ο «εκλεκτός της πολιτικής φατρίας» Ανδρόνικος Δούκας ήταν αρκετή για να σπείρει τον πανικό και να οδηγήσει στην καταστροφή. Η προδοσία αυτή ήταν ουσιαστικά το μοιραίο πλήγμα στην πλάτη της αυτοκρατορίας. Με την ήττα στο Μαντζικέρτ και την αιχμαλωσία του Ρωμανού, οι Τούρκοι πάτησαν μόνιμα πλέον πόδι στη Μικρά Ασία και άρχισαν μία ακόμη φονικότερη σειρά επιδρομών, λεηλασιών και κατακτήσεων.

Η δυναστεία των Κομνηνών «Υπέρ πάντων αγών»

Ο Αλέξιος Κομνηνός θα παραλάβει ένα κράτος στα

όρια της διάλυσης. Παρ' όλα αυτά, με συνεχείς εκστρατείες, θα επιτύχει να δώσει αρκετά σκληρά χτυπήματα στους εισβολείς και να απαλλάξει τη δυτική Μικρά Ασία απ' την παρουσία τους. Χρονικογράφοι της περιόδου αναφέρουν πως ήταν τέτοιο το μίσος των Βυζαντινών κατά τις μάχες εκείνες, που το 1108 έπειτα από επιδρομή σε τουρκικό καταυλισμό, έριξαν τα νεογέννητα μωρά σε καζάνια με βραστό νερό. Και μετά απ' τη νικηφόρο μάχη της Φιλαδελφείας, πυρπόλησαν τις καλαμιές του ποταμού Μαιάνδρου, όπου ειχαν καταφύγει οι ηττημένοι, με αποτέλεσμα να τους κάψουν όλους ζωντανούς. Η εξέλιξη αυτή, απλά περιόρισε τις τουρκικές επιδρομές και ο πόλεμος συνεχίστηκε ακατάπαυστα και τα επόμενα 70 χρόνια, με συνεχείς συγκρούσεις, ατελείωτες σφαγές και μεγάλες καταστροφές. Φτάνουμε έτσι στο 1176, επί βασιλείας Μανουήλ Α' Κομνηνού, οπότε οι Έλληνες συγκροτούν τη μεγαλύτερη έως τότε στρατιά, με σκοπό να πλήξουν συνολικά τον εχθρό, που έχει περιοριστεί στην πρωτεύουσά του, το Ικόνιο. Η αποφασιστική μάχη θα δοθεί στα στενά που οδηγούν στην κοιλάδα του Ικονίου, έξω απ' το βυζαντινό φρούριο Μυριοκέφαλο. Η απόφαση του αυτοκράτορα να περάσει η ογκώδης στρατιά απ' τις στενές ορεινές διαβάσεις ακάλυπτη, έδωσε το πλεονέκτημα στις διπλάσιες δυνάμεις των άτακτων τουρκομάνων να την πλήξουν καίρια. Και ενώ η εμπροσθοφυλακή με τη φρουρά του αυτοκράτορα περνούν ανέγγιχτες, τα υπόλοιπα τμήματα θα υποστούν μεγάλες απώλειες, εξοντώνοντας όμως πολύ μεγαλύτερο αριθμό επιτιθεμένων. Η εξέλιξη αυτή μπορεί να μην οδήγησε στη συντριβή μία απ' τις δύο παρατάξεις, ανάγκασε όμως τους Έλληνες να συνθηκολογήσουν και να πάρουν το δρόμο της επιστροφής. Η σημασία του γεγονότος όμως ήταν πολύ μεγαλύτερη: Είχε χαθεί έτσι και η τελευταία ευκαιρία της αυτοκρατορίας να απαλλαγεί οριστικά απ' τον τουρκικό κίνδυνο.

Η Άλωση του 1204 Επίσπευση της κατάρρευσης

Οι Τούρκοι, στα επόμενα χρόνια καταφέρνουν να παγιώσουν τη θέση τους σε ολόκληρη τη χερσόνησο της Μικράς Ασίας. Το ύπουλο χτύπημα των Δυτικών το 1204 θα επιταχύνει φυσικά και τη διαδικασία οριστικής κατάληψης της ενδοχώρας. Ακόμη και στα χρόνια που ακολούθησαν την επανάκτηση της Πόλης από τους Φράγκους, δεν υπήρχε καμία δυνατότητα μεταστροφής αυτής της καταστάσεως. Κατά τόπους εκστρατείες με περιορισμένα αποτελέσματα, αλλά

και τυχαία γεγονότα (όπως η πολιορκία της Άγκυρας απ' τους Μογγόλους), απλώς καθυστέρησαν τη μοιραία έλευση του τέλους. Οι φιλότιμες προσπάθειες των Παλαιολόγων απετέλεσαν τα τελευταία σημαντικά γεγονότα στη χιλιόχρονη ιστορία του μεγάλου βυζαντινού Ελληνικού βασιλείου. Την άνοιξη του 1453, ο τελευταίος του αυτοκράτορας θα σφράγιζε με το αίμα του την ιστορία αυτή και θα τις χάριζε αιώνια δόξα. Προσφέροντας ταυτόχρονα στον Ελληνισμό, το όραμα και το θρύλο που θα τον κρατούσαν ζωντανό στους δύσκολους αιώνες που ακολούθησαν.

Σήμερα, στη μικρή Ελλάδα του 2003, σ' αυτό το κακέκτυπο ενός μεγάλου αυτοκρατορικού παρελθόντος-οι εχθροί που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε δεν είναι τόσο ισχυροί, όσο τα εκατομμύρια των βαρβάρων επιδρομέων. Και παρ' όλο που και σήμερα ο εχθρός υπερέχει σε μέσα, η υπεροπλία αυτή δεν μπορεί με τίποτα να συγκριθεί με την υλική υπεροχή των Τούρκων έναντι των τελευταίων υπερασπιστών της Πόλεως των Κωνσταντίνων. Είθε, στα επόμενα χρόνια, οι μαχόμενοι Έλληνες να επιδείξουν ένα μόνο μέρος απ' το αγωνιστικό ήθος των λίγων πραγματικών πολεμιστών, που επί τέσσερις αιώνες πάλεψαν σκληρά, για να θαφτούν τελικά κάτω απ' τα ερείπια του οράματος ενός αυτοκρατορικού Ελληνισμού.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Οι τελευταίες ημέρες του Ιωάννου Μεταξά

Αναφορά περί δολοφονίας του από τον David Irving στο βιβλίο του ο πόλεμος του Χίτλερ

"Η αλήθεια πολλές φορές δεν βρίσκεται ούτε στο άσπρο, ούτε στο μαύρο, αλλά κάπου ανάμεσα σε αυτά, στο γκρίζο. Ο Ιανουάριος του 1941 ήταν ένας εξαιρετικά κρίσιμος μήνας όχι μόνον για την Ιστορία του Έθνους μας, αλλά και για την Ιστορία ολόκληρης της Ευρώπης και του κόσμου.
Πολλά έχουν λεχθεί και γραφεί σχετικώς με τον περίεργο θάνατο του Ιωάννου Μεταξά. Σε μία οριακή για την Ελλάδα στιγμή. Και στο θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί από τις σελίδες του περιοδικού μας και στο παρελθόν.

Θα ήταν ατυχές να ισχυρισθούμε ότι η Ελλάς ήτο εντελώς ουδετέρα πριν την κήρυξη του πολέμου της Ιταλίας εναντίον μας. Υπάρχει όμως ένα δεδομένο αναμφισβήτητο, ότι παρ' όλες τις κάποιες παραχωρήσεις ο Ιωάννης Μεταξάς επιθυμούσε σφόδρα την διατήρηση της ουδετερότητος εις ό,τι αφορά τουλάχιστον την Γερμανία. Αυτό προκύπτει και από την καταγραφή της 4ης Ιανουαρίου του προσωπικού του ημερολογίου, δυο μόλις εβδομάδες δηλαδή, πριν ασθενήσει... Ιδού τι γράφει την ημέρα εκείνη:

«4 Ιανουαρίου, Σάββατον - 69η ημέρα
Πολεμικόν Συμβούλιον. Εγώ - Παπαδήμας - Παπάγος - Turle - Haywood - Dalbiac. - Εκθέτομεν όλην την κατάστασιν. Ζητούμεν αεροπορικήν βοήθειαν προς συνεχή καθημερινήν προσβολήν Αυλώνος και Δυρραχίου, ίνα εμποδισθή η άφιξις Ιταλικών ενισχύσεων. Και καμιόν δια να προχωρήσωμεν. Αόριστοι απαντήσεις. Βοήθεια αεροπορική αμφίβολος. Καμιόν τα 200 ακόμη Γιβραλτάρ - Τα 300 εξηνεμίσθησαν. Μας εγκατέλειψαν; Χάριν αγώνος Αφρικής; Τι θα κάμωμεν; -Θα τα βγάλωμεν πέρα! Αλλά με τι αγώνας και ποίας θυσίας!
Τηλεγράφημα Λέγγερη Βερολίνου. Συγκέντρωσις Γερμανικού στρατού περιφέρειαν Αράδ - Σζεγκεδίν - Τούρνο Σεβερίνου. Άρχισε. 12 μεραρχίες. Κατά Γιουγκοσλαυΐας; Δια να αφήση διάβασιν προς Θεσσαλονίκην; Ώστε εναντίον μας; Τι άλλο δύναται να είναι; Και τότε εξηγούνται προειδοποιήσεις Γερμανών δια Ραγκαβή, τελευταίαι χθεσιναί δια Άνγκερερ προς Διάδοχον -και δια πατρός της προς Φρειδερίκην, να υποταχθώμεν εις Χίτλερ! -Καλλίτερα να πεθάνωμεν.

Αλλά τι λύπη όλα αυτά να πάνε χαμένα! Θα αφήσουν οι Σέρβοι; Και θα αντιταχθούν οι Τούρκοι; Από τους Σέρβους εξαρτάται το παν! - Τηλεγράφημα Ρωσσέτην να ερωτήση. Τηλεγράφημα Ραφαήλ να βολιδοσκοπήση. Τηλεγραφήματα δύο εις Σιμόπουλον να ερωτήση. Δεύτερον εντονώτερον προς Ήντεν και όπως ούτος ερωτήση και τους δύο.
Συνεννόησις δις με Πάλαιρετ. 2α εντονωτέρα τηλεφωνική. Τηλεφωνική με Ρωσσέτην. Αμφιβάλλει δια στάσιν Σέρβων. Αύριον θα απαντήση. -Στου Θεού το χέρι! -Όλα γυρίζουν στο κεφάλι μου. Αλλά ατάραχος! -Από Άγγλους εκγατάλειψις, από Γερμανούς επίθεσις. -Ο χειμώνας απειλητικός. -Θάρρος! Θάρρος! Ας πέσουμε σαν άνδρες.»

Ο Λέγκερης, στον οποίο αναφέρεται, είναι ο συνταγματάρχης στρατιωτικός ακόλουθος της Ελλάδος στο Βερολίνο. Ήδη οι Γερμανοί είχαν κάνει τις πρώτες κρούσεις για επαφή με την Ελλάδα προκειμένου να τελειώσει ο πόλεμος με την Ιταλία. Επρόκειτο όμως περί προειδοποιήσεων μαζί με απειλές. Και φυσικά ο Ιωάννης Μεταξάς δεν είχε σκοπό να παραδοθεί στους Γερμανούς και γι' αυτό αναφέρει την φράση "καλλίτερα να αποθάνουμε". Πέντε ημέρες μετά υπάρχει η παρακάτω καταγραφή που δείχνει ότι υπήρξε κλιμάκωση των αγγλικών πιέσεων έναντι της Ελλάδος:

«9 Ιανουαρίου, Πέμπτη - 74η ημέρα
Πρότασις Ήντεν έλθη εδώ Ουέιβελ προς συνεννόησιν. -Εδέχθην. Μαυρουδής, Μελάς, να έλθη με πολιτικά. Είπα με στολήν. Εθύμωσα. Ούτε αίσθημα αξιοπρεπείας! Πολύ φοβισμένοι. -Τίποτε νέον από Ρώμην -Ψέμματα; -Ούτε από Δούναβιν. -Ανακαλώ Παπάγον, αύριον έρχεται. Δια Ουέιβελ. -Προχώρησις 2ου Σώματος. 3ον αδύνατον ένεκα ελλείψεως καμιόν. -Ευγένιος μου κάνει ενέσεις Σεμπιόλ. Και αισθάνομαι δυνάμωσι.»

Μία εβδομάδα μετά, ο Ιωάννης Μεταξάς, καταγράφει στο ημερολόγιό του την εγγύηση της Γιουγκοσλαβίας να αντισταθεί σε γερμανική επίθεση, εφόσον όμως οι Άγγλοι δεν αποβιβαστούν στην Θεσσαλονίκη. Μία ημέρα αργότερα στις 17 Ιανουαρίου ο Ιωάννης Μεταξάς καταγράφει την επιμονή των Άγγλων να αποβιβαστούν με μικρές δυνάμεις στην Θεσσαλονίκη και την σθεναρή αντίθεσή του σε μια τέτοια ενέργεια:

«16 Ιανουαρίου, Πέμπτη - 81η ημέρα
Φθάνει απάντησις Πρίγκηπος Παύλου. Θα εμποδίση διάβασιν Γερμανών, αλλά εάν οι Άγγλοι αποβιβασθούν Θεσσαλονίκην αποσύρει την βεβαίωσιν ταύτην. -Επέρασα ημέραν μελαγχολικωτάτην...».
«17 Ιανουαρίου, Παρασκευή - 82α ημέρα
Άγγλοι επιμένουν να έλθουν Θεσσαλονίκην με μικράς δυνάμεις πυροβολικού. -Κάμνω το σχέδιον της διπλωματικής μου ενεργείας. Εις Παύλον Γιουγκοσλαυΐας διαβεβαιώ ότι δεν θα γίνη μέτωπον Θεσσαλονίκης υπό Άγγλων, εκτός εάν Γερμανοί διέλθωσι Δούναβιν και εισέλθωσι Βουλγαρίαν. Εις Άγγλους (Πάλαιρετ αρχάς και κατόπιν και Χέυγουντ) να μη έλθωσι με τας μικράς των δυνάμεις Θεσσαλονίκην, εκτός εάν Γερμανοί διέλθωσι Δούναβιν. -Πιθανώς να στα-

ματήση το πράγμα. -Εργάσθηκα μέχρι βαθείας νυκτός. -Νανά καλλίτερα.»

Αυτή ήταν και η τελευταία καταγραφή στο ημερολόγιο του Μεταξά, που δόθηκε στην δημοσιότητα, γιατί ενδεχομένως να υπάρχουν και άλλες των επομένων ημερών που δεν δόθηκαν ποτέ... Μία ημέρα μετά στις 18 Ιανουαρίου έχουμε και το τελευταίο επίσημο έγγραφο, που υπογράφει σαν Έλληνας πρωθυπουργός ο Ιωάννης Μεταξάς και το οποίο απευθύνεται στο Λονδίνο με έντονο ύφος επισημαίνοντας ότι η παρουσία των Άγγλων στην Ελλάδα, με τις μικρές δυνάμεις που αυτοί διέθεταν δεν θα μπορούσε παρά να προκαλέσει την γερμανική επίθεση και ο Ιωάννης Μεταξάς ξεκαθαρίζει στην διακοίνωση αυτή ότι είναι αποφασισμένος μεν να αντισταθεί στους Γερμανούς εάν επιτεθούν, αλλά ουδόλως επιθυμεί να προκαλέσει με την παρουσία αγγλικών δυνάμεων την επίθεσή τους. Ιδού το σχετικό κείμενο:

Διακοίνωσις του ΄Ελληνος Πρωθυπουργού Ι. Μεταξά προς την Βρεταννικήν Κυβέρνησιν

«18 Ιανουαρίου 1941
Είμεθα αποφασισμένοι ν ααντιμετωπίσωμεν καθ' οιονδήποτε τρόπον και με οιασδήποτε θυσίας ενδεχομένην γερμανικήν επίθεσιν, αλλ' ουδόλως επιθυμούμεν να την παροκαλέσωμεν, εκτός εάν η Μεγάλη Βρεττανία θα ηδύνατο να μας παράσχη εις Μακεδονίαν την απαιτουμένην βοήθειαν. Εξεθέσαμεν δια μακρών εις τον στρατηγόν Ουέιβελ ποια θα έπρεπε να είναι η έκτασις της βοηθείας αυτής. Η προσφερομένη βοήθεια (24 πυροβόλα εκστρατείας, 12 βαρέα πυροβόλα, περί τα 40 αντιαεροπορικά πυροβόλα, 24 αντιαρματικά πυροβόλα και 65 άρματα μεσαία και ελαφρά) είναι απολύτως ανεπαρκής, ασχέτως και της πλήρους απουσίας δυνάμεων πεζικού. Συνεπώς, ενώ η μεταφορά της δυνάμεως ταύτης εις Μακεδονίαν θα απετέλει πρόκλησιν, η οποία θα επέφερε την άμεσον επίθεσιν εναντίον μας των Γερμανών και πιθανώς και των Βουλγάρων, η ανεπάρκεια της δυνάμεως αυτής θα καθίστα ασφαλή την αποτυχίαν της αντιστάσεώς μας. Επί πλέον, μας εδηλώθη κατηγορηματικώς ότι η Γιουγκοσλαυΐα, διατεθειμένη σήμερον να αμυνθή κατά εν-

Η λεωφόρος Κηφισίας κατάμεστη την ημέρα της κηδείας του Ιωάννου Μεταξά

δεχομένης διαβάσεως του γερμανικού στρατού δια του εδάφους της, θα απέσυρε την διαβεβαίωσιν ταύτην εις περίπτωσιν γερμανικής επιθέσεως προκαλουμένης υπό της αποστολής βρεττανικών στρατευμάτων εις Μακεδονίαν. Δια τους λόγους αυτούς, προτιμώμεν την λύσιν την οποίαν υπεδείξαμεν κατά τας συνομιλίας μας με τον στρατηγόν Ουέιβελ: να μελετήσωμεν από κοινού, ημείς δε οι Έλληνες και να πραγματοποιήσωμεν τας αναγκαίας προπαρασκευάς προς μεταφοράν βρεττανικών στρατευμάτων, κατά τρόπον μη επισύροντα την προσοχήν των Γερμανών, τουθ' όπερ είναι δυνατόν. Εξ άλλου, η μεταφορά της βρεττανικής ταύτης δυνάμεως προς την Μακεδονίαν δεν θα ελάμβανε χώραν παρά εάν τα γερμανικά στρατεύματα, διαβαίνονται τον Δούναβιν ή τα σύνορα της Δοβρουτσάς, εισήρχοντο εις Βουλγαρίαν. Ο κίνδυνος μιας εχθρικής προελάσεως τόσον ταχείας ώστε να ματαιώση την αγγλικήν βοήθειαν, θα ηδύνατο να αποφευχθή δια σοβαράς και επιμελούς προπαρασκευής της εκτελέσεως των μεταφορών, έλλειψει της οποίας ούτε ο στρατηγός Ουέιβελ ήτο εις θέσιν να γνωρίζη τον απαιτούμενον χρόνον δια την μεταφοράν των εν λόγω βρεττανικών δυνάμεων εις Μακεδονίαν.

Είναι αυτονόητον ότι η οργάνωσις της στρατηγικής ταύτης εφεδρείας και των μέσων μεταφοράς θα πρέπει να είναι τοιαύτη ώστε η αποστολή των εν λόγω δυνάμεων να δύναται να γίνη καθ' οιανδήποτε στιγμήν. Αύτη είναι, άλλως τε, και η έννοια της στρατηγικής εφεδρείας. Πάντως θα έδει να οργανωθή ισχυρά αεροπορική δύναμις, άνευ της οποίας η απόβασις εις τους μακεδονικούς λιμένας θα καθίστατο εις άκρον δυσχερής, αεροπορική δύναμις την οποίαν δεν διαθέτει επί του παρόντος ο στρατάρχης της αεροπορίας Λόγκμορ.

Είναι φανερόν ότι τα λεχθέντα δεν θεραπεύουν την ανεπάρκειαν της εν λόγω δυνάμεως, της αποσταλησομένης κατά την προμνησθείσαν στιγμήν. Δια τούτο, επισύρομεν όλως ιδιαιτέρως την προσοχήν της Βρεττανικής Κυβερνήσεως επί του γεγονότος ότι το πρόβλημα της Νοτιοανατολικής Ευρώπης δεν δύναται να αντιμετωπισθή διατ ων παρουσών εις Μέσην Ανατολήν δυνάμεων. Ημείς θα πράξωμεν μέχρι

ασυρματος

Με τόν Μεταξάν μέχρι προχθές, χωρίς Αυτόν από χθές

ό Έθνος βαδίζει από δόξης εις δόξαν πρός τήν τελικήν Νίκην

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΟΡΟΥ ΤΟΥ Ι. ΜΕΤΑΞΑ

Ο ΛΑΟΣ ΟΡΚΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Τό συγκινητικώτατον προσκύνημα

ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΞΙΟΣ διάδοχος τού Ι. Μεταξά

Βασιλεύς ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

τέλους το καθήκον μας. Εις την Βρεττανικήν Κυβέρνησιν απόκειται να λάβη υπ' όψει τας υποδείξεις μας, υποδείξεις φίλων αφωσιωμένων και πιστών».

Όλα αυτά ανακοίνωνε ο Ιωάννης Μεταξάς προς το Λονδίνο στις 18 Ιανουαρίου. Μία ημέρα μετά ασθενεί! Και μετά δέκα ημέρες πεθαίνει!!! Ως γνωστόν, η γερμανική επίθεση κατά της Ελλάδος έγινε στις 6 Απριλίου μετά από 80 δηλαδή ολόκληρες ημέρες. Εξ όσων έχουν γίνει γνωστά, ήδη η γερμανική πρόταση είχε βελτιωθεί και προέβλεπε ανακωχή μεταξύ Ελλάδος και Ιταλίας με την μεσολάβηση Γερμανικών δυνάμεων. Ουδείς γνωρίζει τι θα συνέβαινε εάν πρωθυπουργός της χώρας ήταν τους επόμενους κρίσιμους μήνες ο Ιωάννης Μεταξάς. Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο οποίος, ως γνωστόν, άφησε την τελευταία του πνοή στις 29 Ιανουαρίου του 1941. Σύμφωνα με την επίσημη άποψη όπως αυτή καταγράφεται στο παρακάτω ιατρικό ανακοινωθέν ήταν φυσιολογικός:

«ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Της 29ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941

Ο Πρόεδρος της Ελληνικής Κυβερνήσεως ενε-

φάνισε προ δέκα ημερών, ήτοι το προπαρελθόν Σάββατον, φλεγμονήν του φάρυγγος, ήτις κατέληξεν εις απόστημα παραμυγδαλικόν. Παρά την έγκαιρον διάνοιξίν του ως και την μετεγχειρητικήν κατάλληλον θεραπείαν, παρουσίασεν εν συνεχεία τοξιαναιμικά φαινόμενα και επιπλοκάς, ως γαστρορραγίαν και ουρίαν, και απέθανε σήμερον 6π.μ.
Εν Αθήναις τη 29η Ιανουαρίου 1941»

Για τον θάνατο του Ιωάννη Μεταξά έγκριτοι ιστορικοί έχουν εκφράσει την άποψη ότι ήταν τουλάχιστον περίεργος. Μια αναφορά στο ζήτημα αυτό υπάρχει και στο βιβλίο του David Irving "Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ", που κυκλοφόρησε πρόσφατα στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα σε αυτό αναφέρεται:

«Ένα ακόμη επεισόδιο χαρακτηρίζει το αβυσσαλέο μίσος του Χίτλερ προς τον ιταλικό Βασιλικό Οίκο της Σαβοϊας. Είχε καλέσει τον βασιλιά Βόρις της Βουλγαρίας στη Φωλιά του Λύκου, για ανεπίσημη επίσκεψη. Στις 14 Αυγούστου, γευμάτισαν μαζί επί τρεις ώρες και ξανά την άλλη μέρα. Στα μεσοδιαστήματα, ο Βόρις διασκέδαζε με το χόμπι του, το οποίο ήταν να κάνει βόλτες με μια ατμομηχανή -και το προσωπικό του Χίτλερ του είχε προμηθεύσει μια, που βρισκόταν υπ' ατμόν σε κάποια γειτονική, βοηθητική σιδηροδρομική γραμμή. Σύμφωνα με τον Franz von Sonnleitner, ο Βόρις τελικά συμφώνησε να επιτρέψει την αξιοποίηση των ανέπαφων μεραρχιών του στον πόλεμο κατά των Ρώσων: «Ήμασταν όλοι ευχαριστημένοι, έγραφε ο Sonnleitner, όταν έφυγε ο Βόρις». Ο ίδιος ο Χίτλερ συνόδευσε το βασιλιά ως το αεροδρόμιο του Ράστενμπουργκ.
Δυο εβδομάδες αργότερα, ο βασιλιάς Βόρις έπεσε άρρωστος από μια ξαφνική, μυστηριώδη ασθένεια. Ο Γερμανός αεροπορικός ακόλουθος στην Σόφια διέθεσε αμέσως αεροπορικό μεταφορικό μέσο, στις 24 Αυγούστου, για να έρθει να δει τον βασιλιά ο Γερμανός γιατρός του, dr. Seitz.
Ο γιατρός, ωστόσο, ανέφερε ότι ο βασιλιάς πέθαινε. Στην αρχή είχε διαγνώσει πάθηση της χοληδόχου κύστης, και τότε ο Χίτλερ έστειλε τον πιο σπουδαίο γιατρό του Ράιχ, τον καθηγητή Hans Eppinger, από την Βιέννη για να βοηθήσει. Παρουσιάστηκαν όμως κάποιες επιπλοκές και τότε, ο διάσημος νευρολόγος καθηγητής Maximilian de Crinis έφτασε αεροπορικώς

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΝΕΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

29

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΤΗΝ 6.20 ΠΡΩΪΝΗΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ ΕΚ ΠΥΩΔΟΥΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΤΙΔΟΣ
ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ
Η ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΑΝΕΤΕΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΝ

ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

από το Βερολίνο στις 28 του μηνός. Αλλά στις 4.20' μ.μ. ο βασιλιάς πέθανε. Η Ιταλίδα σύζυγος του βασιλιά, Giovanna, δεν επέτρεψε να γίνει αυτοψία, αλλά ο Eppinger παρατήρησε ότι τα κάτω άκρα του βασιλιά είχαν μαυρίσει, κάτι που το είχε δει μόνον μια φορά πριν, όταν ο πρωθυπουργός της Ελλάδας Ιωάννης Μεταξάς είχε δηλητηριαστεί, τον Ιανουάριο του 1941. (Σ.τ.Ε.: Πράγματι κυκλοφόρησαν υφέρπουσες φήμες περί δηλητηρίασης τότε του Ιωάννη Μεταξά, χωρίς, όμως, ποτέ να επιβεβαιωθούν επίσημα).

«Με την επιστροφή των Γερμανών γιατρών, ο Χίτλερ έδωσε εντολή στον Υπουργό του της Δικαιοσύνης να τους απαλλάξει από τον όρκο του απόρρητου και να τους ανακρίνει. Και οι δύο αποφάνθηκαν ομόφωνα ότι αιτία του θανάτου ήταν ένα δηλητήριο εξωτικού φιδιού. Ήταν ένας χαρακτηριστικός «βαλκανικός θάνατος», όπως είπε ο Eppinger».

«Ο Χίτλερ ήταν απαρηγόρητος για την απώλεια αυτής της σταθεροποιητικής επιρροής της Βουλγαρίας. Διέταξε να παραστεί στη βασιλική κηδεία μια πολυμελής αντιπροσωπεία. Το ένστικτό του τον έκανε να πιστεύει ότι ο βασιλικός Οίκος της Σαβοΐας ήταν πίσω από τη δολοφονία: μήπως δεν ήταν ύποπτο ότι η πριγκίπισσα Mafalda, γυναικαδέλφη του βασιλιά και κόρη του βασιλιά της Ιταλίας, σύζυγος του πρίγκιπα Φίλιππου της Έσσσης και «το πιο μαύρο ψοφίμι του ιταλικού Βασιλικού Οίκου» (όπως περιφρονητικά τη χαρακτήριζε ο Χίτλερ), είχε περάσει πολύ πρόσφατα μερικές εβδομάδες στην Σόφια;*

Από τις μυστικές υπηρεσίες του Γκαίρινγκ, ο Χίτλερ έμαθε ότι ο πρίγκιπας Φίλιππος είχε πρόσφατα μιλήσει κρυπτογραφικά από το τηλέφωνο με τη Mafalda, προφανώς χρησιμοποιώντας κάποιο δικό τους κώδικα».

Για πρώτη φορά σε ένα σοβαρό και έγκριτο ιστορικό βιβλίο πληροφορούμεθα την άποψη ότι ο Ιωάννης Μεταξάς είχε δηλητηριαστεί και μάλιστα φέρεται να την εκφράζει αυτή ένας διάσημος γιατρός όπως υπήρξε ο Eppinger, ο οποίος μάλιστα φέρεται να είχε δει και το νεκρό σώμα του Ιωάννου Μεταξά! Γιατί όμως, δεν υπάρχει σε καμμία ελληνική πηγή αυτή η αναφορά; Ίσως απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει το παρακάτω που επίσης

υπάρχει στο ίδιο βιβλίο:

***σημ. 552: Ο Helmut Heiber έγραψε για τον θάνατο του βασιλιά Βόρις στο VfZ, 1961, σελ. 384 και μετά. Οι τρεις Γερμανοί γιατροί είναι όλοι νεκροί - ο Eppinger κι ο de Crinis αυτοκτόνησαν το 1945. Ο στενογράφος του Επιτελείου Krieger θυμόταν -σε μια μεταπολεμική επιστολή του- ότι ο Χίτλερ κυκλοφόρησε αυστηρές οδηγίες προς τους Ραίντερ, Κάιτελ και άλλους εξέχοντες καλεσμένους κατά την κηδεία στην Σόφια, «να μη δεχτούν, με τίποτα, τροφή και ποτό που θα τους πρόσφεραν εκεί, αλλά να προσποιηθούν στομαχικές διαταραχές και να φάνε μόνο ό,τι είχαν φέρει μαζί τους από το Στρατηγείο του Φύρερ».**
David Irving - Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ Σελ. 774

Ο πιθανός μάρτυρας, λοιπόν, της δολοφονίας (ίσως) του Ιωάννου Μεταξά, το 1945, «αυτοκτόνησε», όπως «αυτοκτόνησε» και ο δεύτερος γιατρός, που είχε δει τον επίσης καθώς φαίνεται δολοφονηθέντα Βόρις, ενώ έχουμε μόνο μία έμμεση μαρτυρία από ένα επιστημονικό άρθρο στο περιοδικό VfZ, 16 ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, αναφορά στην οποία δεν έδωσε κανείς σημασία...

από την **Ε. Χ. Παππά**

Μια μεγάλη Ηλιακή γιορτή

Οι γιορτές των Χριστουγέννων στην Ελληνική και την Ευρωπαϊκή παράδοση

Πολλά είναι αυτά που θεωρούμε στη ζωή μας δεδομένα. Τα Χριστούγεννα και τα παρελκόμενα του εορτασμού, δέντρα, αηβασίληδες και βασιλόπιτες είναι μερικά από αυτά. Κι αυτό δεν είναι εν τέλει κακό.

Για πολλά χρόνια ο χριστιανικός κόσμος δεν γιόρταζε τα Χριστούγεννα. Δύσκολο να το πιστέψει κανείς. Κι όμως. Οι Λουθηριανοί και οι Καλβινιστές ήσαν από τους πιο μαχητικούς πολέμιους του εορτασμού των Χριστουγέννων. Το αγγλικό κοινοβούλιο τα είχε θέσει εκτός νόμου από το 1643. Κατά την Κρομγουελλιανή περίοδο όποιος εόρταζε τα Χριστούγεννα φυλακιζόταν ως αιρετικός. Οι βασιλικοί όμως υποστήριζαν τον εορτασμό παίρνοντας έτσι με το μέρος τους το λαό που εξακολουθούσε να τη γιορτάζει κρυφά.

Τα απαγορευμένα Χριστούγεννα

Μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα τα Χριστούγεννα ήσαν παράνομα στην Αμερική. Όποιος δεν πήγαινε για δουλειά στις 25 Δεκεμβρίου απολυόταν. Ειδικά οι βιομήχανοι απαιτούσαν από τους εργάτες να προσέρχονται στα εργοστάσια από τις 5 το πρωί την ημέρα των Χριστουγέννων. Ομοίως και οι μαθητές που δεν πήγαιναν στα μαθήματά τους στις 25 Δεκεμβρίου αποβάλλονταν.

Το μαζικό κύμα ιρλανδών και βορειοευρωπαίων μεταναστών ήταν αυτό που άλλαξε τη σχέση της Αμερικής με τα Χριστούγεννα. Στις χώρες τους οι χριστιανοί ιεραπόστολοι δεν έφτασαν παρά τον 11ο αιώνα, κι έτσι κατάφεραν να κρατήσουν ζωντανές τις παραδόσεις τους και να τις μεταλαμπαδεύσουν στη νέα θρησκεία.

Το φαινόμενο Αη-Βασίλης

Ο αμερικανογεννημένος Santa Claus είναι μαζί με την Coca-Cola το πιο πετυχημένο εξαγώγιμο προϊόν των Η.Π.Α.

Έκανε την εμφάνισή του θριαμβευτικά με το που επετράπησαν δειλά - δειλά οι Χριστουγεννιάτικοι εορτασμοί, στα μέσα του 19ου αιώνα. Ακόμη όμως και σήμερα πολλοί θεωρούν τη λέξη Santa αναγραμματισμό του " Satan ".

Αν κάποιος δει τον Santa Claus ως ύψιστη

Η γιορτή που συμπίπτει ή βρίσκεται κοντά στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο, είναι μια φυλετική γιορτή για τους Λευκούς Ανθρώπους. Είναι η γιορτή της Γέννησης (ή ανα-γέννησης) του Ηλιακού Θεού. Είναι η Απολλώνια γιορτή που υπόσχεται την Άνοιξη στην κορύφωση του Χειμώνα.

έκφραση της καταναλωτικής μανίας, δεν θα είχε άδικο να συνδέσει τη γιορτή με την απληστία και να τον θεωρήσει ιουδαϊκό κατασκεύασμα.

Οι αντιρρήσεις όμως των Αμερικανών Πρεσβυτεριανών, Βαπτιστών και Κουακέρων εστιάζονται ακριβώς στον εβραιογενή φανατισμό και την προσήλωσή τους στο γράμμα της Βίβλου. Την ίδια στάση τηρούν και κάποιες οργανώσεις Ορθόδοξων πιστών. Αφού λοιπόν δεν αναφέρεται πουθενά στη Βίβλο ότι πρέπει να εορτάζονται τα Χριστούγεννα, πολύ περισσότερο ο Santa Claus, ο δυτικός αυτός " θεός " πρέπει να εξοβελισθεί από την νεοελληνική πραγματικότητα.

Η αλήθεια είναι ότι στην Γραφή δεν θεσμοθετείται η λατρεία Αγίων, ούτε η προσκύνηση εικόνων, κανείς όμως δεν εισηγείται σοβαρά την κατάργησή τους. Μήπως λοιπόν είναι άλλοι οι λόγοι της αντίδρασης;

Ένας προ Χριστού Άγιος

Τι είναι αυτό που ενοχλεί ειδικά στην παρουσία του κοκκινοντυμένου Santa ;

Δυο πράγματα. Το πρώτο είναι η ιστορική παρουσία του πριν την επικράτηση της Χριστιανικής θρησκείας. Οι αναγνώστες μας έχουν διαβάσει σχετικά σε προηγούμενα άρθρα μας.

Να θυμίσουμε εδώ το αναγεννητικό ταξίδι του Απόλλωνα στη χώρα των Υπερβορείων.

Τη ρωμαϊκή Ημέρα του Ανικήτου Ηλίου (Sol Invictus).

Τη σκανδιναβική, αγγλοσαξονική και γενικότερα γερμανογενή «Γιολ» ή «Γιούλ» (ίσως κύκλος - wheel - τροχός).

Τη βορειοευρωπαϊκή θεότητα Οντίν που καβάλα στο οκτάποδο άλογό του ταξιδεύει στο χειμωνιάτικο στερέωμα μοιράζοντας δώρα, και το γιο του Θωρ που είχε για όπλο του τον κεραυνό και χρώμα του το κόκκινο.

Δεν είναι τυχαίο πως στη σύγχρονη απεικόνισή του ο κοκκινοντυμένος Αη-Βασίλης τοποθετείται σε άρμα που το σέρνουν οκτώ τάρανδοι. Δυο από αυτούς είναι ο Donner και ο Blitzen, Κεραυνός και Αστραπή.

Το δεύτερο είναι η ίδια η φύση του προσώπου. Μια μορφή καλοκάγαθη, που πρόθυμα σκύβει πάνω στις παιδικές, δηλαδή τις αγνότερες ενδόμυχες επιθυμίες των ανθρώπων και μας προσφέρει τη βεβαιότητα ότι οι επιθυμίες μας είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν. Ο Santa Claus είναι το καλό ξωτικό της Αισιοδοξίας, το πνεύμα της Ζωής που ξεκινά από τον πατρογονικό Βορρά για να μοιράσει σε όσους πιστεύουν την εκπλήρωση του αρχέγονου Ονείρου.

Το δέντρο των Χριστουγέννων

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο είναι, μαζί με τον Αη-Βασίλη, από τα αγαπημένα αντικείμενα συζητήσεως των αντιρρησιών των Χριστουγέννων. Κάποιοι πιστεύουν ότι το έθιμο αυτό προέρχεται από την Αλσατία, που είναι μια αμφισβητούμενη γερμανόφωνη περιοχή μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας. Ένα άλλο άρθρο τοποθετούσε την απαρχή του εθίμου στη Βικτοριανή Αγγλία. Ο σύζυγος της Βασίλισσας Βικτόρια, Αλβέρτος, ήταν Γερμανός πρίγκιπας. Επομένως με ασφάλεια μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι στην σημερινή του μορφή, από τον 19ο αιώνα ως τις μέρες μας το έθιμο εξαπλώθηκε στις ευρωπαϊκές χώρες και τη Βόρειο Αμερική μέσω ατόμων γερμανικής καταγωγής, ατόμων που ήταν δυνατόν να επηρεάσουν τα ήθη του τόπου υποδοχής τους.

Βέβαια, τις τελευταίες δεκαετίες, το χριστουγεννιάτικο δέντρο πολεμήθηκε από τους αριστερούς δημοσιογράφους στις εφημερίδες και ιδιαίτερα στα γυναικεία "φεμινιστικά " περιοδικά, μέσα στα πλαίσια του αντιβασιλισμού. Η αλήθεια είναι ότι το στόλισμα του καραβιού προβλήθηκε ιδιαίτερα στη δεκαετία του '70, μαζί με τα δήθεν παραδοσιακά καφτάνια, και τα παραδοσιακά ταγάρια . Δεν ευδοκίμησε όμως στα ελληνικά νοικοκυριά, και υπάρχει εξήγηση γι' αυτό.

Ως έθιμο, το στόλισμα του καραβιού είναι σεβαστό, και μπορεί να είναι παραδοσιακό στα παραθαλάσσια μέρη της πατρίδος μας. Είναι όμως γνωστό ότι συνέλεγαν επίσης και κλαδιά και καρπούς με τα οποία στόλιζαν τις εξώθυρες, όπως διάλεγαν και το κούτσουρο που θα έκαιγε στη φωτιά την παραμονή. Αυτά συμβαίνουν ακόμη στις μέρες μας, όπως συνέβαιναν από τους αρχαίους ακόμη χρόνους. Κλαδιά δένδρων και θάμνων, γιρλάντες και στεφάνια αποτελούν σύμβολα ευημερίας στις πανάρχαιες φυσιολατρικές παραδόσεις των Ελλήνων, των Κελτών, των Τευτόνων.

Οι Μητέρες και οι Πατέρες, οι γιαγιάδες, οι παππούδες και οι προγιαγιάδες και οι προσπαππούδες μας, διατήρησαν με την ζωή τους την βιολογική και την πνευματική παράδοση, πέρασαν από παιδί σε παιδί κι από εγγόνι σε εγγόνι, μιαν "άλλη", ζωντανή πίστη , όπως αυτή εκφράζεται από τα ήθη και τις παραδόσεις του λαού μας που τώρα γίνονται στο όνομα του βρέφους - Χριστού, κάποτε στο όνομα του Διός-βρέφους ή του Ηρακλέους - βρέφους, κ.ο.κ..

Αυτήν την ζωντανή Πίστη πρέπει να στηρίξουμε, γιατί αποτελεί τον μοναδικό ζωντανό δεσμό με το θρησκευτικό αίσθημα των προγόνων μας, τωρινών και μακρινών.

Μια μεγάλη ηλιακή γιορτή

Η γιορτή επομένως που συμπίπτει ή βρίσκεται κοντά στο Χειμερινό Ηλιοστάσιο, είναι μια φυλετική γιορτή για τους Λευκούς Ανθρώπους. Είναι η γιορτή της Γέννησης (ή ανα-γέννησης) του Ηλιακού Θεού. Είναι η Απολλώνια γιορτή που υπόσχεται την Άνοιξη στην κορύφωση του Χειμώνα. Είναι η γιορτή κατά την οποία τιμάται η αρχέγονη Θεά που καθαγιάζεται ως Μεγάλη Μητέρα του Θεού-Φωτός. Είναι η Vesta που κατά τη μακρύτερη νύχτα του έτους, ανάβει την Ιερή Φωτιά. Η παραμονή των Χριστουγέννων είναι αφιερωμένη σε αυτήν: είναι η " Modranecht ", η Νύχτα της Μητέρας. Παλαιός και Νέος κόσμος συνδέονται δημιουργικά. Σεληνιακά και Ηλιακά στοιχεία δομούνται στο αδιάσπαστο κυκλικό ταξίδι της Ζωής.

Είναι η ανώτερη θρησκευτική έκφραση της Φυλής μας. Ως φυλετική εορτή, δεν χωρά στο σακούλι του οικουμενικού Χριστιανισμού, γι' αυτό και επιχειρείται να ευτελιστεί όσο καμιά άλλη. Να γκρεμιστεί ο Ιερός της Μύθος από τις παιδικές ψυχές. Για τους χριστιανούς θεολόγους η γιορτή αυτή της χαράς αντικαθίσταται από την αυτομειωτική και αυτοταπεινωτική αντίληψη της αμαρτίας και της εξιλέωσης μέσω της τιμωρίας. Αλλά και οι κομμουνιστές εκπαιδευτικοί που με τόση αφθονία διόρισε η δεξιά τους πρώτους μεταπολιτευτικούς χρόνους και προσδιόρισαν το εκπαιδευτικό status quo ήσαν -και παραμένουν- λάβροι εναντίον οποιουδήποτε τολμούσε να αμφισβητήσει την αυθεντία τους στο θέμα της μη ύπαρξης του Αη-Βασίλη, μια που δεν ταίριαζε ούτε με τον πολυεθνικό προλεταριακό αχταρμά.

Ο μεγαλύτερος ίσως εχθρός και των δυο, παρέμεινε η ίδια η μορφή του Santa Claus. Η εικόνα ενός αγαθού, φιλικού, ανεξίκακου γέροντα που κατοικεί ειρηνικά στον Ευρωπαϊκό Βορρά, που δεν απειλεί την ανθρώπινη ύπαρξη με το πυρ το εξώτερο, αλλά πρόθυμα προσφέρεται να εκπληρώσει τις παιδικές επιθυμίες, τις αγνότερες και πλέον αυθόρμητες εκφράσεις της ανθρώπινης ύπαρξης, δεν ταιριάζει στο σκοτεινό και στερητικό τους κοσμοσύστημα.

Μια γιορτή για το Αύριο

Πρέπει ως Έλληνες και ως Εθνικιστές να γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά;

Απαντώ πως ναι. Ναι επειδή είναι γιορτή της Φυλής μας. Γιατί μας συνδέει με τη Ζωή. Γιατί μας αναγκάζει να κοιτάζουμε με ελπίδα και αισιοδοξία το μέλλον. Ο κίνδυνος της εμπορευματοποίησης υπάρχει. Ο ίδιος κίνδυνος υπάρχει και στην καθημερινή μας ζωή.

Ποια θέση έχει η θρησκεία των πρόσφατων προγόνων μας στη γιορτή αυτή; Οι ίδιοι είχαν δώσει τη λύση, προσαρμόζοντας στην καθεστηκυία τάση τις προγονικές συνήθειες του απώτερου παρελθόντος, τα πανάρχαια έθιμα του Ψωμιού, του αειθαλούς κλαδιού, του ξύλου που καίει στο τζάκι το Δωδεκάμερο.

Αυτό μπορεί να επιτευχθεί και τώρα τα Χριστούγεννα. Δεν είναι κακό να πάμε στην πρωινή λειτουργία, που θα μας δώσει την ευκαιρία να γιορτάσουμε την Ανατολή του Ηλίου, του Ανικήτου Ηλίου των Ρωμαίων, του Ηλίου της Δικαιοσύνης της ορθόδοξης υμνογραφίας. Δεν είναι κακό να στολίσουμε τα σπίτια μας με δέντρα, κλαδιά και καρπούς και φώτα, όπως έκαναν οι πρόγονοί μας.

Ας βρούμε τους κοινούς εκείνους λόγους που θα μας επιτρέψουν να εορτάσουμε ως άτομα, οικογένειες και λαός την αναγέννηση της δημιουργικής αιτίας του κόσμου, τη γέννηση του Θεού, του τωρινού, του παλαιότερου, του παντοτινού, την ελπίδα για το αύριο της ύπαρξης του κόσμου, του τόπου και του λαού μας.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Πρόκειται σαφώς περί ενός ιδιαιτέρου σημείου των καιρών μας. Ο πλούτος της σοφίας που κληροδοτήθηκε στους Έλληνες μέσω της αρχαίας παράδοσης, να υποτιμάται και να λησμονείται παντελώς. Στον αντίποδα, δεκάδες νεότευκτα και ασήμαντα φιλοσοφικά-ιδεολογικά ρεύματα να αποθεώνονται και να μονοπωλούν το ενδιαφέρον της συγχρόνου «διανοήσεως». Και μάλιστα να βλέπουμε συχνά μία άνευ προηγουμένου παραποίηση των σκέψεων μεγάλων σοφών, μία παραποίηση που αγγίζει τα όρια της ύβρεως. Γιατί όσο πολυσήμαντος και να ήταν ο λόγος του Ηρακλείτου, σίγουρα δεν εμπεριέχει κοινά στοιχεία με τη...μαρξιστική φιλοσοφία. Ακολουθεί μία συνοπτική αναφορά στον σκοτεινό Εφέσιο, το κορυφαίο πνεύμα των Προσωκρατικών. Το κορυφαίο πνεύμα ενός κόσμου μεγαλειώδους και ανεξερεύνητου ουσιαστικά, απ' την επιπόλαιη Φιλοσοφία και Επιστήμη του καιρού μας.

Ο Ηράκλειτος ήταν γιος του Βλόσωνα, γεννήθηκε και έζησε στην Έφεσσο. Στην 69η Ολυμπιάδα (503-500 π. Χ.) ήταν στην ακμή της ηλικίας του. Ήταν μεγαλόφρων όσο κανένας άλλος και αγέρωχος. Στο σύγγραμμά του λέει πως: «*Η πολυμάθεια δε μας κάνει ικανούς να καταvοούμε τα όντα, δε μας κάνει έξυπνους. Ένα μόνο πράγμα είναι η σοφία, το να καταλαβαίνουμε τον θείον παγκόσμιον νόμον(Λόγον) που τα κυβερνάει όλα, μπαίνοντας σε όλα*».

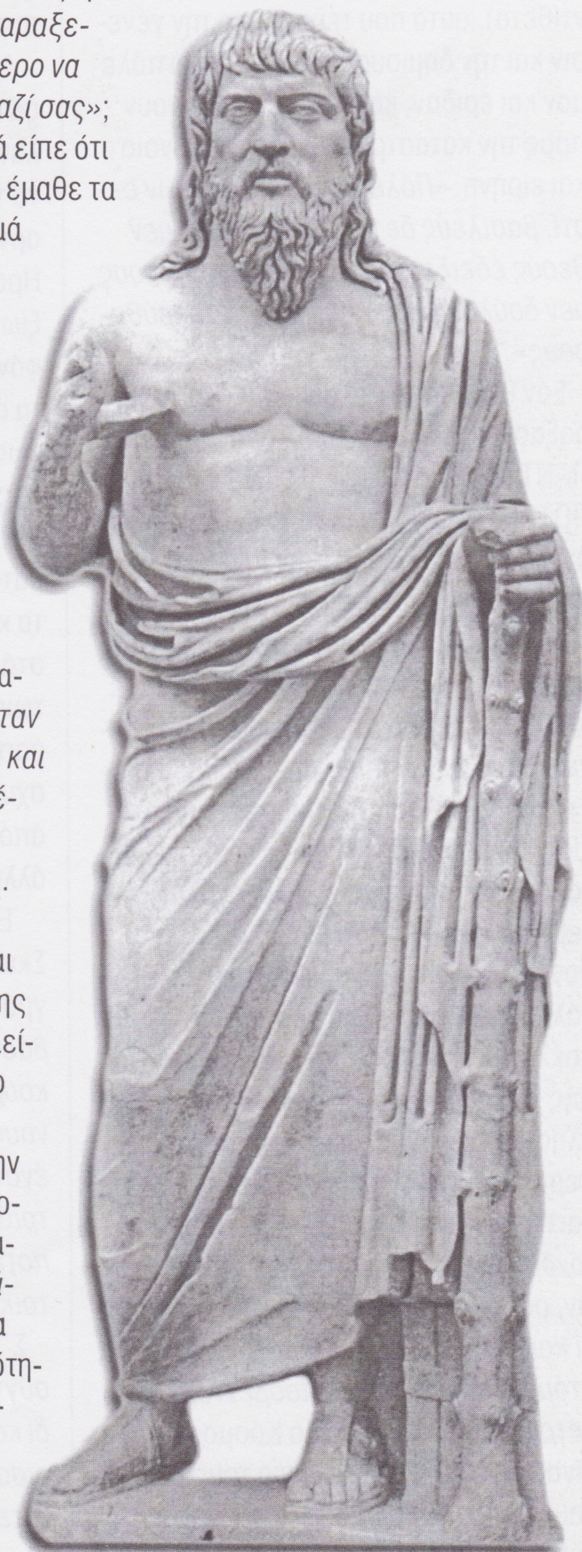
Επίσης πίστευε πως την διάθεσιν προς υπέρβασιν των ορίων (την ύβριν) πρέπει περισσότερο από την πυρκαϊάν να την σβήνουμε, και πως ο λαός πρέπει να μάχεται υπέρ του νόμου, όπως όταν υπερασπίζεται τα τείχη της πόλεως. Από μικρό παιδί υπήρξε άξιος θαυμασμού, έλεγε δε ότι δεν εγνώριζε τίποτα, όταν όμως μεγάλωσε έλεγε ότι τα είχε γνωρίσει όλα.

Κατηγόρησε τους Εφεσίους επειδή έδιωξαν τον Ερμόδωρο, τον πιο αξιόλογο πολίτη της Εφέσου. Έτσι δήλωσε και ο ίδιος πως δεν έχει πλέον λόγο να παραμένει σε μία πόλη όπου δεν πρέπει να υπάρχει κανείς άριστος και όλοι να θεωρούνται εξίσου χρήσιμοι. Όταν οι συμπατριώτες του, του ζήτησαν να θεσπίσει νόμους αρνήθηκε περιφρονητικά, γιατί την πόλιν την κυβερνούσαν πια οι φαύλοι. Όταν κάποτε οι Εφέσιοι στάθηκαν

γύρω του και τον παρατηρούσαν που έπαιζε με τα παιδιά, γύρισε και τους είπε: «*Γιατί παραξενεύεστε ω κάκιστοι; Δεν είναι καλύτερο να κάνω αυτό, παρά να ζω ως πολίτης μαζί σας*»;

Δεν υπήρξε κανενός μαθητής, αλλά είπε ότι ρώτησε(ερεύνησε) τον εαυτό του και έμαθε τα πάντα από τον εαυτό του. Το σύγγραμά του αναφέρεται στην Φύσιν και χωρίζεται σε τρεις πραγματείες: περί του σύμπαντος, περί της πολιτικής και περί Θεού. Μερικοί μελετητές ισχυρίζονται ότι επίτηδες εμπεριέχει ομιχλώδη νοήματα, για να είναι προσιτό μονάχα στους ικανούς και να μην πέσει σε περιφρόνηση επειδή θα διαβάζεται εύκολα. Διά τούτο τον ονόμασαν σκοτεινό φιλόσοφο. Ο Σωκράτης, όταν διάβασε το έργο του Ηρακλείτου, είπε: «*Αυτά που κατάλαβα ήταν υπέροχα. Πιστεύω ότι υπέροχα είναι και αυτά που δεν κατάλαβα. Για να μπορέσεις να καταλάβεις τον Ηράκλειτο, πρέπει να είσαι Δήλιος κολυμβητής*». Το σύγγραμμά του «τοσαύτην δόξα έσχε», που απ' αυτό δημιουργήθηκε και ξεχωριστή φιλοσοφική κατεύθυνση, της οποίας οι οπαδοί ονομάστηκαν Ηρακλείτειοι, το ανέθηκε δε ως αφιέρωμα στο ιερόν της Αρτέμιδος.

Ο Ηράκλειτος είχε γενικά την γνώμην ότι τα πάντα συνίστανται από πυρ (θερμική ενέργεια) και πάλι εις το πυρ αναλύονται: «*Εκ πυρός τα πάντα συνεστάνε και εις τούτο πάλι αναλύονται*». Τα πάντα είναι γεμάτα από ψυχές και θεότητες. Όλα τα πράγματα προέρχονται από τη σύγκρουση των αντιθέτων και όλα ρέουν σαν ποτάμι. Το σύμπαν είναι πεπερασμένο (τούτο το δέχεται και η σύγχρονη Επιστήμη) και έ-

νας Κόσμος υπάρχει. Από τα ενάντια (αντίθετα), αυτά που τείνουν εις την γένεσιν και την δημιουργία τα ονομάζει πόλεμον και έριδαν, και εκείνα που τείνουν προς την καταστροφή, τα λέει ομόνοια και ειρήνη. *«Πόλεμος πατήρ πάντων εστί, βασιλεύς δε πάντων και τους μεν θεούς έδειξε, τους δ' ανθρώπους, τους μεν δούλους εποίησεν, τους δ' ελεύθερους».*

Εάν θελήσουμε να εμβαθύνουμε στις δοξασίες του Εφεσίου φιλοσόφου ότι ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ και ότι ΤΟ ΔΙΣ ΕΝ ΤΑΥΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ ΟΥΚ ΑΝ ΕΜΒΑΙΗΣ (δηλαδή εάν βάλης το χέρι σου στον ίδιο ποταμό, δεν θα συναντήσης το ίδιο νερό) και να εκφράσουμε αυτές κατά την σημερινήν ορολογία της Φυσικής, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο Ηράκλειτος εξαγγέλει προ 2.500 ετών την έννοιαν της εντροπίας, δηλαδή της συμπαντικής αταξίας, η οποία διαρκώς αυξάνεται. Αι εν τω κόσμω παρατηρούμεναι μεγάλαι μεταβολαί, ακολουθούν μία μόνον κατεύθυνσιν, χωρίς να είναι αντιστρεπταί. Εξάλλου, την δεύτερην προφητείαν του Ηρακλείτου περί γενέσεως και καταστροφής του σύμπαντος, διά μετατροπής της ύλης σε ενέργεια και ενεργείας σε ύλη, περιοδικώς επαναλαμβανομένη, δέχεται και η σύγχρονη Αστροφυσική. *«Κόσμον τόνδε, τον αυτόν απάντων, ούτε τις θεών, ούτε ανθρώπων εποίησεν, αλλ' ην αεί και εστί και έσται, πυρ αείζωον, απτόμμενον μέτρα και αποσβεννύμενον μέτρα».* Δηλαδή, αυτός ο Κόσμος, που είναι ίδιος για όλους-και για τους θεούς και για τους ανθρώπους- δεν εδημιουργήθη από κάποιον θεόν ή άνθρωπον, αλλά υπήρχε πάντα και θα υπάρχη, και είναι πυρ που ανάβει και σβήνει με ρυθμόν.

Αναφέρεται ότι ο βασιλεύς των Περσών Δαρείος και οι Αθηναίοι του έστειλαν πρόσκλησιν να τους επισκεφθή διά να τον φιλοξενήσουν, αλλά ο Ηράκλειτος αρνήθηκε. Ο Αντισθένης αναφέρει ότι ο Ηράκλειτος παρεχώρησεν το βασιλικό αξίωμα (που το εδικαιούτο), εις τον αδελφόν του και απεχώρησε για να ζήση εις τα όρη τρώγοντας χόρτα και βότανα. Αρρώστησε όμως λόγω της κακής διατροφής από υδρωπικία, και επειδή οι γιατροί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν την αινιγματική ερώτηση "αν μπορούν τα υγρά να τα κάνουν ξερά", κλείστηκε σε ένα βουστάσιο και αλείφτηκε με τις σβουνιές των ζώων, ώστε η ζέστη να επιδράση θεραπευτικά. Ο Αρίστων και ο Ιππόφοβος ισχυρίζονται πως έτσι έγινε τελικώς καλά από την υδρωπικία, πέθανε όμως από άλλην αρρώστια.

Ένα επίγραμμα του σατυρικού ποιητού Σκυθίνου έχει ως θέμα τον Ηράκλειτο και γράφη: *«Ο Ηράκλειτος είμαι εγώ. Τι με βασανίζεται άξεστοι άνθρωποι; Δεν κουράστηκα για εσάς, αλλά για εκείνους που με καταλαβαίνουν. Για εμένα, ένας άνθρωπος (άριστος) αξίζει όσο τριάντα χιλιάδες, κι οι αναρίθμητοι τίποτε. Αυτά θα διακυρήξω και στην κατοικία της Περσεφόνης (στον Άδη)».*

Σ' ένα άλλο επίγραμμα αναφέρεται: *«Το σύγγραμμα του Ηρακλείτου είναι σκοτάδι και έρεβος χωρίς φως. Εάν όμως σε εισαγάγει σε αυτό κάποιος μυημένος, τότε είναι περισσότερο φωτεινό και απ' τον ήλιον».*

"Άξιον Εφεσίοις ηβηδόν απάγξασθαι πάσι και τοις ανήβοις την πόλιν καταλιπείν, οίτινες Ερμόδωρον άνδρα εωυτών ονήιστον εξέβαλον φάντες, ημέων μηδέ εις ονήιστος έστω, ει δε μη, άλλη τε και μετ᾽ άλλων".
"Όλοι οι ενήλικες Εφέσιοι θα πρέπει να πάνε να κρεμαστούν και να αφήσουν την πόλη στα αμούστακα παιδιά, αφού τον πιο άξιο άνδρα ανάμεσά τους, τον Ερμόδωρο, τον εξόρισαν λέγοντας: "Κανένας από εμάς να μην είναι πιο άξιος, κι αν υπάρχει τέτοιος, ας ζει αλλού και με άλλους".

***7.** ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ 1005b 23. αδύνατον γαρ οντινούν ταυτόν υπολαμβάνειν είναι και μη είναι, καθάπερ τινές οιόνται λέγειν Ηράκλειτον.*

***7.** Είναι αδύνατο για τον οποιονδήποτε να πιστεύει ότι το ίδιο πράγμα είναι και δεν είναι, όπως μερικοί νομίζουν πως λέει ο Ηράκλειτος.*

***8.** ΑΕΤΙΟΣ, Ι 7.22. Ή. το περιοδικόν πύρ αίδιον (ένν. Είναι θεόν), ειμαρμένην δε λόγον εκ της εναντιοδρομίας δημιουργόν των όντων. (Ι 27, 1) ή. πάντα καθ᾽ ειμαρμένην, την δε αυτήν υπάρχειν και ανάγκην, (28, 1) Η. ουσίαν ειμαρμένης απεφαίνετο λόγον τον δια ουσίας του παντός διήκοντα. αύτη δ᾽ εστί το αιθέριον σώμα, σπέρμα της του παντός γενέσεως και περιόδου μέτρον τεταγμένης.*

***8.** Ο Ηράκλειτος λέει ότι το περιοδικό πυρ είναι αιώνιο, και η ειμαρμένης λόγος που δημιουργεί τα όντα από την εναντιοδρομία.*
Ο Ηράκλειτος λέει ότι τα πάντα γίνονται σύμφωνα με την ειμαρμένη, και ότι υπάρχει αυτή και η ανάγκη.
Ο Ηράκλειτος διακήρυσσε ως ουσία της ειμαρμένης τον λόγο, ο οποίος διατρέχει την ουσία του σύμπαντος. Αυτή είναι το αιθέριο σώμα, σπέρμα της γένεσης του σύμπαντος και μέτρο της καθορισμένης περιοδικής κίνησης.

της **Σοφίας Κ.**

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Στην Ελληνική θρησκεία υπάρχει έντονα το πλέγμα αντίθετων θεοτήτων, οι οποίες άλλοτε συγκρούονται και άλλοτε συμφιλιώνονται. Στα ζεύγη αυτά είναι συχνή η πάλη της Ηλιακής Αρχής με την Σκοτεινή- η πάλη του Φωτός και του Σκότους. Ο Απόλλων είναι αναμφισβήτητα ο Ήλιος, που φονεύει τον Πύθωνα, ο οποίος έχει σεληνιακή υπόσταση, που μαρτυριέται από τη φιδομορφία του, αφού το φίδι είναι το οικουμενικό σύμβολο του Φεγγαριού και των θεών του. Στον Διόνυσο τονίζονται αδιάκοπα οι συσχετισμοί του με φίδια από τους φιδοχειρισμούς του Θιάσου του και από τους ταυτισμούς της λατρείας του με τη λατρεία του ομόλογου φιδοθεού Σαβάζιου. Ο ταυρόμορφος θεός, ή κερασφόρος, συσχετίζεται με την Σελήνη, καθώς τα κέρατα προσομοιάζονται με το τελευταίο και το πρώτο τέταρτο του φεγγαριού, την μίνη και την μείνη.

Από την μία πλευρά βρίσκεται ο Απόλλων, ο οποίος συχνά αναφέρεται ως ο "πιο Έλληνας από τους θεούς", όχι χωρίς λόγο. Για κάποιο διάστημα φαινόταν βέβαιο ότι ο Απόλλων καταγόταν από την Μικρά Ασία και συγκεκριμένα από την Λυκία*. Ένα πολύ συνηθισμένο επίθετό του ήταν Λύκειος*. Η Ιλιάδα τον συνδέει με τους Λυκίους και τον παρουσιάζει ως εχθρό των Ελλήνων. Πίσω απ' αυτά πίστευε κανείς ότι θα ανακάλυπτε χιττιτικές επιδράσεις. Η αυξανόμενη γνώση της ύστερης χιττιτικής και λυκικής γλώσσας έδειξε ότι η προέλευση του ονόματος απ' αυτές πρέπει να αποκλεισθεί. Παραμένουν, ωστόσο, αξιοσημείωτες οι πιθανώς παλαιές σχέσεις μεταξύ Δήλου και Λυκίας, ενώ υπάρχει και η σειρά των μαντείων του Απόλλωνος στα παράλια της Μικράς Ασίας. Αργότερα, ως επακόλουθο του εξελληνισμού, μικρασιατικοί θεοί, πολιούχοι και τοπικοί, ονομάσθηκαν συχνά "Απόλλων". Δεν αποδεικνύεται, όμως, ότι ο θεός γενικώς, το όνομά του, η λατρεία του και οι σχετικοί μύθοι εισήχθησαν από ξένες περιοχές.

Το όνομα Απόλλων είναι μεταγενέστερη μορφή του ονόματος Απέλλων και ισοδυναμεί προς το Αλεξίκακος <αλέξω + κακός = προστατεύω από το κακό> συσχετιζόμενο με την θεωρία του Ησιόχου, λεξικογράφου, ο οποίος εκλαμβάνει το απέλλω ως συνώνυμο του απείργω (παρεμποδίζω) εννοώντας την θεϊκή παρεμπόδιση των ανόσιων πράξεων και τον περιορισμό της υπερβολής των ανθρωπίνων πράξεων. Η παλαιότερη προ-ομηρική μορφή του σχετίζεται με τον θεσμό των απελλών, οι οποίες ήταν ετήσιες συναθροίσεις φυλών και γενών, όπως μαρτυρείται στους Δελφούς και στην Σπάρτη. Α-

πό αυτό προέρχεται και η ονομασία του μήνα Απελλαίου, ο σημερινός Δεκέμβριος, σε ολόκληρη την δωρική-βορειοδυτική περιοχή. Σημαντική πράξη με την ευκαιρία μιας τέτοιας συναθροίσεως ήταν η υποδοχή των νέων μελών που ενηλικιώθηκαν, οι απέλλαι· επομένως, ήταν ταυτοχρόνως και εορτή μυήσεως. Έτσι ο έφηβος Απόλλων βρίσκεται στο κατώφλι της ενηλικιώσεως κι έχει ακόμα τα μαλλιά του αγοριού: στην Ιλιάδα ο Απόλλων ονομάζεται ακερσεκόμας, επειδή η ακτινοβολούσα κώμη του ουδέποτε κόπηκε. Ο Απόλλων συνοψίζει "την καμπή της ακμής της νεότητας", το τέλος της ήβης, στην οποία έφθασε ο έφηβος και την οποία αφήνει ήδη πίσω του με την εορτή, που του εξασφαλίζει την εισδοχή του στην κοινωνία των ανδρών. Γι' αυτό και αποκαλούταν Κουροτρόφος από τους νέους, προσφέροντας και αφιερώνοντάς του την κώμη τους, όταν την έκοβαν για πρώτη φορά, ενώ το άγαλμά του ήταν το ουράνιο πρότυπο της υγείας, της ρώμης και της νεανικής ομορφιάς.

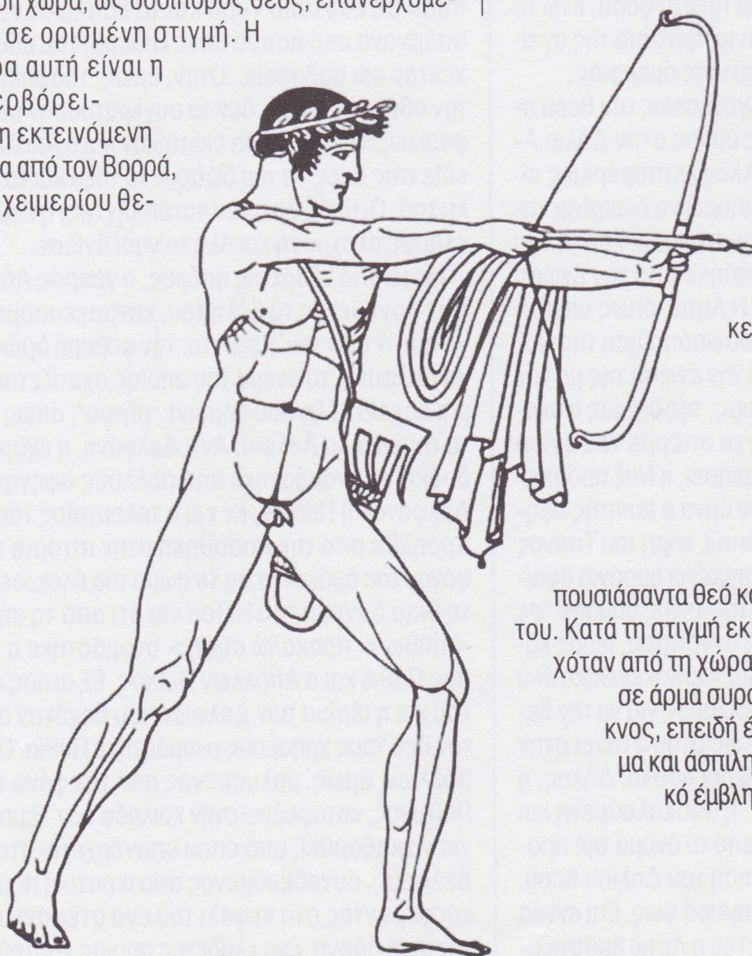
Η αρχαιότερη περί της γενέσεως του θεού αφήγηση είναι ο ομηρικός ύμνος στον Δήλιο Απόλλωνα, στον οποίο πολλές λεπτομέρειες είναι εμφαντικές, ωστόσο μπορεί να διακρίνει κανείς την αρχική έννοια και τη φυσική αρχή του μύθου. Ο Απόλλων γεννήθηκε από την ένωση του Διός και της Λητούς. Η Λητώ, όπως υπέθεταν οι αρχαίοι, είναι η προσωποποίηση της Νυκτός, που εγκυμονεί από την ένωσή της με τον Ουρανό, τον θεό της ημέρας, της οποίας η σκοτεινή μήτρα υποκρύπτει το σπέρμα του αγίου φωτός. Αλλά πριν τεκνοποιήσει, η Νυξ προσπαθεί για πολλές ώρες. Στον ύμνο ο ποιητής αφηγείται πώς η έγκυος θεά Λητώ, κόρη του Τιτάνος Κοίου- που το όνομά του σημαίνει ουράνια σφαίρα- και της Φοίβης- η ρίζα της λέξης σήμαινε "σε κατάσταση τελετουργικής αγνότητας, ιερός κατά μία τελετουργική έννοια"- επισκέφθηκε όλα τα βουνά και τα νησιά της Ελλάδος για να την δεχτούν να τεκνοποιήσει, έως ότου φτάνει στην Δήλο, η οποία της προσφέρει άσυλο. Δήλος, η φωτοβόλος, η λάμπουσα, η αποκαλούμενη και ως Αστερία, φαίνεται και από το όνομά της προορισμένη να δει την γέννηση του Δηλίου θεού, τον αποκαλυπτόμενο με λαμπρό φως. Επί εννέα ημέρες και ισάριθμες νύχτες η Λητώ βασανιζόταν ανυπόφορα από τις φριχτές ωδίνες. Όλες οι θεές είχαν έρθει κοντά της· η Διώνη, η Ρέα, η Θέμις, η θεά της θάλασσας, Αμφιτρίτη και όλες οι άλλες, εκτός της Ήρας, η οποία ζηλοτυπούσα διέμεινε στον Όλυμπο κρατώντας μαζί της και τη μαμή Ειλειθυία, θεά των τοκετών, πίσω από τα χρυσά σύννεφά του για να μην καταλάβει τι συμβαίνει στη Δήλο. Οι παρούσες θεές έστειλαν την αγγελιοφόρο Ίριν να πάει να φέρει την Ειλειθυία. Για την εξυπηρέτηση της υποσχέθηκαν ένα περιδέραιο εννέα πήχες μακρύ. Την στιγμή που πατούσε η Ειλειθυία το πόδι της στη Δήλο, έφτασε η στιγμή της γέννας. Με τα δυο της χέρια η Λητώ έπιασε το φοίνικα που φύτρωνε εκεί και γονάτισε πάνω στο τρυφερό γρασίδι. Η λέξη φοίνιξ <φοινός = κόκκινος> σήμαινε το ερυθρό χρώμα, το οποίο αρχικώς δήλωνε το χρώμα που παίρνει ο ουρανός κατά το λυκαυγές. Μετά τη γέννησή του, οι θεές έλουσαν το παιδί σε ξάστερο νερό και το ξαπλώσανε σε σπάργανα από άσπρο πανί. Η Θέμις του έδωσε νέκταρ και αμβροσία. Όταν, όμως, τράφηκε με την αθάνατη τροφή, δεν το συγκρατούσαν πια οι φασκιές. Τα σπάργανα σκίστηκαν και ο Απόλλων είπε στις θεές να του δώσουν το τόξο και τα βέλη του. Οι θεές έμειναν κατάπληχτες, η Δήλος έλαμψε ολόχρυση και όλο το νησί άνθισε.

Μετά από τέσσερις ημέρες, ο νεαρός Απόλλων φονεύει με τα βέλη του, κατασκευασμένα γι' αυτόν από τον Ήφαιστο, την φοβερή δράκαινα Δελφύνη, το όνομα της οποίας σχετίζεται με μια αρχαία λέξη που σήμαινε "μήτρα", όπως και το τοπωνύμιο Δελφοί. Αντί Δελφύνη, η εχθρική δράκαινα ονομάστηκε από πολλούς αφηγητές Δελφύνης ή Πύθων, αν και ο τελευταίος τύπος προήλθε από την προσθήκη στην ιστορία του φόνου του δράκοντα ότι το σώμα του έλειωσε με τη θεία δύναμη του Ηλίου και ότι από τη σήψη <πύθω = προκαλώ σήψη> ονομάστηκε ο τόπος Πυθώ και ο Απόλλων Πύθιος. Εξ αιτίας αυτού και η ιέρεια των Δελφών που δεχόταν από τον θεό τους χρησμούς ονομάστηκε Πυθία. Ο Απόλλων, όμως, μολυσμένος από τον φόνο του Πύθωνος, καταφεύγει στην κοιλάδα των Τεμπών για να καθαρθεί, από όπου επανέρχεται στους Δελφούς, συνοδευόμενος από ιερατική πομπή και φέροντας στο κεφάλι του ένα στεφάνι από την ιερά δάφνη, ένα κλαδί της οποίας κρατούσε και στο χέρι του, μετά από εννεαετή παραμονή

του κοντά στον βασιλιά Άδμητο. Το ταξίδι αυτό αναπαρίστατο από τα Σεπτήρια, εορτή τελούμενη κάθε εννέα έτη.

Ο ισχυρός λάμπων θεός

Ο ισχυρός λάμπων θεός, ο οποίος κατά τις θερμές ώρες του έτους νίκησε τον εχθρό, ακτινοβολώντας μεγαλοπρεπώς μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, και βραδύτερα κατέστη δούλος, χάνει την ισχύ και την λάμψη του εμποδιζόμενος από τον χειμώνα, ωχριά και συχνά εξαφανίζεται. Επομένως, λεγόταν πως απομακρυνόταν προς βορειότερα της Ελλάδος, στις χώρες των χιονιών και της πάχνης. Η εικόνα αυτή εκφράζεται καθαρότερα από τον μύθο του Υπερβορείου Απόλλωνος. Η παράδοση αυτή έχει διαφορετική μορφή. Ο Απόλλων δεν υποβάλλεται από τον Δία σε φυγή, αλλά εκούσια εγκαταλείπει τα ιερά της Ελλάδος και μεταβαίνει σε μακρινή και μυστηριώδη χώρα, ως οδοιπόρος θεός, επανερχόμενος σε ορισμένη στιγμή. Η χώρα αυτή είναι η Υπερβόρειος, η εκτεινόμενη πέρα από τον Βορρά, του χειμερίου θεού των λαιλάπων, που διαμένει στις κορυφές των Ριπαίων όρων, φανταστική χώρα, της οποίας οι αρχαίοι μάταια επιχείρησαν να ορίσουν τη θέση κοντά στη Σκυθία ή τις όχθες του Δούναβη. Από τις ασαφείς πληροφορίες, που γνώριζαν οι Έλληνες, περί του μήκους των ημερών και της βραχύτητος των νυχτών, φαντάστηκαν αυτή τη θαυμαστή χώρα. Βρισκόμενη μακριά από το βασίλειο του Βορρά διαφεύγει της ολέθριας επενέργειας του. Καθόλου δεν γνωρίζει τη δριμύτητα του χειμώνος, ποτέ δεν καλύπτεται από τις νυχτερινές σκιές, πάντοτε, όμως, φωτίζεται από τις λαμπερές ηλιακές ακτίνες. Η επικράτεια αυτή, η οποία έχει αιώνιο φως, έπρεπε να είναι η ευνοούμενη κατοικία του ακτινοβόλου θεού, του Απόλλωνος, στον οποίο άρεσε να μεταφέρεται και να περνάει μέρος του έτους με ανθρώπους δίκαιους και ευτυχείς, που τον εξυμνούν· γι' αυτό οι Υπερβόρειοι πιστευόταν ότι ήταν οι ευνοούμενοι ιερείς και υπηρέτες του θεού.

Ο Απόλλων αποδημούσε από την Ελλάδα περί τα τέλη του φθινοπώρου, ενώ οι Δελφοί τραγουδούσαν ύμνους ικετεύοντας τον να γυρίσει πίσω. Όταν επανερχόταν η άνοιξη, στην Δήλο και στους Δελφούς αντηχούσαν χαρούμενοι ύμνοι· ήταν οι κλητικοί ύμνοι, οι οποίοι ανακαλούσαν τον επί πολύ απουσιάσαντα θεό και χαιρέτιζαν την επιδημία του. Κατά τη στιγμή εκείνη ο Απόλλων επανερχόταν από τη χώρα των Υπερβορείων πάνω σε άρμα συρόμενο από κύκνους. Ο κύκνος, επειδή έχει απαστράπτον πτέρωμα και άσπιλη λευκότητα, ήταν το φυσικό έμβλημα του φωτοβόλου και κα-

θαρού φωτός, που δίδεται στους ανθρώπους. Η νέα αυτή αποκάλυψη του θεού εορταζόταν στους Δελφούς κατά τα Θεοφάνεια.

Ως θεός ηλιακός ασκεί επί των καρπών της γης επιρροή άλλοτε ευεργετική και άλλοτε ολέθρια. Αυτός τους αναπτύσσει και τους ωριμάζει, αυτός τους ξηραίνει και τους καίει· εκ τούτου και η διπλή σημασία των προς τιμή του τελούμενων εορτών με το όνομα Θαργήλια κατά τα μέσα του σημερινού Μαΐου, τον Θαργηλίωνα μήνα, το όνομα του οποίου εκφράζει το θάλπος του θερινού ηλίου <Θαργηλίων΄Θεργηλίων = θερ-F-ήλιος>. Είναι η στιγμή που οι γεωργοί είναι έτοιμοι να θερίσουν τη σοδειά τους και να ευχαριστήσουν τον θεό για την ευτυχή ωρίμανση των καρπών. Για να μην καταστρέψει με τη θερμότητα των ακτινών τις ελπίδες των γεωργών, προσέφεραν σ' αυτόν θυσίες στις αρχές των συγκομιδών(απαρχαί), ενώ πολλές πόλεις έστελναν στους Δελφούς χρυσό στάχυ ως προσφορά στον Θαργήλιον θεό. Οι γεωργοί συχνά επικαλούνταν τη βοήθεια του Σμινθεύς Απόλλωνος, του καταστροφέα των ποντικιών, τρομερής μάστιγας των αγρών, και του Παρνοπίου κατά των παρνόπων (ακρίδες), οι οποίες προκαλούσαν συχνότατα φοβερές καταστροφές σε ολόκληρη την επικράτεια της Ελλάδος.

Ο ηλιακός Απόλλων, ο ουράνιος τοξότης, τα βέλη του οποίου βάλλουν από μακριά και ποτέ δεν χάνουν το στόχο τους, έπρεπε να θεωρείται ως θεός ισχυρός, αήττητος και φοβερός με τους εχθρούς. Στα ομηρικά έπη παρουσιαζόταν περιβαλλόμενος με μεγαλοπρεπή φοβερή λάμψη, έχοντας ακράτητη δύναμη και καταστρέφοντας τα πάντα στο διάβα του. Έτσι, ο τοξότης θεός νομιζόταν ενίοτε ως θεός των μαχών, θεός πολεμικός, με κράνος στο κεφάλι, ακατάσχετης ισχύος, συχνά αποκαλούμενος Βοηδρόμιος <βοή (ο θόρυβος της μάχης και μεταγενέστερα και η ίδια η μάχη) + δράμω (τρέχω)>, καθότι κάλυπτε τους ευνοούμενούς του με προστασία, όποτε τον επικαλούνταν κατά τη διάρκεια αιματηρών μαχών. Από αυτά κατανοούμε ότι ο Απόλλων σχετίζεται με την ιδέα του θανάτου. Έχει πολλές φορές τον χαρακτήρα ολέθριου θεού με το τόξο του πάντοτε τεντωμένο και τα γρήγορα και πυκνά του βέλη να καταφθάνουν και να θανατώνουν τους θνητούς, είτε νέους είτε γέρους, πέφτοντας από τα τοξεύματά του, όπως τα στάχυα από το δρεπά-

νι. Ωστόσο, αυτό αποτελεί συνάμα μια ποιητική έκφραση, που χρησιμοποιούταν για να εξηγήσει τους αιφνίδιους θανάτους. Όμως, ο προερχόμενος από τον θεό θάνατος ήταν ο πραγματικά τάχιστος και ευχερέστατος από τα πάντα. Οι Έλληνες τον εκλάμβαναν ως ευεργεσία.

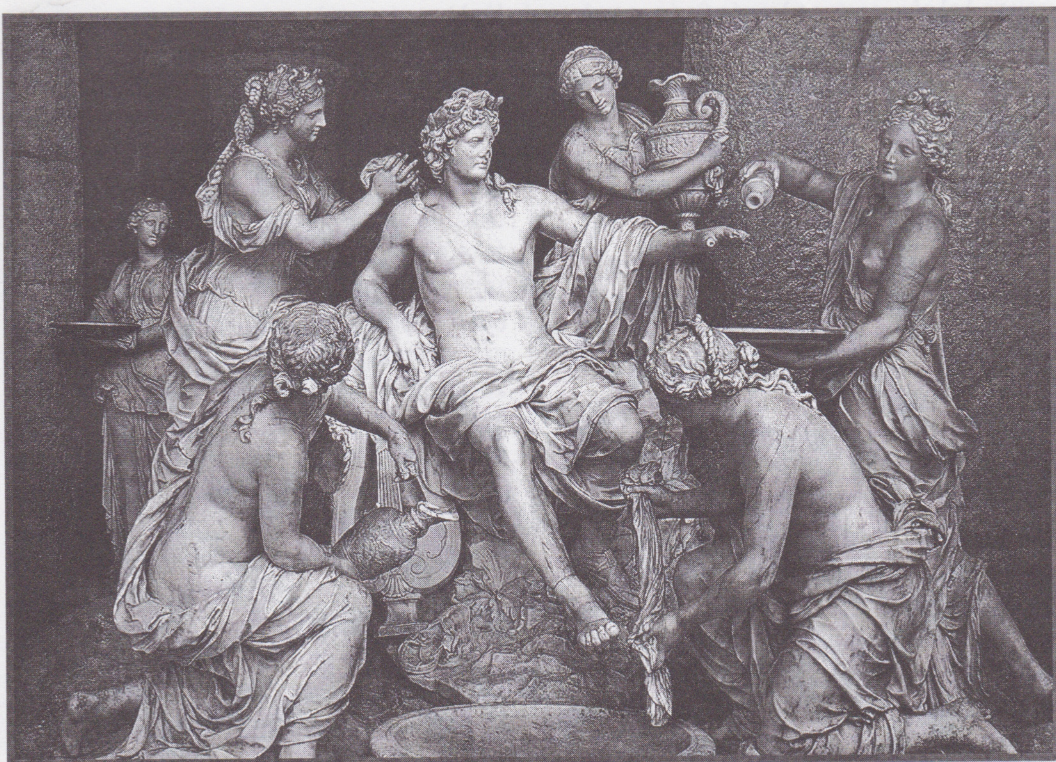
Όταν δεν είναι ο φονεύων θεός, είναι ο θεραπεύων και ο σώζων. Ο Απόλλων, υπέρτατη θεότητα της υγείας, συμβολίζει τη βάση κάθε ίασης και ρυθμίζει την αρμονία της ψυχής. Ότι ήταν ο θεός της ιάσεως, παρέμεινε ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία της λατρείας του, από την μυθική ίδρυση των Διδύμων, θαμμένα κάτω από το παλιό τούρκικο χωριό, Εσκί Χισάρ, όταν ο Βράγχος, πρόγονος του ιερατικού γένους των Βραγχιδών, δέχτηκε το δώρο της προφητείας κατευθείαν από τον Απόλλωνα και το μεταβίβασε στους απογόνους του, μέχρι την κατασκευή του καλοδιατηρημένου ναού στις Βάσσες της Αρκαδίας, ο οποίος αφιερώθηκε στον Επικούριο, τον βοηθό της πασχούσης ανθρωπότητος. Η θεραπευτική του δύναμη πέρασε αργότερα στον Ασκληπιό, που θεωρήθηκε, όμως, έπειτα υιός του λαμβάνοντας μαζί με την ακολουθία του, την Υγιεία, την Πανάκεια, την Ιασώ και τον Τελεσφόρο ή Ευαμερίονα, μια δεσπόζουσα θέση στην μνήμη των μεταγενεστέρων.

Η έννοια αυτή του Απόλλωνος ιατρού υπέστη κατά την ανάπτυξή της σπουδαία μετάπλαση. Η ευεργετική ενέργεια του θεού, περιοριζόμενη στην αρχή στο φυσικό κακό, δεν άργησε να επεκταθεί και στο ηθικό. Εκτός από ιατρός του σώματος, θεωρείται συγχρόνως και ιατρός των ψυχών, οι οποίες ευρίσκουν σε αυτόν τον σωτήρα θεό, που τις λυτρώνει από τα δεσμά, στα οποία από μόνες τους περιήλθαν εξαιτίας των ίδιων τους των σφαλμάτων, και τον καθάρσιο θεό, που ξεπλένει από αυτές τις κηλίδες των αμαρτιών τους. Κάθε αμάρτημα απαιτεί κατ' ανάγκη τιμωρία ή εξιλασμό. Αλλά ενώ οι σκυθρωπές δυνάμεις, που κατοικούν στους κόλπους της γης, λειτουργοί της θείας εκδικήσεως, καταδιώκουν ακατάπαυστα τον ένοχο και δεν τον συγχωρούν ποτέ, ο Απόλλων, θεός του φέγγους και του φωτός, του οποίου οι διαυγείς ακτίνες μπορούν να διαλύσουν τα σκότη του κακού, δεν οργίζεται κατά των ενόχων. Γίνεται προστάτης τους· έχει γι' αυτούς το μέσο της επανορθώσεως και της σωτηρίας, τον αυστηρό και χωρίς εξαιρέσεις εξαγνισμό, ιδίως για όσους βαρύνονταν με την πιο βαριά μίανση, εκείνη που προκαλείται από το χύσιμο ανθρώπινου αίματος. Ο μύθος παρουσιάζει τον ίδιο τον θεό να υπόκειται σ' αυτόν τον νόμο· εγκατέλειψε τους Δελφούς, όταν σκότωσε τον Πύθωνα, αναζητώντας εξαγνισμό μέχρι την κοιλάδα των Τεμπών στην Θεσσαλία, και εκδιώχθηκε από τον Όλυμπο, όταν σκότωσε τους Κύκλωπες.

Όμως, επειδή η ενοχή για φόνο σχετίζεται με την πρωτόγονη συνήθεια της εκδικήσεως του αίματος, παράλληλα με τον ιερό διακανονισμό του εξαγνισμού διαμορφώνεται και ο αστικός διακανονισμός της εκδικήσεως του φόνου, με στόχο να αποτραπούν οι ατελείωτες αντεκδικήσεις. Η ίδια η Πολιτεία αναλαμβάνει τον ρόλο του τιμωρού από φόβο της επικείμενης οργής των θεών πάνω της. Οι πολιτείες καταφεύγουν σ' αυτόν και ζητούν τη θεϊκή επικύρωσή του για τους καταρτισμένους από τους νομοθέτες νόμους, επεκτείνοντας την δραστηριότητά του από τον ιερό νόμο στον πολιτικό. Είναι ο εκφραστής της ανάγκης και της απαίτησης για νόμο και δικαιοσύνη, για σταθερούς κανόνες, οι οποίοι στηρίζουν την ειρήνη στην κοινωνία, είναι ο Νόμιος Απόλλων, αυτός που προστατεύει και ασχολείται με τους νόμους.

Ο προφήτης θεός

Η θρησκεία του φωτός είναι συνυφασμένη με την αρμονία, βασική ιδιότητα του θεού, ο οποίος θέλγει τους θνητούς και τους αθανάτους με τους ήχους της λύρας* του. Ο Απόλλων θεωρείται ο πατέρας της μουσικής, ο οποίος έλαβε υπό την προστασία του τις Μούσες, που προηγουμένως ανήκαν στον πατέρα του, Δία, ως θεός Μουσαγέτης· οι ραψωδοί τον υμνούσαν στο έπακρο για τον λόγο ότι ήταν ο προστάτης της τέχνης τους. Η Δήλος και οι Δελφοί, κύρια κέντρα της λατρείας του, έγιναν γι' αυτό τον λόγο οι σημαντικότερες σχολές της λυρικής τέχνης, όπου μαζεύονταν οι μουσικοί και οι επιφανέστεροι ποιητές. Οι μουσικές ιδιότητες του θεού απέκτησαν συν τω χρόνω γενικότερη σημασία. Η τέχνη των Μουσών, στις οποίες ηγούταν ο Απόλλων, μετέλαβαν της ισχύος του και πιστεύονταν ως απόρροια της θείας πηγής και της από

αυτόν ανεξάντλητης εμπνεύσεως. Η λύρα, το σύμβολό του μαζί με το τόξο, είναι το κοσμικό σύμβολο της αρμονίας, της οποίας προΐσταται ο ηλιακός θεός, αυτός που κανονίζει τις ημέρες, τις νύχτες, τους μήνες, τις ώρες και τα έτη. Γι' αυτό και αποκαλείται συχνά Νουμήνιος, αυτός που ανανεώνει τους μήνες και κανονίζει την πορεία τους· σ' αυτόν είναι αφιερωμένη η πρώτη ημέρα κάθε μήνα.

Ο Απόλλων ήταν και ο θεός των συγκαλυμμένων χρησμών, της μαντείας. Οι οικογένειες των μάντεων πιστευόταν ότι κατάγονταν από την προφητική γενεά των Ιαμιδών της Ήλιδος και τον Μελάμποδα. Η ερμηνεία των οιωνών και των διαφόρων σημαδιών από την πτήση των πτηνών και τα σπλάγχνα των θυσιαζόμενων ζώων, παρόλο που οι Έλληνες πίστευαν ότι ήταν ανθρώπινη τέχνη, αποτελούμενη από παρατήρηση και σκέψη, και δεν πήγαζε απαραιτήτως από θεία έμπνευση, ήταν σε στενότατη σχέση με τον Απόλλωνα. Εξασκούταν από επιλεγμένους ανθρώπους, στην διάνοια των οποίων αποκαλυπτόταν η θεότητα προικίζοντάς τους με θαυμάσιες γνώσεις και παρουσιάζοντάς τους το μέλλον ως παρόν. Οι γυναίκες μάλιστα, ευκολότερα υποκείμενες σε νευρικές παθήσεις και εκστάσεις απ' ότι οι άνδρες, νομιζόταν πως υποκύπτανε από τη θεϊκή ενέργεια του Απόλλωνα, ο οποίος τάρασσε τα σώματα και τον οργανισμό τους, φωτίζοντας το πνεύμα τους με τη θεία λάμψη. Οι πρώτες αυτές γυναίκες, που εμπνέονταν από τον Απόλλωνα, έφεραν το γενικό όνομα Σίβυλλες. Ο θεός ονομαζόταν Λοξίας, ο πλάγιος, γιατί οι εκφράσεις των μάντεων υπό την κατοχή του ήταν δύσκολα κατανοητές και σχηματοποιούνταν σε στίχους συνήθως εσκεμμένα αμφίσημους και ασαφείς· συχνά η σωστή ερμηνεία τους αποκαλυπτόταν μετά από την πραγματοποίησή τους.

Ο προφήτης θεός είναι και ο ιδρυτής των αποικιών, οι οποίες γίνονταν τις περισσότερες φορές μετά από υπόδειξη του μαντείου. Στα Μέγαρα τιμόταν με το επίθετο Αρχαγέτης και στην Αίγινα ως Οικιστής και Δωματίτης. Ο ιδρυτής και νομοθέτης των πόλεων θεός σχετιζόταν κατ' ανάγκη στους Ίωνες με την ναυτιλία, καθότι οι επιχειρήσεις για νέες αποικίες γίνονταν μέσω θαλάσσης. Ο Δελφίνιος Απόλλων, με σύμβολό

του το δελφίνι, είναι ο ηλιακός θεός, που διαπερνάει τα σκότη των τρικυμιών και διαλύει τα σύννεφα πάνω από την θάλασσα, την μανία της οποίας κατευνάζει.

Διόνυσος, ο νεώτερος θεός των Ελλήνων

Από την άλλη πλευρά βρίσκεται ο Διόνυσος, ο οποίος είναι ο νεώτερος θεός των Ελλήνων, που σφετερίζεται τις ιδιότητες των αρχαιότερων και ισχυρότερων από αυτόν θεοτήτων αφομοιώνοντάς τες. Ο Διόνυσος εισήχθη στην ελληνική θρησκεία μεταγενέστερα και προέρχεται από το Βορρά και συγκεκριμένα από την Θράκη. Στον Όμηρο, ο Διόνυσος δεν είναι ακόμα Ολύμπιος. Ένα μοναδικό απόσπασμα, που βρίσκεται στο έργο του, οδήγησε τους κριτικούς να υποψιαστούν ότι είναι μεταγενέστερο και τοπικής προελεύσεως. Ακόμα και στους μύθους σχετικά μ' αυτόν, ο θεός αντιμετωπίζεται αρχικά με εχθρότητα, εξορκίζεται και εκδιώκεται, και κατόπιν με τον εξαναγκασμό της ισχύος και της μαγείας του γίνεται αποδεκτός.

Το όνομα Διόνυσος αποτελεί ένα γρίφο. Αναντίρρητα στο πρώτο συνθετικό του ονόματος-που απαντάται και ως Δεύνυσος και Ζόννυσος-υπάρχει το όνομα "Ζευς", ενώ το δεύτερο συνθετικό -νυσος, αν και παραμένει αδιευκρίνιστο, θεωρήθηκε επανειλημμένως ότι σημαίνει υιός. Η ετυμολογική ανάλυση έδειξε ότι η ρίζα του δεύτερου μέρους της λέξεως είναι πιθανότερο να εκφράζει υγρασία και ρευστότητα. Η υπόθεση αυτή δεν είναι αντίθετη προς τον θεό, καθώς ο ίδιος δεν προσωποποιεί μόνο τον καρπό του αμπελιού, αλλά και τον υγρό χυμό του, το κρασί. Ο Στησίμβροτος, σοφιστής από την Θάσο, θεωρεί πως το "Διόνυσος" είναι μεταγενέστερο του Διόνυξος, επειδή "σύν κέρασι γινώμενος ένυξε τού Διός μηρόν", ενώ ο Ιόβας, βασιλιάς των Μαυριδανών και λόγιος, που έζησε το 50 π.Χ., παίρνει ως αρχαιότερο τύπο το Δεύνυσος, επειδή έγινε βασιλιάς της Νύσσας και δευνον ονόμαζαν τον βασιλιά τους οι Ινδοί.

Από τα ονόματα τα σχετιζόμενα με τον θεό φαίνεται η ξένη καταγωγή του, όσον αφορά τα όρια του αρχαίου ελληνικού κόσμου: Σεμέλη το όνομα της μητέρας και Σάτυροι, οι ακόλουθοί του. Η ελληνική παράδοση συνδέει στενά τον Διόνυσο με την Φρυγία και την Λυδία, καθώς και με την φρυγική θεά Μητέρα Κυβέλη. Το όνομα Σεμέλη, που σημαίνει "γη", ήταν ένα όνομα που έδωσαν οι Φρύγες της Μικράς Ασίας και οι Θράκες στην Χθονία, την Mater Kubile. Ο Πίνδαρος θεωρεί τις τελετές του Διονύσου όμοιες με εκείνες που τελούν οι Φρύγες προς τιμήν της Μεγάλης Μητέρας. Οι Φρύγες, κατά τον Ηρόδοτο, ήταν οι Βρίγες, φύλο των Θρακών, που είχαν μεταναστεύσει προς την Ανατολή. Οι Σάτυροι είναι οι Σάτρες, θρακική φυλή και ιδιαίτερα φιλοπόλεμη, η αγριότερη και τρομερότερη από όλες τις ληστρικές φυλές που κατοικούσαν γύρω από το βουνό Αίμος. Αυτοί ήταν η πραγματική εστία της λατρείας του θεού. Ο Ηρόδοτος αναφέρει ότι ο λαός αυτός διάθετε ένα μαντείο του Διονύσου, το οποίο βρισκόταν στην ακραία κορυφογραμμή των βουνών τους.

Υπάρχουν δύο μύθοι για τη γέννηση του Διονύσου: ο πρώτος τον αναφέρει ως υιό του Διός και της Σεμέλης, κόρη του βασιλιά Κάδμου, και ο δεύτερος, ο οποίος είναι ορφική ιστορία, ως υιό του Διός και της Περσεφόνης, κόρη του Διός και της Δήμητρας*. Και οι δύο δεν διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Στον πρώτο, λέγεται ότι ο Ζευς έδωσε στη Σεμέλη ένα ποτό να πιει κι έτσι έμεινε έγκυος. Η Ήρα, όμως, ζήλεψε και θέλησε να εμποδίσει τον τοκετό. Πήρε τη μορφή της μαμής της Σεμέλης και έπεισε την ανυποψίαστη θνητή να ζητήσει από τον Δία, ως απόδειξη της αγάπης του, να παρουσιαστεί μπροστά της με όλο του το μεγαλείο. Ο Ζευς εκπλήρωσε την επιθυμία της ερωμένης του και την επισκέφθηκε περιβαλλόμενος με αστραπές και βροντές. Χτυπημένη από την αστραπή, η Σεμέλη κάηκε και ξεπήδησε από τα σπλάγχνα της ο ανώριμος καρπός της, ο Διόνυσος. Θα καιγόταν κι αυτός, αν δεν τον προστάτευε η Γαία περιβάλλοντας τους κίονες των ανακτόρων του Κάδμου (Περικιόνιος) με χλοερά κλαδιά πυκνού κισσού (Κισσόβρυος). Ο Ζευς, μόλις κατάλαβε τι είχε κάνει, πήρε τον παράκαιρα γεννημένο θεό ράβοντάς τον μέσα στον μηρό του (Μηρηφόρος, Μηροτρεφής), αφού πρώτα η Δίρκη, νύμφη των νερών, τον είχε πλύνει στα νερά της. Η ολοκλήρωση του παιδιού γίνεται στον μηρό του Διός, που παίζει τον ρόλο μιας "αρσενικής μήτρας" και

έτσι ο Διόνυσος ξαναγεννιέται από τον μηρό για μια δεύτερη φορά. Αυτός είναι και ο λόγος που οι πιστοί του τον επικαλούνται ως Δίγονο, Διμάτωρ και Διογενή. Η γέννηση από τον μηρό είναι αντίστοιχη προς τη γέννηση της Αθηνάς από το κεφάλι του Διός. Και στις δύο περιπτώσεις προϋποτίθεται τραυματισμός του Πατέρα των Θεών· το τραύμα του μηρού σχετίζεται με ευνουχισμό και θάνατο, προφανώς στα πλαίσια της μυητικής διαδικασίας. Ο Ζευς γέννησε τον Διόνυσο στο βουνό Νύσσα, στην μακρινή Ανατολή, μεταξύ της Φοινίκης και του Νείλου. Έστειλε το παιδί με τον Ερμή στις θεϊκές παραμάνες ή το 'δωσε ο ίδιος σ' αυτές, που επρόκειτο να το περιποιηθούν σε ένα σπήλαιο. Σαν παραμάνα αναφέρεται και το βουνό Νύσσα, σαν να πρόκειται για θεά. Ωστόσο, επικρατέστερα ονόματα είναι αυτά των τριών αδερφών της Σεμέλης: Ινώ- Λευκοθέα, η Αγαύη και η Αυτονόη. Σε μεταγενέστερους χρόνους, ο αριθμός των παραμάνων αυξάνεται σε τέσσερις, όπου παρουσιάζεται και η μητέρα του, η Σεμέλη. Έχει μπει, επίσης, και ένα ανδρικό πρόσωπο, το οποίο περιμένει να εκτελέσει τα καθήκοντά του. Πρόκειται για τον Σιληνό, τον παιδαγωγό του Διονύσου· μια αρχαία εκθηλυμένη μορφή διαφορετική από τους Σιληνούς, τους εραστές των Νυμφών, έναν κοιλαρά με σχεδόν θηλυκά στήθη, ντυμένο με μακριά φορέματα, πράγμα που χαρακτηρίζει επίσης τον γενειοφόρο Διόνυσο.

Στον δεύτερο μύθο, η Δήμητρα ερχόμενη από την Κρήτη ανακάλυψε στη Σικελία κοντά στην Κυανή πηγή μια σπηλιά. Έκρυψε μέσα σ' αυτήν την κόρη της Περσεφόνη αφήνοντας να την φυλάνε δύο φίδια, τα οποία βρίσκουμε ζεμένα στο άρμα της. Μέσα στην σπηλιά το νεαρό κορίτσι έγνεθε, όπως συνηθιζόταν να κάνουν οι προστατευόμενες της Παλλάδος Αθηνάς στην ιερή της ακρόπολη. Άρχισε να υφαίνει ένα ένδυμα για τον πατέρα ή τη μάνα της, όπου απεικονιζόταν ολόκληρος ο κόσμος. Ενώ η Περσεφόνη εργαζόταν, την πλησίασε ο Ζευς με μορφή φιδιού*, με αποτέλεσμα να γεννήσει η κόρη του τον θεό που οι ορφικές ιστορίες θεωρούσαν ως διάδοχο του Διός, τον έκτο παγκόσμιο κυρίαρχο*. Η γέννηση του υιού και διαδόχου του θρόνου έγινε στη μητρική σπηλιά. Το παιδί ήταν κερασφόρο (Κερασφόρος)· τα κέρατα σημαίνουν ότι ήταν υιός

της Περσεφόνης. Μια μεταγενέστερη αναπαράσταση δείχνει το παιδί να είναι τοποθετημένο πάνω σε θρόνο. Αυτό είναι μια παλιά τελετουργία, που γινόταν κατά τη διάρκεια των μυστηρίων της Μητέρας Ρέας και των Κορυβάντων της, όπως ονομάζονταν οι αρσενικοί συνοδοί της. Το πρώτο όνομα του παιδιού ήταν Ζαγρεύς, ο κυνηγός.

Το θεϊκό παιδί, ενώ ήταν ακόμη νήπιο, συνελήφθη από τους Τιτάνες, οι οποίοι είχαν αλείψει με γύψο τα πρόσωπά τους κι είχαν έρθει μετά από στρατήγημα της Ήρας ως νεκροί από τον Κάτω κόσμο, όπου τους είχε δέσει ο Ζευς, καθώς έπαιζε με διάφορα παιχνίδια, τα οποία εκείνη την περίοδο αυτής της ζωής του, τον γοήτευαν έντονα. Ανάμεσα στα άλλα ήταν κι ένας καθρέφτης*, ο οποίος τον καθήλωνε βλέποντας την αντανάκλασή του. Οι Τιτάνες τον τεμάχισαν και μη ικανοποιημένοι από την ωμότητα αυτή, πρώτα έβρασαν τα μέλη του στο νερό και μετά τα έψησαν

στη φωτιά. Ενώ, όμως, γεύονταν τη σάρκα του, ο Ζευς αντιλήφθη την πράξη αυτή από την μυρωδιά και κατακεραύνωσε τους Τιτάνες. Μάζεψε τα μέλη του Διονύσου και τα έδωσε στον Απόλλωνα για να ταφούν σωστά. Αφού έγινε αυτό- η καρδιά του σώθηκε από την Αθηνά κατά τη διάρκεια του τεμαχισμού- ο Διόνυσος μετά από μια αναγέννηση αναδύθηκε και ανανεώνοντας την πρωταρχική του ζωή και ακεραιότητα, πήρε τη θέση του ανάμεσα στους θεούς, καθώς και το καινούργιο όνομά του, Διόνυσος. Εν τω μεταξύ από τις αναθυμιάσεις της στάχτης των καιομένων σωμάτων των Τιτάνων, δημιουργήθηκε το ανθρώπινο γένος.

Η λατρεία του Διονύσου

Η λατρεία του Διονύσου στην αρχή προσαπτόταν της γενικής λατρείας των δένδρων, μια αρχαιότατη παράδοση, που διαιωνίστηκε στους αγρούς της Ελλάδος. Ο Διόνυσος είναι Ένδενδρος, Δενδρεύς, Δενδρίτης, επίθετα που μαρτυρούν ότι ήταν ένας φυτικός θεός κατά μια ευρύτερη έννοια· είναι ο θεός της συκιάς, ο Συκίτης· είναι ο θεός του κισσού, ο Κισσός· ο θεός των ανθισμένων πραγμάτων, ο Άνθιος, ο Ανθεύς· ο θεός της ανάπτυξης, ο Φυτάλμιος, ο Φυτηκόμος. Είναι ο θεός της αναπτυσσόμενης φύσεως, κάθε δένδρου και φυτού και φυσικού προϊόντος, και μόνο αργότερα αποκλειστικά της αμπέλου.

Ο Διόνυσος συνδέθηκε με την άγρια άμπελο και μετέπειτα με την ήμερη. Οι τόσο αποκλειστικοί σύνδεσμοί του με το κρασί έχουν σχέση με την ενθουσιαστική (εν + θεός) λειτουργία του ποτού αυτού στην τέλεση των μαιναδικών οργίων. Θα ήταν αδιανόητο για μια λατρεία τόσο οργιαστική να μην ταύτιζε την ενθουσιαστική ενέργεια του κρασιού με την ενέργεια του ίδιου του πνεύματος του θεού της, εφόσον το κρασί θεωρούταν ως το αίμα του σταφυλιού και ταυτιζόταν με το αίμα του σπαραζόμενου θύματος της ωμοφαγίας και στο βάθος των συνειρμών η πόση του ήταν μετάληψη από το αίμα του θεού. Ο Διόνυσος θεωρούταν ότι ήταν παρών, όχι μόνο συμβολικά αλλά και πραγματικά, στο κρασί και στο ωμό κρέας που έτρωγαν οι πιστοί του. Σε ένα αρχαίο κείμενο, που μ' εκπληκτικό τρόπο θυμίζει τους λόγους του Ιησού, δηλώνει ο θεός ότι "εκείνος που δεν θα φάγει από το σώμα μου και δεν θα πιεί από το αίμα μου, έτσι ώστε να γίνει ένα μαζί μου κι εγώ μαζί του, δεν θα γνωρίσει και τη σωτηρία".

Ο Διόνυσος καλείται εναλλάξ Βρόμιος και Εύιος, δηλαδή θεός ταραχώδης. Το προσωνύμιο Βρόμιος συνδέεται με το ρήμα βρέμω, που σημαίνει "προκαλώ θορυβώδη ήχο", ενώ το επίθετό του εύιος προέρχεται από τα γνώριμα φωνήματα της διονυσιακής λατρείας, ευοι, ευαι και ευάν, από όπου και το ρήμα ευάζειν. Στις μακρινές και συχνές εκδρομές του έλεγαν ότι ο θεός συναντούσε φίλους, αλλά και εχθρούς. Και ενώ στους φίλους έδινε το ηδύ δώρο του οίνου, το οποίο ευφραίνει τις ψυχές και παρηγορεί, στους δε εχθρούς ενέπνεε άγρια μανία και επέβαλλε φοβερές ποινές.

Επειδή συχνά ο οίνος μεταδίδει στους ανθρώπους πυρετώδη ενέργεια, έξαψη των μυϊκών δυνάμεων υπερβαίνοντας ενίοτε τα όρια της ανθρώπινης φύσεως και παρασυρόμενη σε πράξεις αξιοθαύμαστης βίας, ο θεός καθίσταται εύκολα ο δυνατός και ισχυρός θεός, που θριαμβεύει επί πάντων. Η ιδέα της ακατάσχετης ισχύος οδηγεί και στις μεταμορφώσεις, οπότε του απέδιδαν την δύναμη του ταύρου και του λέοντος, γιατί η ισχυρή ενέργεια που έδινε η οινοποσία φαινόταν να ανήκει περισσότερο στη ζωική παρά στην ανθρώπινη φύση· η δε έξαλλη φαντασία των συμμετεχόντων στα όργιά του νόμιζε ότι έβλεπε αυτόν μέσα από τις οργιαστικές τελετές του με τις μορφές εκείνες. Στην Ήλιδα οι γυναίκες επικαλούνταν τον Διόνυσο με τα λόγια: "Ελθειν, ήρω Διόνυσε, άλιον ες ναόν αγνόν, σύν χαρίτεσσιν ες ναόν τω βοέω ποδί θύων".

Ο Διόνυσος ήταν ο θεός ο αποθνήσκων και αναβιών εναλλάξ, όπως η Κόρη (Περσεφόνη), με την οποία συνδεόταν στα Ελευσίνια Μυστήρια. Ενώ, όμως, η Δήμητρα και η Κόρη είναι θεές της φύσης, έχουν τις ανόδους και τις καθόδους τους, αλλά ως το τέλος παραμένουν νηφάλιες και πειθαρχημένες, ο Διόνυσος είναι το αρσενικό αντίστοιχο της Κόρης, αλλά αλλαγμένο, μεταμορφωμένο από αυτό το νέο στοιχείο της μέθης και των οργίων. Ο Πλούταρχος λέει ότι ο Διόνυσος αναφερόταν ως ο θεός, που υπόκειται "εις φθοράς τινας καί αφανισμούς καί αποβιώσεις καί παλιγγενεσίας". Νομιζόταν ο Διόνυ-

σος ως θεός εξαφανισθείς, που κατέρχεται στα γήινα σκότη, στον κόσμο του θανάτου. Στους Δελφούς, κατά τους τρεις μήνες του χειμώνα, όχι ο Απόλλων αλλά ο Διόνυσος ήταν το κύριο αντικείμενο της λατρείας και αντί για τον παιάνα, αντηχούσε ο διθύραμβος, λέξη που αντιστοιχεί στο γνώριμο τραγούδι του Διονύσου, αλλά στην κυριολεξία σήμαινε "αυτός που ήρθε στη ζωή διαβαίνοντας δύο πόρτες", τη μήτρα της μητέρας του και τον μηρό του πατέρα του. Κι εφόσον ο Διθύραμβος είναι το μυστικιστικά γεννημένο Βρέφος, επομένως διθύραμβος θεωρούταν και το Τραγούδι της Γεννήσεως.

Η μυστική ένωση των ευσεβών ψυχών, των πιστών του, με τον θεό, τον οποίον λάτρευαν, ήταν πολύ περιπαθής, καθότι ο Διόνυσος κατέστη θεός πάσχων, που κατάκτησε την αθάνατη ευτυχία του με λύπη και θάνατο. Και πράγματι η ιδέα των παθημάτων του Διονύσου δύναται να εξηγηθεί μέσω της απλής έννοιας του θεού του οίνου. Η άμπελος υπόκειται σε πάμπολλες μεταβολές, πριν παράσχει το ρευστό της το προκαλών τόσα παράδοξα στους ανθρώπους! Ακρωτηριάζεται κατά το κλάδευμα, καίγεται βραδύτερα από την ηλιακή θερμότητα ή πνίγεται από τις βροχές, και όταν ο καρπός της ωριμάσει, αποσπάται βίαια για να συντριβεί στον ληνό, το πατητήρι. Τότε φαίνεται ότι το σώμα του θεού κατασχίζεται, κατακερματίζεται, καταστρέφεται· αλλά από αυτόν τον επώδυνο θάνατο αναφαίνεται μια δεύτερη ζωή, μια ζωή ενεργητική, άφθονη, η οποία καλύπτει τα φαινόμενα της ζυμώσεως. Ο οίνος που ζυμώνεται είναι ο Διόνυσος, που αναγεννιέται μεταμορφωμένος και μετασχηματιζόμενος. Με την ενέργεια αυτού η νέα ζωή, την οποία κατάκτησε μέσω του θανάτου, διέρχεται στις φλέβες των ανθρώπων, που πίνοντας κρασί τους διεγείρει σε θαυμάσιες παραφορές.

Ο θεός, όμως, που εμπνέει τις θορυβώδεις

αυτές παραφορές, δεν είναι πλέον ο ανδρικός θεός των αμπελουργών της Αττικής. Αλλάζει σχήμα και φύση. Είναι νεανίας αγένειος, με καλή εμφάνιση και παρθενική μορφή, και κυματιστά ξανθά μαλλιά. Βλέποντας κανείς να παρουσιάζεται με μακριά εσθήτα και νωθρό βάδισμα, καθώς και γυναικεία χάρη, διστάζει να του αποδώσει την ανδρική φύση. Εκθηλυμένος ο Διόνυσος καθίσταται θεός των γυναικών, αντικείμενο προσφιλές της περιπαθούς λατρείας τους. Οι γυναίκες, έχοντας ζωηρή φαντασία και υποκείμενες συχνάκις σε νευρικές παθήσεις, γίνονται ευκολότερα συμμέτοχες στα μυστικά όργια. Η αλλαγή αυτή επήλθε στα πλαίσια της εισδοχής αλλότριων, ανατολικών θεοτήτων, όπως του Αδώνιδος.

Η αντίθεση των δύο θεών

Ο Διόνυσος είναι μια θεότητα σκοτεινή και σχετιζόμενη με τον θάνατο· μια ιδιότητά του που διατηρείται αμετάβλητη και στα αρχαϊκά και στα κλασσικά χρόνια. Ακόμα και στις αρχαίες πηγές παρουσιάζεται ως θεός του θανάτου· ενός θανάτου που δεν πρέπει να συνδέεται αποκλειστικά και μόνο με την βιολογική ύπαρξη, αλλά πρωτίστως με την πνευματικότητα και τον ψυχικό κόσμο. Ενός εσωτερικού "θανάτου", μιας σκοτεινής καταστάσεως, στην οποία αναπόφευκτα οδηγεί ο τρόπος ζωής, που υπαγορεύει ο θεός αυτός- όσο κι αν, παροδικώς, τα φαινόμενα είναι διαφορετικά. Αυτό φαίνεται και από τις σχετιζόμενες με αυτόν λέξεις· η λέξη λήνος, άμεσα συνδεδεμένη με τον Διόνυσο, αφού τα Λήναια ήταν μια από τις λαμπρότερες εορτές προς τιμήν του θεού, είναι μια αμφίσημη λέξη, αφού εκτός από πατητήρι σημαίνει και φέρετρο. Χοές ονομάζονταν οι μικρές οινοχόες, τα κανατάκια, τα οποία έδιναν στα μικρά αγόρια κατά την Διονυσιακή εορτή των Ανθεστηρίων· χοές, όμως, ονομάζονταν και οι προσφορές προς τους νεκρούς. Η τελευταία ημέρα, από τις τρεις που διαρκούσε η εορτή αυτή, είχε χαρακτήρα τελείως διαφορετικό από την προηγηθείσα οινοποσία. Ήταν αφιερωμένη στους νεκρούς και τους μελλοθάνατους. Για να εξορκισθεί δε η κακή τύχη, στο τέλος της ημέρας αυτής πρόσταζαν τις Κήρες, θεωρούμενες ως θεότητες του θανάτου, ενώ για άλλους οι ψυχές των νεκρών, να φύγουν!

Οι διάφορες σημασίες του Διονύσου- πολύμορφες αν και συγκεντρωμένες γύρω από το θεμελιακό χαρακτηριστικό της απληστίας και της ασωτίας- δεν στερούνται μολαταύτα από μια κάποια απατηλή υψηλοφροσύνη. Ο Διόνυσος συμβολίζει την οργιαστική μέθη, όπου μπορεί να βυθιστεί η ανθρώπινη φύση, όταν επιδιώκει την ικανοποίηση μόνο των γήινων πόθων. Ο ίδιος ο θεός βρίσκεται επικεφαλής μιας συνοδείας, του Θιάσου, αποτελούμενης από ένα πλήθος συμβολικά πρόσωπα, που συχνότατα είναι μισο-ζώα και μισο-άνθρωποι και αντιπροσωπεύουν είτε τον πρωτογονισμό του απειθάρχητου πόθου είτε την υπερβολή του πόθου, που φτάνει στην αλλοφροσύνη. Οι πιο σημαντικές μορφές του Θιάσου, που αντιστοιχούν στους Κορυβάντες της Ρέας, είναι οι μαινάδες του Διονύσου, σύμβολο της αχαλίνωτης παραφοράς των πολλαπλών πόθων.

Ο Διόνυσος συμβολίζει την απεριόριστη ορμητικότητα του γήινου πόθου και τη λύτρωση από κάθε αναστολή. Εικονίζει το θρίαμβο της αποπνευματοποίησης πάνω στις συμβατικές απαγορεύσεις, καθώς και πάνω στην πνευματική και ύψιστη αναστολή. Η κοινότοπη αυτή λύτρωση που προκαλείται από την αποχαλίνωση είναι η εύκολη πτώση, αντίθετο της ύψιστης απελευθέρωσης που μπορούμε να την κατακτήσουμε μόνο χάρη στην εναρμόνιση, τη δυσεκπλήρωτη ανύψωση. Γι' αυτό και η γοητεία της διονυσιακής αποπνευματοποίησης είναι βαθιά κρυμμένη στο υποσυνείδητο του κάθε ανθρώπου.

Η αντίθεση των δύο θεών γίνεται εμφανής από τα παραπάνω, καθώς ο Απόλλων αντιπροσωπεύει την Αρμονία και το Φως, ενώ ο Διόνυσος την οργιαστική μέθη και την υπέρβαση των περιορισμών της ανθρώπινης φύσεως. Δύο αντίθετα που άλλοτε απομακρύνονται και άλλοτε συγκλίνουν· εξάλλου αυτή είναι και η ομορφιά της Ελληνικής θρησκείας, η σύζευξη των αντιθέτων κάτω από ένα πρίσμα που δεν αποτελματώνει την διαφορετικότητα, αλλά την αναδεικνύει. Εάν δεν υπήρχε το Σκότος, δεν θα υπήρχε και το Φως· μια δυαδικότητα στην οποία στηρίζεται και ο χριστιανισμός, αλλά με τελείως

Σημειώσεις

Η Λυκία, στην αρχή αποκαλούμενη ως χώρα των Τερμίλων, όφειλε ίσως το όνομά της στην λατρεία του Λύκειου Απόλλωνος. Ως αρχηγός των Λυκίων αναφέρεται ο Πάνδαρος, υιός του Λυκάονος, λάτρης του Λυκηγενους Απόλλωνος.

Ο λύκος είναι σκληρό και βουφάγο ζώο, βλαβερό για τους ανθρώπους, καθώς προσβάλλει και καταστρέφει τα κοπάδια τα υπό του Νομίου Απόλλωνος προστατευόμενα. Επομένως, ευρίσκεται στο επίθετό του Λύκειος η αντίθεσή του προς το ζώο κι όχι η συσχέτισή του μ' αυτό, δίνοντας του τη σημασιολογική έννοια του λυκοκτόνου θεού, όπως αναφέρεται και στην τραγωδία του Σοφοκλή, Ηλέκτρα.

Η λύρα του έχει επτά χορδές, επειδή ο ιερός του αριθμός ήταν το επτά. Ο μύθος της γέννησής του αναφέρει ότι είχε γεννηθεί την έβδομη του μήνα ημέρα. Τα επίθετά του 'Εβδομαιος και 'Εβδομαγενής το αποδεικνύουν.

Η Περσεφόνη αρχικά ήταν κόρη του Διός και της μητέρας του Ρέας. Η Δήμητρα εμφανίζεται κατόπιν σαν τρίτη μορφή μεταξύ της μάνας και της κόρης. Οι δύο τελευταίες εμφανίζονται νωρίτερα στην Ελλάδα από την πρώτη. Συχνά περιγράφεται ως το άλλο "εγώ" της Ρέας και συγχέεται με την Περσεφόνη.

Το Ορφικό σύστημα λέγεται πως σχετίζεται με την Αίγυπτο, ενώ υπάρχουν και στοιχεία που μας δείχνουν πως σχετίζεται και με την Ινδία και πως αποτελεί βάση της Βουδιστικής φιλοσοφίας. Το όνομα Κόρη το βρίσκουμε στα σανσκριτικά και ο Ζευς-Δίας μπορεί να είναι ο Dyau της Ινδουιστικής ιστορίας. Υπάρχει η Βουδιστική ιστορία της επίσκεψής του στο δωμάτιο της Κόρης-Περσεφόνης (Parasu-Pani), που έχει τη μορφή ενός δράκοντα και ο καρπός αυτής της ένωσης γεννιέται με κέρατα ή μια ημισέληνο στο κεφάλι. Το όνομα Chakra που σημαίνει κυρίαρχος της γης, μας θυμίζει το όνομα Ζαγρεύς, ο κυνηγός. Η σύζυγος του Βούδα ονομάζεται Aira, που μας θυμίζει την Ήρα και ο Daityas ή οι αποστάτες φυλές της Ινδίας είναι οι Τιτάνες. Η διδασκαλία της μετεμψυχώσεως εκφράζεται με την κατάποση της καρδιάς του δολοφονημένου παιδιού για να ενσωματώσει τη ψυχή του και να τον ξαναφέρει στη ζωή. Πραγματικά, όλες οι Ινδουιστικές ιστορίες έχουν Βακχικά χαρακτηριστικά και οι λατρείες τους αποτελούν μέρος της λατρείας του Ερπετού των αρχαίων.

Ο διγενής Φάνης, ο πρωτόγονος Φαέθων, ήταν ο πρώτος βασιλιάς στο σπήλαιο, που έδωσε το σκήπτρο στο χέρι της Νυκτός, την τρίμορφη θεά. Από αυτήν το πήρε ο Ουρανός, από τον Ουρανό ο Κρόνος κι από τον Κρόνο ο πέμπτος Κοσμοκράτωρ, ο Ζευς. Μετά τον Δία, σαν έκτος, ακολούθησε ο Διόνυσος.

Ο καθρέφτης λειτουργεί συμβολικά αντιπροσωπεύοντας την μοίρα της ανθρώπινης ψυχής, που σύμφωνα με την πλατωνική διδασκαλία, κοιτάζει προς τα κάτω, από το σπίτι της στον ουρανό, και βλέπει το είδωλό της στην απατηλή επιφάνεια του υλικού κόσμου. Σαγηνεμένη, όπως ο Νάρκισσος, από την ομορφιά του ίδιου της του ειδώλου, προσπαθεί να πιάσει ή να ακολουθήσει το φευγαλέο όραμα και στην προσπάθειά της πέφτει κάτω στην ελώδη παγίδα μιας ζωής, που είναι θάνατος για την ψυχή.

του **Ν. Κορ.**

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Το θέμα της καταγωγής ή όχι των σημερινών Ελλήνων από τους Αρχαίους Έλληνες είναι ιδιαίτερα σημαντικό για την διαμόρφωση της νεοελληνικής ταυτότητος. Δεν είναι τυχαίο ότι το κυρίαρχο σύστημα και η αριστερή "διανόηση" με κάθε τρόπο προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων ή ακόμη και ότι ο Ελληνισμός δεν είναι μια φυλετική οντότητα, αλλά πολιτιστική.

Τις τελευταίες δεκαετίες, βεβαία, εκτός από την αριστερά το ίδιο υποστηρίζει και η λεγόμενη φιλελεύθερη δεξιά ή τουλάχιστον δεν απαντά στους ισχυρισμούς της αριστεράς.

Πολιτικό γεγονός του τελευταίου καιρού η περίπτωση του Αλβανού σημαιοφόρου και οι ανιστόρητες διαλέξεις των διαφόρων επισήμων και ανεπισήμων ότι Έλληνες είναι "οι της κοινής παιδείας μετέχοντες"! Είναι ένα παράδειγμα το γεγονός αυτό του πόσο σημαντικό ζήτημα είναι η φυλετική ταυτότητα του λαού μας. Με άλλα λόγια μας λένε: αφού και εσείς δεν είστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, τι σημασία έχει εάν σήμερα δεχθούμε σαν Έλληνες κάποια εκατομμύρια Αλβανούς, Πακιστανούς και λοιπούς Ασιάτες, οι οποίοι θα μάθουν και ελληνικά και έτσι θα γίνουν και αυτοί... Έλληνες!

Πάνω σε αυτό ακριβώς το θέμα έγραψε άρθρο και ο πρώην υπουργός της Νέας Δημοκρατίας, κατ' εξοχήν φιλελεύθερος, Ανδρέας Ανδριανόπουλος από τα οποία και τα παρακάτω:

"Απογευματινή" 2.11.2003 Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑΣ Ανδρέας Ανδριανόπουλος: "...Θυμάμαι εκείνη την περίοδο πως οι πλέον ειλικρινείς οπαδοί της αναγραφής του θρησκεύματος έβρισκαν απόλυτα λογική την προοπτική της ενδεχόμενης διάκρισης σε βάρος κάποιου στον επαγγελματικό κατά κύριο λόγο τομέα - λόγω ακριβώς των διαφορετικών του θρησκευτικών πεποιθήσεων. Είναι δυνατόν, έτρεχε τότε το επιχείρημα, να υπάρχουν μουσουλμάνοι στρατηγοί; Και καλά, τολμούσε να ανταπαντήσει κάποιος, πως θα εξαιρέσεις κάποιον που είναι έλληνας πολίτης από την όποια παρόμοια εξέλιξη; Οι απαντήσεις συνοψίζονταν σε εκρήξεις θυμού και σε σχετικά μαλακές ύβρεις που πάντα είχαν κάνει με την "μυωπία" των όποιων "προοδευτικών" απέναντι στα λεγόμενα εθνικά μας θέματα. Κι όταν τολμούσες να επισημάνεις πως κι άλλοι κατά καιρούς περιφερειακοί μας εχθροί τύχαινε να είναι χριστιανοί ορθόδοξοι (λ.χ. Βούλγαροι, Σλαυομακεδόνες, κλπ), κι άρα της ίδιας θρησκευτικής απόχρωσης με τους δικούς μας στρατηγούς, η απάντηση δεν ήταν παρά μια απαξιωτική κίνηση της κεφαλής και η δήλωση "αυτό είναι άλλο"!! Αυτό αντιμετωπίζεται με διαφορετικές κινήσεις, εξειδίκευαν παραπέρα την απόκρισή τους. Και βέβαια εννοούσαν με διακρίσεις στη βάση φυλετικής προέλευσης η της μητρικής γλώσσας..."

"...Πόσες και πόσες μειονότητες δεν έχουν αφομοιωθεί μέσα στον κυρίαρχο ελληνικό κορμό μέσα στους αιώνες; Μας ζημίωσε η διαδικασία αυτή; Και δεν είμαστε βέβαια οι μόνοι στην Ευρώπη που περάσαμε από τις μυλόπετρες τις πολυφυλετικής μίξης..."

Το σύστημα, λοιπόν, τόσο από αριστερά όσο και από δεξιά δεν μας θέλει απόγονους των Αρχαίων Ελλήνων γιατί τότε πως θα κάνουνε "Έλληνα" τον Χασάν με ίδια δικαιώματα με εμάς; Πρέπει και εμείς να είμαστε απόγονοι κάποιου Χασάν γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουν να έχουν κατοχυρωμένη την ισότητα της πολυπολιτισμικής τους δημοκρατίας.

Είναι οι σύγχρονοι Έλληνες απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων;

Είναι γεγονός πως πολλοί μεγάλοι μελετητές του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού (κυρίως Άγγλοι και Γερμανοί) υποστήριξαν ότι οι σημερινοί Έλληνες δεν έχουν σχέση φυλετική με τους αρχαίους Έλληνες. Άλλοι ενήργησαν υστερόβουλα, όπως ο Φαλμεράγιερ, άλλοι έπεσαν θύματα του ρομαντισμού τους και της λατρείας τους για την Αρχαία Ελλάδα, μη πιστεύοντας ότι ήταν δυνατόν οι σύγχρονοι άξεστοι Έλληνες του 19ου αιώνος να ήσαν απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων. Φυσικά η λανθασμένη αυτή άποψή τους ξεκινούσε και από ένα σύμπλεγμα ανωτερότητος, που είχαν απέναντι στον σύγχρονο Ελληνισμό, που ήταν απόλυτα συνυφασμένο με το σύμπλεγμα κατωτερότητος, που είχαν και έχουν απέναντι στον Αρχαίο Ελληνισμό. Δεν είχαν την ηθική δύναμη ενός πνεύματος, όπως ο Φρειδερίκος Νίτσε, ο οποίος σαφέστατα τονίζει στο έργο του ότι αυτό που αποτελεί την μεγάλη φιλοδοξία του ευρωπαϊκού πνεύματος είναι να ανακαλύψει τον χαμένο ναό των Ελλήνων, να γίνει κάποτε και αυτό Ελληνικό.

Η φυλετική συνέχεια των Ελλήνων είναι δεδομένη. Ο λαός μας δεν δέχθηκε καμμία γενοκτονία παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες των εχθρών του έθνους μας μέσα στους αιώνες. Την εποχή των Πελοποννησιακών πολέμων, αλλά και 200 τουλάχιστον χρόνια πριν, υπήρχε ως γνωστόν υπερπληθυσμός και για τον λόγο αυτό αναγκάστηκαν οι Έλληνες να κάνουν τις περίλαμπρες αποικίες τους σε κάθε γωνιά της Μεσογείου.

Στα χρόνια της Ρωμαϊκής εποχής η Ελλάς δεν

είχε ερημώσει όπως θέλουν κάποιοι ιστορικοί. Όταν οι Έρουλοι, που ήταν πολυπληθές γοτθικό φύλο, επετέθησαν στην Αθήνα το 267μ.Χ., οι Αθηναίοι κάτω από την εμπνευσμένη ηγεσία του στρατηγού Δέξιππου μπόρεσαν να τους αντιμετωπίσουν και τελικά να τους νικήσουν! Αυτό δεν θα μπορούσε να συμβεί εάν δεν υπήρχαν χέρια αρκετά για να κρατήσουν ξίφη και δόρατα. Δύο αιώνες αργότερα, ο φοβερός βασιλεύς των Βανδάλων Γιζέριχος, ο οποίος κατόρθωσε να λεηλατήσει το 455μ.Χ. αυτήν την ίδια την Ρώμη, δεν κατορθώνει να καταλάβει την πόλη Καινήπολη της Λακωνίας και αυτό ασφαλώς σημαίνει ότι και σε αυτή την περίπτωση υπήρχε ανάλογο πλήθος για να αντιμετωπίσει τα εχθρικά στίφη.

Επιπλέον, εκτός από τον Ελληνισμό της μητροπολιτικής Ελλάδος, υπήρχε και ο Ελληνισμός της διασποράς. Εκατομμύρια Έλληνες σε Νότιο Ιταλία,

σε Βόρειο Αφρική και σε Ασία, έμεναν πιστοί στην ελληνικότητά τους και στον φυλετικό χαρακτήρα των πολιτειών τους. Όλοι αυτοί με την υποχώρηση της αυτοκρατορίας μας εμαζεύοντο σιγά-σιγά μέσα στα όριά της. Δεν υπήρξε λοιπόν σε καμμία περίπτωση καταστροφή του Ελληνισμού, υπήρξε αντιθέτως γνήσια φυλετική συνέχεια, που φαίνεται τόσο στην συνέχεια της γλώσσας, όσο και των παραδόσεων. Με άρθρα μας στο παρελθόν έχουμε αποδείξει πως πάμπολλες παραδόσεις και τυπικά της αρχαίας λατρείας έχουν επιβιώσει μέσα στην Ορθοδοξία. **Όλα αυτά θα ήταν δυνατόν να επιβιώσουν εάν οι Έλληνες των 20 αιώνων της χριστιανικής ζωής δεν ήσαν απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων;**

Οι "επιμειξίες"

Στο κείμενο του Ανδρέα Ανδριανόπουλου, που παραθέσαμε πιο πάνω, αναφέρεται ότι το σημερινό Ελληνικό Έθνος έχει μέσα του πολλές "μειονότητες", που αφομοιώθηκαν. Θα πρέπει να απαντήσουμε και σε αυτούς λοιπόν, που λένε ότι οι σημερινοί Έλληνες είναι απόγονοι Τούρκων, Σλάβων και άλλων φυλών.

Οι επιμειξίες, που δέχθηκε η Ελλάδα από τους Σλάβους, είναι πολύ αμφίβολο εάν ήσαν σλαβικές, αφού αποτελεί δεδομένο ότι **και οι σλαβικοί λεγόμενοι λαοί της Χερσονήσου του Αίμου λίγη σχέση ανθρωπολογική έχουν με τους σλάβους** και είναι κυρίως απόγονοι Διναρικών, Ιλλυρικών και Θρακικών φύλων. Ακόμη όμως και εάν υπήρξαν, ήσαν ελάχιστες και περιορισμένες και αυτό αποδεικνύει ότι δεν διασώθηκε πουθενά στην Ελλάδα σλαβική διάλεκτος. Εκτός από κάποια τοπωνύμια και από το γλωσσικό ιδίωμα κάποιων δίγλωσσων κατοίκων της Μακεδονίας μας, που είναι χωρίς αμφιβολία **ΚΑΘΑΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.**

Εις ό,τι αφορά τους Τούρκους όχι μόνον δεν δεχθήκαμε επιμειξίες, αλλά συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Οι Τούρκοι έχουν Ελληνικό αίμα και όχι οι Έλληνες τουρκικό. Μια απλή ματιά και μόνον στους κατοίκους της Δυτικής παραλίας της Μικράς Ασίας δείχνει ότι ένα μεγάλο μέρος των σημερινών κατοίκων της Τουρκίας κατάγεται φυλετικά από τους Έλληνες και από λαούς Αρίας καταγωγής, που ήσαν συγγενικοί προς τον Ελληνισμό. Δεν είναι τυχαίο ότι σύμφωνα με τις αρχές του Κεμαλικού κράτους οι σημερινοί Τούρκοι δεν θεωρούνται απόγονοι των πρώτων μογγόλων Τούρκων, αλλά των Χετταίων, που ήταν λαός Αρίας καταγωγής. **Χαρακτηριστικό δε είναι ότι το σύμβολο του δικέφαλου αετού απαντάται το πρώτον στην ιστορία στους Χετταίους και αντίθετα το σύμβολο της ημισελήνου είναι σύμβολο αρχαίο ελληνικό.**

Όσο για τους Αρβανίτες, που κάποιοι τους θέλουν ίδιους με το σύνολο των κατοίκων της σημερινής Αλβανίας, δεν χρειάζεται να αναφέρουμε τίποτε, αφού είναι ένα από τα πλέον καθαρά Ελληνικά φύλα με στοιχεία αρχαϊκά τόσο στην γλώσσα, όσο και στην κοινωνική τους δομή. Επί του θέματος όσοι έχουν αμφιβολίες ας διαβάσουν το περίφημο έργο του Έλληνα ανθρωπολόγου κ. Πίτσιου "Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ", στο οποίο αποδεικνύει ότι οι Αρβανίτες της Πελοποννήσου και οι κάτοικοι των γειτονικών (αποκλειστικά ελληνόφωνων) χωριών της περιοχής που βρίσκονται δεν έχουν καμμία, μα καμμία ανθρωπολογική διαφορά! Ας σημειωθεί ότι οι Αρβανίτες της Πελοποννήσου, που αναγκάστηκαν κάτω από την πίεση των Τούρκων να μεταναστεύσουν στην Ιταλία ονόμασαν την περιοχή, στην οποία κατοίκησαν **"piana dei Greci"**, κοιλάδα των ΕΛΛΗΝΩΝ!

Η μεγαλύτερη απόδειξη για την φυλετική συνέχεια των Ελλήνων

Η μεγαλύτερη απόδειξη για την φυλετική συνέχεια των Ελλήνων θα ήταν η γενετική εξέταση των συγχρόνων Ελλήνων σε σύγκριση με το γενετικό υλικό **(DNA)** από τα πολλά λείψανα που έχουν βρεθεί σε νεκροταφεία των Αρχαίων Ελλήνων. Πριν από λίγα χρόνια το εργαστήριο μοριακής βιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με αφορμή την ιστορία του Ντιροζέλ, που ήθελε τους σημερινούς Έλληνες να μη είναι απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων, ζήτησε από το κράτος την χρηματοδότηση γενετικής ερεύνης με την οποία θα αποδείκνυε την καταγωγή των σημερινών Ελλήνων. Το Ελληνικό κράτος, όμως, αδιαφόρησε... για ευνόητους λόγους! Γιατί θα ήταν μεγάλο πλήγμα για την αντιρατσιστική πολιτική να αποδεικνύετο η φυλετική συνέχεια των Ελλήνων. Υπάρχουν όμως τα λείψανα της Βεργίνας και οι αναπαραστάσεις, που έχουν γίνει πάνω σε αρχαία κρανία. Από αυτά αποδεικνύεται ότι φυσιογνωμίες των αρχαίων Ελλήνων συναντώνται σήμερα συχνά στους σύγχρονους Έλληνες.

Κούρτ Ραίσνερ: «Η Αιωνία Ελλάς»

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παρουσίασε για πρώτη φορά (μεταπολεμικά) στην Ελλάδα το έργο του Κούρτ Ραίσνερ, διαπρεπούς Γερμανού δημοσιογράφου με εικοσαετή και πλέον δράση στην Ελλάδα (1924 - 1944). Ο Ραίσνερ ήτο ανταποκριτής του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων (DNB) στην Ελλάδα και σύμβουλος επί θεμάτων τύπου της Γερμανικής Πρεσβείας.
Στα γραπτά του βλέπει κανείς την ειλικρινή αγάπη και λατρεία του δια την "Αιώνια Ελλάδα".
Το 1934 ανεκηρύχθη επίτιμος πολίτης των Δελφών, και το 1938 επίτιμος δημότης της πόλεως του Μεσολογγίου.
Το 1934 ετιμήθη με το Χρυσούν Μετάλλιο των Αθηνών.
Το 1944 οι εκδόσεις "ΑΕΤΟΣ" εξέδωσαν το βιβλίο με τίτλο "Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ" που αποτελούσε μια επιλογή από την αρθρογραφία του μεγάλου φιλέλληνα και μαχητικού δημοσιογράφου. Από το άρθρο αυτό είναι και τα αποσπάσματα που ακολουθούν:

"...Ακόμη και σήμερον συναντώνται ελληνικοί τύποι που ομοιάζουν καταπληκτικώς προς αρχαία αγάλματα. Προ όχι μακρού χρόνου εδημοσίευσεν ένα γερμανικόν περιοδικόν απεικόνισιν μιας Λαπίθιδος αγωνιζομένης εναντίον Κενταύρων. Παραπλεύρως εδημοσιεύετο η εικών μιας σημερινής χωριατοπούλας από την περιοχήν της Υπάτης. Το ίδιον περιοδικόν παρέθετε περαιτέρω μίαν κεφαλήν Διός και ένα γέροντα ποιμένα από την Λαμίαν. Ηδύνατο κανείς να πιστεύση ότι ο σημερινός ποιμήν ήτο το μοντέλο του αρχαίου καλλιτέχνου."

"...Αλλά και εις πλείστας όσας άλλας περιπτώσεις διαισθανόμεθα την αρχαίαν Ελλάδα εις τας σημερινάς εκδηλώσεις της ελληνικής ζωής. Οι ερευνηταί διεπίστωσαν απολύτως, ότι οι εθνικοί χοροί των Ελλήνων έχουν διασωθεί από την αρχαιότητα. Εις την Ορθόδοξον Ελληνικήν εκκλησία αναζούν υπό άλλην μορφήν οι θεοί του Ολύμπου. Ο θεός της θαλάσσης Ποσειδών μετεβλήθη εις τον Άγιον Νικόλαον, προστάτην των θαλασσινών, η Παλλάς Αθηνά ξαναζή εν τω προσώπω της Παρθένου Μαρίας, η οποία έπαιξεν ιδιαίτερον ρόλον κατά τον ελληνοϊταλικόν πόλεμον και την οποίαν ισχυρίζονται πολλοί ότι είδαν "μαχόμενην επί κεφαλής των στρατιωτών, εις πρώτην γραμμήν"."

Julius Evola

«Εξέγερση ενάντια στον σύγχρονο κόσμο»

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑΣ (κεφ. 5)

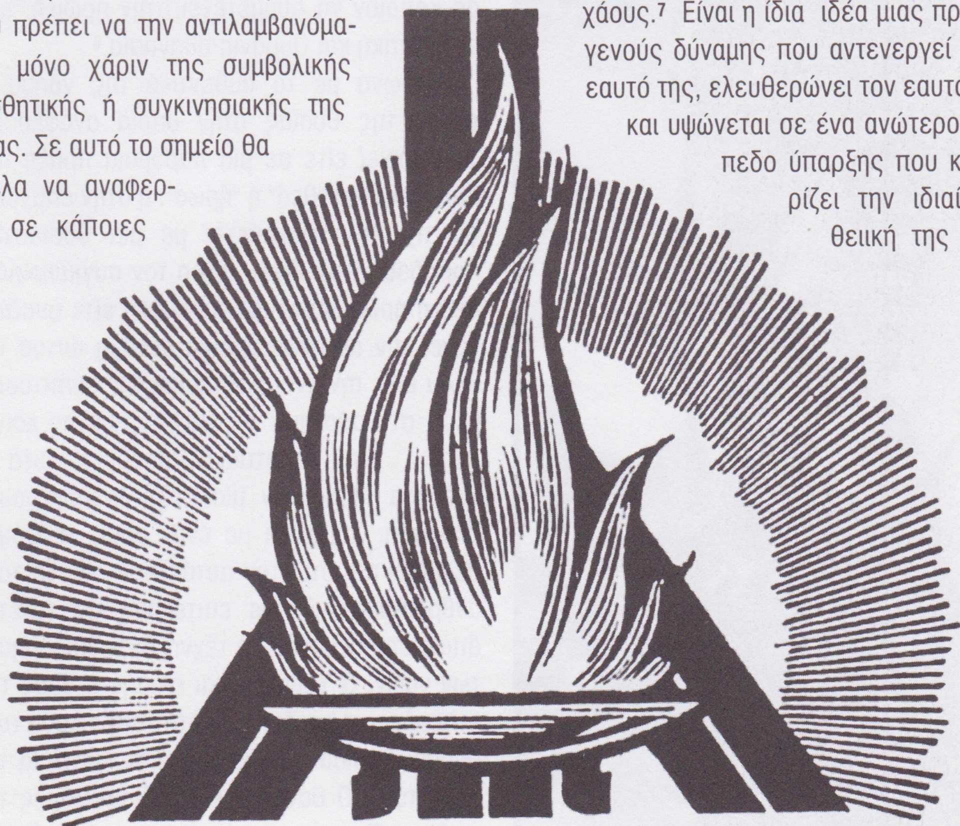
Όπως ο βασιλιάς ήταν βάσει θεϊκού δικαιώματος το κέντρο της παραδοσιακής πολιτείας, δύο στοιχεία, τελετή και αφοσίωση, (fides), συνέδεαν συγκεκριμένα στοιχεία και δραστηριότητες μέσα στην κοινωνική τάξη με αυτό το κέντρο, και επέτρεπαν στα άτομα να μετέχουν στην υπερβατική επιρροή που πήγαζε από τον ανώτατο άρχοντα. Η τελετή ήταν το δημιουργικό ενωτικό στοιχείο που έδενε μαζί παραδοσιακές δομές, μικρές ή μεγάλες, λαμβάνοντας υπόψη την μη νατουραλιστική διάσταση τους.

Η τελετή ήταν πρώτα από όλα προνόμιο του βασιλέα. Κατά δεύτερον των αριστοκρατικών ή ιερατικών τάξεων και των αρχόντων(αυτούς που οι Έλληνες ονόμαζαν "αυτοί που ευθύνη τους είναι να εκτελούν τις θυσίες")[1] και τέλος των patres ή αρχηγών των οίκων. Τελετές και θυσίες ρυθμίζονταν από λεπτομερείς και ακριβείς παραδοσιακούς τύπους που δεν άφηναν περιθώρια για οτιδήποτε αυθαίρετο και υποκειμενικό. Η εκτέλεση των τελετών και των θυσιών ήταν ουσιώδης, ius strictum. Εάν κάποια παραμελούνταν ή εκτελούνταν από αναρμόδιο άτομο ή κατά τρόπο που δεν ταίριαζε με τους παραδοσιακούς τύπους, θεωρούνταν αιτία συμφοράς και για τα άτομα και για την κοινωνία, εφόσον αποδέσμευε φοβερές δυνάμεις στην ηθική και στην υλική τάξη. Αντιστρόφως , στον κλασσικό κόσμο λεγότανε ότι ο ιερέας που ήταν υπεύθυνος για την ιερή φωτιά, "έσωζε" με την ιεροτελεστία καθημερινά την πόλη.[2] Στην κινέζικη παράδοση, το να στηρίζουν τις τελετές ήταν το πρώτο από τα τρία πιο σημαντικά πράγματα στην διακυβέρνηση μιας αυτοκρατορίας, εφόσον οι τελετές ήταν "οι δίοδοι μέσω των οποίων μπορούμε να κατανοήσουμε τους δρόμους του Ουρανού".[3] Στην Ινδουιστική παράδοση οι "τόποι της θυσίας" θεωρούνταν ότι ήταν οι έδρες της ίδιας της "κοσμικής τάξης" (rta).[4] Είναι πολύ ενδεικτικό ότι η έκφραση rta (artha, στα Περσικά)

εμφανίζει συγγένεια με ανάλογες έννοιες όπως με την ρίζα της Λατινικής λέξης ritus, "τελετουργική πράξη". Στον αρχαίο παραδοσιακό τρόπο ζωής, και στο ατομικό και στο συλλογικό επίπεδο, κάθε πράξη συνδεότανε με ένα αμετάβλητο τελετουργικό στοιχείο που δρούσε σαν στήριγμα και σαν μεταμορφωτικό και καθοδηγητικό στοιχείο "εκ των άνω". Η παράδοση των τελετών και των θυσιών, η οποία συχνά συγχεότανε με την νομοθετική παράδοση (από εδώ προκύπτει η έννοια του ius sacrum), αναφερότανε και στις ιδιωτικές και στις δημόσιες διαστάσεις σε μία μη ανθρώπινη ύπαρξη ή σε μία ύπαρξη που είχε υπερβεί την ανθρώπινη κατάσταση. Αυτό δύσκολα μπορεί να κατανοηθεί από την σύγχρονη, εκκοσμικευμένη νοοτροπία που θεωρεί κάθε τελετουργία είτε σαν "ξεπερασμένη" δεισιδαιμονία είτε σαν απλή τελετή[5] που πρέπει να την αντιλαμβανόμαστε μόνο χάριν της συμβολικής ,αισθητικής ή συγκινησιακής της αξίας. Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ σε κάποιες όψεις και νοήματα αυτής της συγκεκριμένης μορφής του παραδοσιακού πνεύματος.

Όσον αφορά την "θυσία", σύμφωνα με ένα κείμενο που παγκόσμια θεωρείται πολύ παλιό, ο Brahman, "που στην αρχή αποτέλεσε όλο το σύμπαν, δημιούργησε μία ανώτερη και πιο τέλεια μορφή από τον εαυτό του" από την οποία δημιουργήθηκαν "οι θεοί των πολεμιστών" (Indra , Mitra και άλλοι).[6]

Η πρωτογενής ικανότητα δύναμης να πηγαίνει πέρα από τον εαυτό του, μία δράση που αποδίδεται στην γένεση οντοτήτων που είναι τα ουράνια αρχέτυπα της θειικής και θριαμβικής βασιλείας, συνδέεται άμεσα με τον χαρακτήρα μίας ολόκληρης κατηγορίας θυσιών. Μία παρόμοια ιδέα απαντάται σε ένα κύκλο άλλων μύθων στους οποίους βλέπουμε μία θεμελιώδη ομοιότητα μεταξύ ηρώων και θεών που μάχονται νικηφόρα εναντίον των προσωποποιήσεων των δυνάμεων του χάους.[7] Είναι η ίδια ιδέα μιας πρωτογενούς δύναμης που αντενεργεί στον εαυτό της, ελευθερώνει τον εαυτό της και υψώνεται σε ένα ανώτερο επίπεδο ύπαρξης που καθορίζει την ιδιαίτερη θειική της όψη.

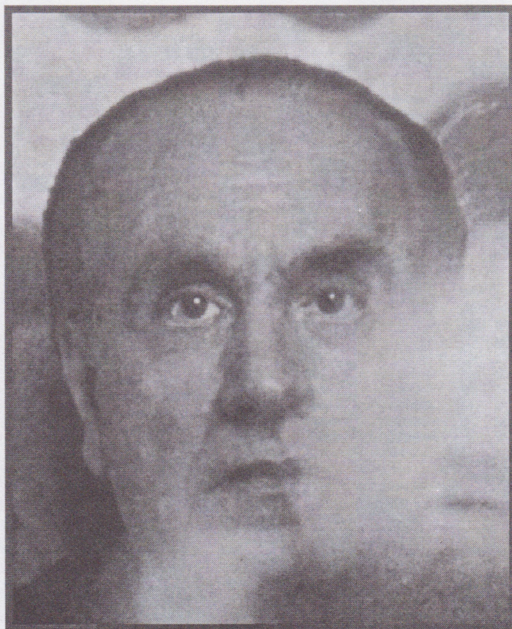
(αυτό που γράφεται στις Ουπανισάδες "η ανώτερη και η πιο τέλεια μορφή του εαυτού της"). Αυτό το επίπεδο ύπαρξης συχνά φανερώνεται μέσα σε ένα νόμο ή στους κανόνες μιας τάξης. Για παράδειγμα, ο Χαλδαίος ήρωας Μαρδούκ που νίκησε τον Τιαμάτ, τον δαίμονα του χάους είναι μία κοσμική αρχή της τάξης. Στην ινδική κοσμογραφία η ζωτική δύναμη παράγει τον "Πρώτο" της δημιουργίας μέσω του ασκητισμού (tapas tapyati). Στην Βόρεια παράδοση η ίδια ιδέα εκφράζεται μέσω της θυσίας του Οντίν στο κοσμικό δένδρο Υγκντρασίλ, μέσω της οποίας ο Οντίν αφαιρεί από την άβυσσο την υπερβατική σοφία που περιέχεται στις Ρούνες και την χρησιμοποιεί για καλό σκοπό.[8] Ακόμη σε μία συγκεκριμένη παραλλαγή αυτού του μύθου, ο Οντίν, που θεωρείται σαν βασιλιάς, μέσω της θυσίας του δείχνει τον δρόμο που οδηγεί στην Βαλχάλλα, δηλαδή, στον τύπο της δράσης που επιτρέπει σε κάποιον να συμμετέχει στην ηρωική, αριστοκρατική και Ουράνια αθανασία.[9]

Σύμφωνα με το αυθεντικό της νόημα, ο τύπος της θυσίας στην οποία αναφέρομαι αντιστοιχεί είτε σε μία παρόμοια πράξη που παράγει έναν "θεό" ή "ήρωα", ή στην επανάληψη της που συνδέεται με μία θυσιαστική παράδοση που έχει κέντρο τον συγκεκριμένο θεό ή ήρωα. Αυτή η επανάληψη είτε αναζωογονεί την αποτελεσματική δύναμη αυτού του θεού είτε την αναπαράγει και την αναπτύσσει μέσα στο σύστημα της συγκεκριμένης κοινότητας. Στην Αιγυπτιακή παράδοση αυτά τα νοήματα βρίσκουν μία πολύ ενδιαφέρουσα έκφραση. Σύμφωνα με έναν μύθο, ο Όσιρις θεωρούνταν ότι ήταν αυτός που δίδαξε τους ανθρώπους πώς να επιτελούν τις τελετές όπως επίσης την ιερή τέχνη της οικοδόμησης των ναών. Ο Όσιρις είναι επίσης ο θεός των τελετών αφού ο ίδιος, πρώτος από όλους τους θεούς, θυσιάστηκε και είχε την εμπειρία του "θανάτου". Ο θάνατος και ο διαμελισμός του από τον Σετ είναι σχετικός με το "ότι ήταν ο

πρώτος που εισχώρησε στο άγνωστο του άλλου κόσμου και ότι έγινε μία ύπαρξη που ξέρει το μεγάλο μυστικό".[10] Ο μύθος εμφανίζεται στην saga του Ώρου, γιου του Όσιρι, που ανασταίνει τον πατέρα του. Ο Ώρος βρίσκει τις "κατάλληλες τελετές" (khu) που δίνουν πίσω στον Όσιρι, ο οποίος έχει πάει στον άλλο κόσμο ή αυστηρά μιλώντας στον υπερφυσικό, την μορφή που είχε πριν:

Μέσω του θανάτου και τελετών, ο Όσιρις, πρώτος από όλα τα όντα, ήξερε το μυστήριο και μία νέα ζωή. Αυτή η γνώση και αυτή η ζωή ήταν το προνόμιο υπάρξεων που θεωρούνταν θεϊκές. Από αυτήν την άποψη ο Όσιρις θεωρούνταν ότι μύησε ανθρώπους και θεούς στις ιερές τελετές... Είχε δείξει σε υπάρξεις που κατοικούσαν τους ουρανούς και την γη πώς να γίνουν θεοί.[11]

Από τότε και έπειτα, η λατρεία που ανήκε σε όλα τα θεϊκά όντα ή τα θεοποιημένα όντα συνίστατο σε μία αναπαράσταση του μυστηρίου του Όσιρι. Αυτό ήταν πρώτα από όλα αληθινό για τον βασιλιά. Το θυσιαστήριο μυστήριο του Όσιρι επαναλαμβανότανε όχι μόνο στην τελετή της ενθρόνισης και στην επίσημο τελετή την καλούμενη sed που επαναλαμβανότανε κάθε τριάντα χρόνια, αλλά ακόμη και στην καθημερινή τελετή που σκοπό είχε να ανανεώσει στον Φαραώ την υπερβατική επιρροή που είχε σχέση με το λειτούργημα του. Ο βασιλιάς δημόσια αναγνώριζε την βασιλεία του και δήλωνε υποταγή στον Όσιρι "ενώνοντας πάλι τα κομμάτια του" και τελετουργικά επαναλαμβάνοντας τον θάνατο και την νίκη του. Ο βασιλιάς καλούνταν "Ώρος που διαπλάθει τον πατέρα του(τον Όσιρι)" και επίσης "Ο δότης της ζωής ή αυτός δια μέσου του οποίου η τελετή κάνει την θεία ζωή να ανυψώνεται σε μία βασιλική μορφή, όπως τον ήλιο."[12] Ο ηγεμόνας γινότανε "Ώρος" ο οποίος επανέφερε στην ζωή τον Όσιρι ή ήταν ο ίδιος ο αναστημένος Όσιρις. Παρομοίως, στα

Μυστήρια οι μυήσεις συχνά έπαιρναν το όνομα τους από τον θεό που είχε ιδρύσει αυτά τα Μυστήρια, εφόσον η μύηση αναπαράγει την ίδια πράξη που αποτελεί την ουσία του θεού, καθορίζοντας έτσι μία αναλογική ομοιότητα των φύσεων. Μερικές φορές αυτή η ομοιότητα περιγραφότανε μεταφορικά σαν "ενσάρκωση" ή "γέννηση".

Αυτό που είπαμε ίσχυε επίσης για την τελετουργία γενικά, δηλαδή, στην τελετουργία που ήταν αφιερωμένη σε έναν "ήρωα" ή στον ιδρυτή στον οποίον οι παραδοσιακές ευγενείς γενεές απέδιδαν την μη υλική καταγωγή τους , όπως επίσης την αρχή της θέσης και των δικαιωμάτων τους . Ίσχυε επίσης για την τελετή που ήταν αφιερωμένη στην λατρεία των ιδρυτών ενός θεσμού, ή μίας νομοθεσίας, ή μίας πόλης, που θεωρούνταν ότι δεν ήταν ανθρώπινες υπάρξεις. Σε αυτές τις περιπτώσεις επίσης, πιστευότανε ότι στην αρχή έγινε μία πράξη ανάλογη με μία θυσία, η οποία παρήγαγε μία υπερφυσική ιδιότητα που παρέμεινε σαν μία δυνητική πνευματική κληρονομιά μέσα στην φυλή, σαν η "ψυχή" αυτών των θεσμών, νόμων ή οργανισμών. Σε αυτές

τις περιπτώσεις, τελετές και διάφορες ιεροτελεστίες βοηθούσαν να αναπλάσουν και να συντηρήσουν την αρχική επιρροή, η οποία λόγω της φύσης της εμφανιζότανε να είναι μία πηγή ευημερίας, καλής τύχης και "ευτυχίας".

Έχοντας διευκρινίσει το νόημα του σημαντικότερου μέρους των παραδοσιακών τελετουργιών ας μου επιτραπεί να θέσω ένα σημαντικό σημείο. Υπάρχουν δύο στοιχεία στις παραδόσεις αυτών των πολιτισμών ή των καστών που χαρακτηρίσθηκαν από ένα Ουράνιο χρίσμα. Το πρώτο στοιχείο είναι υλικό και φυσιοκρατικό. Συνίσταται στην μετάδοση ενός στοιχείου που σχετίζεται με το αίμα και την φυλή, δηλαδή μία ζωτική δύναμη που δημιουργείται στον υπόγειο κόσμο μαζί με τις στοιχειώδεις, μαγικές και προγονικές επιρροές. Το δεύτερο στοιχείο είναι "από επάνω", και επηρεάζεται από την μετάδοση και από την συνεχή εκπλήρωση ιεροτελεστιών που περιέχουν το μυστικό μιας ορισμένης μεταμόρφωσης και κυριαρχίας που υλοποιήθηκαν στο προαναφερθέν ζωτικό υπόβαθρο. Αυτό το στοιχείο είναι η υψηλότερη κληρονομιά που επιβεβαιώνει και αναπτύσσει την ποιότητα του "θείου προγόνου" ή έχει εγκατασταθεί εχ nuovo ή έχει προσελκυσθεί από άλλον κόσμο. Αυτή η ποιότητα δημιουργεί την βασιλική γενιά, την πολιτεία, την πόλη ή τον ναό, την κάστα, τα γένη ή την αριστοκρατική οικογένεια σύμφωνα με την υπερφυσική διάσταση που ενεργεί σαν μία "μορφή" που διαμορφώνει το χάος. Και τα δύο αυτά στοιχεία βρέθηκαν στους ανωτέρου τύπου παραδοσιακούς πολιτισμούς. Για αυτόν τον λόγο οι τελετές μπορούσαν να θεωρηθούν ότι ήσαν "εκδήλωση του ουράνιου νόμου",[13] σύμφωνα με ένα Κινέζικο ρητό.

Η εξέλιξη της τελετουργικής πράξης,

κυρίως στην πιο πλήρη μορφή της (π.χ. στην Βεδική θυσία) αποκαλύπτει τρεις ευδιάκριτες φάσεις. Πρώτα από όλα, γινότανε ένας τελετουργικός και πνευματικός εξαγνισμός από την μεριά του προσώπου που θα εκτελούσε την θυσία, που τον έφερνε σε πραγματική επαφή με αόρατες δυνάμεις και διευκόλυνε την πιθανότητα της κυριαρχίας του σε αυτές. Αυτό που ακολουθούσε ήταν μία επικλητική διαδικασία που παρήγαγε μία διάχυση αυτών των δυνάμεων είτε μέσα στο άτομο που εκτελούσε την θυσία, είτε μέσα στο θύμα ή και στα δύο ή ακόμα μέσα στον τρίτο παράγοντα που ποίκιλλε ανάλογα με την δομή της τελετής. Τελικά υπήρχε μία πράξη που προκαλούσε μία κρίση (για παράδειγμα η θανάτωση του θύματος)και το οποίο "πραγμάτωνε" την παρουσία του θεού έξω από την ουσία των επικαλούμενων επιρροών.[14]

Με εξαίρεση εκείνες τις περιπτώσεις στις οποίες η τελετουργία αποσκοπούσε στην δημιουργία μίας νέας οντότητας προορισμένης να είναι η "ψυχή" ή ο "φύλακας άγγελος" μίας νέας παράδοσης, μίας νέας πόλης, ή ενός ναού (παραδοσιακά ακόμη και η κατασκευή πόλεων και ναών είχαν ένα υπερφυσικό πανομοιότυπο)[15], αυτό που συνέβαινε ήταν κάτι ανάλογο με την απελευθέρωση και την επανασφράγιση κρυμμένων δυνάμεων. Με άλλα λόγια, αυτό που γινότανε ήταν η επικλητική ανανέωση της επαφής με τις υπόγειες δυνάμεις που έδρασαν σαν το υπόστρωμα μίας πρωτογενούς αποθέωσης, όπως επίσης με την βία η οποία απελευθέρωσε και ανύψωσε αυτές σε μία υψηλότερη μορφή. Αυτό εξηγεί τον κίνδυνο που πιστευότανε ότι συνδέεται με την επανάληψη μίας παραδοσιακής ιεροτελεστίας, καθώς επίσης και τον λόγο που το άτομο που την εκτελούσε αποκαλούνταν "ρωμαλέος ήρωας".[16]

Μία τελετουργία που αποτυγχάνει ή κάποια που πηγαίνει λάθος ή παρεκκλίνει με οποιοδήποτε τρόπο από την αυθεντική της μορφή, πληγώνει και φθείρει έναν "θεό" και αυτό συνιστά sacrilegium (Σ.μ. βλασφημία). Άπαξ και ένας νόμος μεταβλήθηκε και η σφραγίδα της μεταφυσικής κυριαρχίας έσπασε, ζοφερές, σκοτεινές και φοβερές δυνάμεις αποδεσμεύθηκαν. Ακόμη και η παραμέληση μίας τελετής έχει ένα παρόμοιο αποτέλεσμα. Υποβαθμίζει την παρουσία του "θεού" στην σχέση με αυτούς που είναι υπεύθυνοι μίας τέτοιας αμέλειας και αυτό ισχυροποιεί αυτές τις δυνάμεις που ήταν υποταγμένες και περιορισμένες από τον "θεό" τον ίδιο. Με άλλα λόγια, αυτό ανοίγει τις πόρτες στο χάος. Αντιθέτως, μία σωστά εκτελεσμένη και επιμελημένη θυσιαστική πράξη θεωρούνταν ότι ήταν η υποστήριξη που άνθρωποι και θεοί παρείχαν ο ένας στον άλλον για το κοινό τους συμφέρον.[17]

Η καταστροφή που περίμενε αυτούς που δεν είχαν πια τελετουργίες ήταν οι "υποχθόνιες περιοχές". Έπεφταν από την υπερφυσική τάξη στην οποία συμμετείχαν στις καταστάσεις μιας χαμηλότερης φύσης. Έχει ειπωθεί

ότι μόνο η θυσιαστική πράξη δεν δημιουργεί έναν "δεσμό".

Ο Ολυμπιόδωρος έγραψε ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι ένα μεγάλο σύμβολο, εφόσον αντανακλά πραγματικότητες δια μέσου αισθητών μορφών. Ο Πλούταρχος έγραψε: "Ανάμεσα στα πράγματα που ανήκουν σε μία ανώτερη τάξη υπάρχουν κρυφές συνδέσεις και αντιστοιχίες, όπως στην τάξη των φυσικών φαινομένων. Αυτές οι συνδέσεις δεν μπορούν να αναγνωρισθούν αλλιώς παρά με την πείρα, τις παραδόσεις και την γενική παραδοχή".[18] Μία χαρακτηριστική έκφραση του Ιουδαϊκού εσωτερισμού είναι:

Μέσω της ώθησης από κάτω υπάρχει μία διέγερση επάνω, και μέσω της ώθησης από επάνω υπάρχει μία διέγερση ακόμα πιο ψηλά. Έτσι από την ώθηση του καπνού [της θυσίας] από κάτω η λυχνία άναψε επάνω και όταν αυτή είναι αναμμένη όλες οι άλλες λυχνίες είναι αναμμένες και όλοι οι κόσμοι είναι ευλογημένοι από αυτό. Έτσι η ώθηση της θυσίας είναι το στήριγμα του κόσμου και η ευλογία όλων των κόσμων.[19]

Αυτό μπορεί να θεωρηθεί η γενική ομολογία πίστης των παραδοσιακών πολιτισμών.

Σύμφωνα με τον σύγχρονο άνθρωπο, αιτίες και αποτελέσματα υποβιβάζονται στο φυσικό επίπεδο, μέσα στο πλαίσιο του χρόνου και του χώρου. Σύμφωνα με τον παραδοσιακό άνθρωπο το φυσικό επίπεδο απλά περιέχει αποτελέσματα. Τίποτα δεν γίνεται σε αυτόν τον κόσμο το οποίον δεν έλκει την καταγωγή του στον άλλον κόσμο ή στην αόρατη διάσταση. Με αυτήν την έννοια, είναι δυνατόν να δούμε πως η τελετουργία περικλείει και επηρεάζει την εξέλιξη όλων των πράξεων, των πεπρωμένων και των κατευθύνσεων της παραδοσιακής ζωής. Στις παραδοσιακές κοινωνίες η πράξη κυρίως έγκειται στην διαμόρφωση γεγονότων, σχέσεων, νικών και αμυντικών μηχανισμών μέσω της τελετουργίας, δηλαδή, στο να προετοιμάζονται αίτια στην αόρατη διάσταση. Κάθε υλική πράξη που δεν συνδεότανε με την ανώτατη δράση έπασχε από ένα βασικό ενδεχόμενο, δηλαδή ότι η ίδια η ψυχή ενός ατόμου ήταν ατελώς προστατευμένη από τις σκοτεινές και απατηλές δυνάμεις που δρούσαν μέσα από ανθρώπινα πάθη, σκέψεις, τάσεις και στο παρασκήνιο της φύσης και της ιστορίας.

Συμπερασματικά, είναι δύσκολο να χαρακτηρίσουμε σαν "παράδοξο" το γεγονός ότι παραδοσιακά η εκτέλεση της ιεροτελεστίας θεωρούνταν ότι ήταν μία από τις βασικές αρχές στην ιεραρχική διάκριση των ανθρώπων, και γενικά μιλώντας, ήταν στενά συνδεδεμένη με κάθε αρχή μέσα στην πολιτεία, τα γένη και την οικογένεια την ίδια.

Είναι δυνατόν να απορρίψει κάποιος τον παραδοσιακό κόσμο συνολικά, αλλά δεν μπορεί να αρνηθεί την βαθιά λογική σύνδεση όλων των μερών του, εφόσον οι βασικές αρχές του έχουν σωστά κατανοηθεί.

Σημειώσεις

1. F. de Coulanges , 211
2. Πίνδαρος
==========
3. Li-Chi, 7,4,6: "Ήταν με αυτήν την σημασία που οι θρύλοι γνώριζαν ότι οι τύποι των ιεροτελεστιών δεν μπορούσαν να παρακαμφθούν, ενώ η ερήμωση των πολιτειών, η καταστροφή την οικογενειών και ο θάνατος των ατόμων προηγούνται πάντα όταν εγκαταλείπονται οι ορθοί τύποι." Σύμφωνα με την Ινδοάρια παράδοση όχι μόνο αλήθεια, τάξη και ασκητισμός, αλλά και τελετουργικοί τύποι και θυσίες είναι επίσης οι βάσεις όλων των ανθρώπινων οργανισμών.
4. Rg Veda 10.124.3
5. Το αληθινό νόημα της λέξης "ceremony" (Σ.μ. τελετή) δεν μπορεί να αποδειχθεί με βεβαιότητα. Η λέξη προέρχεται από την ρίζα creo η οποία είναι ίδια με την Σανσκριτική ρίζα kr, "να κάνω", "να δράσω", "να δημιουργήσω". Δεν εκφράζει μία τυπική εορτή αλλά μία αυθεντική δημιουργική πράξη.
6. Brhad-aranyaka Upanisad 1.4.11.
7. Στην Brhad-aranyaka Upanisad (1.2.7-8) η προαιώνια αρχή λέει: "Άφησα το σώμα μου να γίνει κατάλληλο για θυσία. Χάρις σε αυτό θα αποκτήσω ύπαρξη." Αυτή η θυσία (asvamedha) σχετίζεται με τον ήλιο.
8. Havamal, 139.
9. Ynglingasaga , 10. Έχει επισημανθεί ότι το όνομα του Δένδρου της Έντας, του Υγκντρασίλ, "οι ρίζες του οποίου δεν μπορούν να βρεθούν από κανένα θνητό" (Havamal, 1,39-40) πιθανόν να σημαίνει το όργανο που κατείχε για θυσία ο Υγκρ ο "Τρομερός", που είναι ένα από τα ονόματα του Οντίν .
10. A. Moret, Royante pharaonique, 148
11. Στο ίδιο 149.
12. Στο ίδιο 149,153-61,182-83. Βλέπε επίσης την έκφραση του Ραμσή του Β΄: "Είμαι ένας γιος που δίνει μορφή στο κεφάλι του ίδιου του πατέρα του και που δίνει ζωή σε αυτόν που τον δημιούργησε." Η είσοδος του βασιλιά στην αίθουσα του θρόνου (paduat) αντιστοιχούσε στην είσοδο στον άλλον κόσμο (duat), δηλαδή, σε θυσιαστήριο θάνατο και υπέρβαση.
13. Chung-yung , 27.6 .
14. Introduzione all magia (Rome, 1951), 3.281.
15. Αναφορικά με μία νέα πόλη, είναι η διαμόρφωση της τύχη πόλεως που σε αυτούς τους πολιτισμούς ενός ανωτέρου τύπου ταυτιζότανε με την "βασιλική μοίρα" (τύχη βασιλέως). Το να θεωρήσουμε τέτοιες απλώς σαν "προσωποποιήσεις αφηρημένων ιδεών" υιοθετούμε την άποψη της βέβηλης γνώσης. Στην αρχαία Αίγυπτο ο θεικός βασιλιάς ήταν επικεφαλής των τελετουργιών που σχετίζοντο με την κατασκευή νέων ναών. Εκτελούσε ακόμη με έναν συμβολικό και τελετουργικό τρόπο τα πρώτα βήματα στην διαδικασία κατασκευής. Στα κοινά υλικά κατασκευής προσέθετε επίσης χρυσό και ασήμι, που συμβόλιζαν το θεικό στοιχείο που παρείχε, λόγω της παρουσίας του και της ιεροπραξίας του, σαν την ψυχή της ορατής κατασκευής. Από αυτήν την άποψη δρούσε στο πνεύμα ενός "αιωνίου έργου" και σε μερικές επιγραφές είναι γραμμένο: " Ο βασιλιάς καταλαμβάνει το έδαφος που θα γίνει η κατοικία των θεών".
16. Rg Veda, 1.40.3
17. Bhagavadgita 3.11 Σε ένα άλλο κείμενο λέγεται ότι η θυσία είναι η τροφή των θεών και η "πηγή των ζωών τους" Satapatha Brahmana 8.1.2.10
18. Πλούταρχος De sera num, vindicta ,28
19. Zohar. μετ. H.Sperling και M. Simon (London, 1933), 2.244a

του **Δημήτρη Ζαφειρόπουλου**

Οι Νεοφασίστες

Ε΄ Μέρος

Η Κου Κλουξ Κλαν και άλλες φυλετικές οργανώσεις στις μεταπολεμικές Η.Π.Α.

Η ΚΚΚ είναι ίσως, σε παγκόσμιο επίπεδο, η πιο γνωστή φυλετική οργάνωση. Πάνω από εκατό βιβλία έχουν γραφτεί σχετικά, εκατοντάδες άρθρα, μελέτες, κινηματογραφικές ταινίες. Δεν είναι τυχαίο πως η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία "Η γέννηση ενός έθνους" έχει γυριστεί με θέμα παρμένο από την ιστορία της Κλαν. Είναι η πρώτη ταινία και η μοναδική που είναι υπέρ των ιδεών της.

Η Κλαν ιδρύθηκε στα τέλη του 1865, στην πολιτεία του Τενεσσή από πρώην άνδρες του στρατού των Νοτίων. Ο αμερικανικός εμφύλιος μόλις είχε λήξει και οι νικητές Βόρειοι φέρονταν στον Νότο σαν μια κατακτημένη περιοχή. Σε αυτό ακριβώς εναντιώθηκε η πρώτη εκείνη Κλαν, αφού στην ουσία υπήρξε ένα αντιστασιακό κίνημα των Νοτίων ενάντια στις αυθαιρεσίες των Βορείων και εναντίον της εξίσωσης με τους Νέγρους, που επεχείρησαν οι τελευταίοι.

Χρειάστηκε να ψηφιστούν ειδικοί νόμοι στο Κογκρέσο των Η.Π.Α. ενάντια στην Κλαν και ο στρατός να αναλάβει πραγματικές εκστρατείες σε ορισμένες πολιτείες του Νότου, για να κηρύξει η οργάνωση την αυτοδιάλυσή της το 1872. οι σκοποί της όμως είχαν ευοδωθεί, αφού και πολιτικά αυτεξούσιος έγινε ξανά ο Νότος και θεσπίστηκαν νόμοι διαχωρισμοί των λευκών από τους μαύρους.

Η δεύτερη περίοδος της Κλαν υπήρξε αυτή, που ξεκίνησε την δεκαετία του '20. Αυτή η δεύτερη οργάνωση ήταν ένας νόμιμος οργανισμός με γραφεία και ανοικτές πολιτικές εκστρατείες. Γρήγορα η δράση της επεκτάθηκε και σε πολιτείες μακριά από τον Νότο και στις αρχές του '30 η ίδια η κίνηση εκτιμούσε σε έξη εκατομμύρια τους οπαδούς της.

Με κύρια αναφορά τον διαχωρισμό από τους εγχρώμους αυτή η δεύτερη Κλαν επέκτεινε την πολιτική της στρεφόμενη κατά του κύματος μεταναστών από την Ευρώπη. Πήρε επίσης την μορφή μιας δυναμικής προτεσταντικής κοινότητας, που στρεφόταν κατά των εβραίων και των... Καθολικών.

Ο ερχομός του Β' Παγκοσμίου Πολέμου

καθώς εσωτερικές έριδες και σκάνδαλα μείωσαν την επιρροή της οργάνωσης. Το FBI στράφηκε επίσης εναντίον της καθώς την θεώρησε εν δυνάμει κίνδυνο για συνεργασία με τον Άξονα, καθώς κάποιες ομάδες της έβλεπαν με συμπάθεια τον εθνικοσοσιαλισμό. Η επίσημη διάλυση του κινήματος θα γίνει το 1944 για... φορολογικούς λόγους.

Τα μεταπολεμικά χρόνια

Η λήξη του πολέμου βρίσκει την Κλαν επισήμως διαλυμένη. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει πως μεγάλα τμήματα πληθυσμού, ειδικά στον Νότο, δεν ήταν φιλικά προς τις ιδέες της, όπως επίσης το ότι και διάφορες μικρές ομάδες εμφανίζονται σιγά-σιγά χρησιμοποιώντας το όνομα ΚΚΚ.

Η δεκαετία του '50 θα δει την σταδιακή αύξηση των δραστηριοτήτων της Κλαν, αλλά δύο είναι τα γεγονότα, που θα πυροδοτήσουν την ουσιαστική ανασύστασή της.

Η πολιτικής απεργία που θα κηρύξει ο Μ.Λ. Κινγκ το '55 στον Νότο και ο νόμος του '57, που προέβλεπε την ενσωμάτωση των λευκών και μαύρων μαθητών στα ίδια σχολεία. Οι λευκοί κάτοικοι του Νότου βλέπουν το κράτος να καταλύει, το κοινωνικό status quo, που επικρατούσε στις περιοχές και στρέφονται εναντίον του.

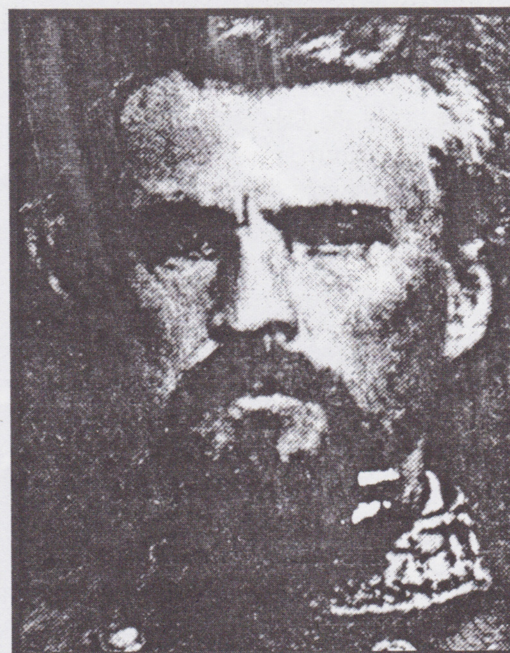
Δεν υπάρχει πλέον μία ενιαία και αδιαίρετη Κλαν, αλλά πολλές ομάδες, που έχουν από αρκετές χιλιάδες μέχρι λίγες εκατοντάδες μέλη. Το κράτος με τις μυστικής υπηρεσίες του θα στραφεί κατευθείαν εναντίον τους, με εισαγωγή πρακτόρων στις τάξεις τους, αλλά και επίσημες απαγορεύσεις, αφού σε ολόκληρες πολιτείες η Κλαν θεωρείται παράνομη.

Αυτά δεν σηματοδοτούν την μείωση της επιρροής της, αντίθετα τα χρόνια από τα τέλη της δεκαετίας του '50 μέχρι το 1967 θα δουν το απόγειο της δύναμης των διαφόρων οργανώσεων με 45.000 ενεργά μέλη το '67.

Όσο το κίνημα πολιτικής ανυπακοής, αλλά και του black power των νέγρων διογκώνεται, τόσο και η δράση των Λευκών φυλετιστών εντείνεται και οδηγείται πολλές φορές σε βίαιες εκδηλώ-

Οι πρώτες αυτοσχέδιες στολές της οργάνωσης (από σχέδιο εποχής)

Ο Στρατηγός Νάθαν Μπ. Φόρεστ από τους πρώτους ηγέτες της Κλαν

σεις. Σε αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ο βρώμικος ρόλος των αρχών ασφαλείας, καθώς έχει εξακριβωθεί ότι μέλη των μυστικών υπηρεσιών, που είχαν διεισδύσει στις τάξεις των φυλετιστών ήταν αυτά που ωθούσαν συχνά σε βίαιες ενέργειες.

Αυτά τα χρόνια, οι διάφορες οργανώσεις, με μεγαλύτερη αυτή των United Klans of America (UKA), με αρχηγό τον R. Selton, έχουν βαθειές ρίζες στην τοπική κοινωνία του Νότου, αφού εξέχοντα μέλη της είναι σημαίνοντα πρόσωπα, ενώ επηρεάζονται πολλοί πολιτικοί.

Δεκαετίες '70 και '80

Από το 1967 θα σημάνει μια παρακμή στην Κλαν με κάθετη πτώση των μελών και των φίλων της. Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα των διώξεων και του βρώμικου πολέμου, που γίνεται εναντίον των μελών της. Θα γίνει πλέον δύσκολο για κάποιον να ανήκει σ' αυτήν και να έχει συνάμα και σημαντικό ρόλο στην κοινωνία.

Με την είσοδο της δεκαετίας του '70 τα μέλη της Κλαν θα είναι κυρίως νέοι άνθρωποι και θα ανήκουν στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Για όλους αυτούς τους λόγους η πολιτική της θα γίνει πιο ριζοσπαστική, ενώ θα επιδιωχθεί και η συνεργασία με άλλες φυλετικές και εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις. Δύο είναι τα πρόσωπα που θα σημαδέψουν την ιστορία της Κλαν αυτή την περίοδο. Ο David Duke και ο Bill Wilkinson. Ο πρώτος, έχοντας εθνικοσοσιαλιστικό παρελθόν στο ANP, θα προσπαθήσει να δώσει μια "καθωσπρέπει" μορφή στην δράση της Κλαν, μέσω του έντονου πολιτικού αγώνα και της συχνής εμφάνισης στα ΜΜΕ. Ο δεύτερος θα διαφωνήσει μαζί του και θα δώσει μια πιο βίαιη ώθηση στην Κλαν, που θα ιδρύσει.

Έφιπποι ιππότες της Κλαν σε δάσος του Μισισιπή

Κάθε εμφάνιση του δευτέρου θα συνοδεύεται από έντονα επεισόδια με αντιρατσιστές διαδηλωτές, οι οποίοι από αυτή την περίοδο θα κάνουν οργανωμένες επιθέσεις σε κάθε συγκέντρωση φυλετιστών.

Κορυφαίο γεγονός θα είναι η περίφημη συμπλοκή στο Grensboro της Β. Καρολίνας, όπου μέλη της Κλαν θα απαντήσουν σε πυροβολισμούς που δέχθηκαν, με αποτέλεσμα πέντε νεκρούς αντιρατσιστές. Έπειτα από μακροχρόνιες δίκες, τα μέλη της Κλαν θα αθωωθούν, αφού θα αποδειχτεί ότι βρέθηκαν σε νόμιμη άμυνα.

Ο D. Duke με την δική του Κλαν θα τραβήξει πολλές φορές τα φώτα της δημοσιότητας με διάφορες ενέργειές του, όπως η προώθηση υποψηφίων σε τοπικές εκλογές, με χαρακτηριστικότερη αυτή του Tom Metger, ο μετέπειτα ιδρυτής του White Aryan Resistance, στην Καλιφόρνια, όπου θα συγκεντρώσει αρκετές δεκάδες χιλιάδες ψήφων. Το 1980 ο Duke θα εγκαταλείψει το "εγχείρημα" της Κλαν για να ιδρύσει την Εθνική Οργάνωση Προώθησης των Λευκών, δημιουργώντας ένα πανεθνικό δίκτυο μελών και φίλων.

Το '87 θα ταρακουνήσει τα πολιτικά δρώμενα με την εκλογή του στο τοπικό κοινοβούλιο της Λουϊζιάνα. Λίγα χρόνια αργότερα θα είναι από τους υποψήφιους για το Ρεπουμπλικανικό κόμμα, ενώ θα συγκεντρώσει το 38% των ψήφων όταν κατέβει για υποψήφιος κυβερνήτης πάλι της γενέτειράς του Λουϊζιάνα. Το δίκτυο του Duke θα προωθήσει την έκδοση βιβλίων, εντύπων, εκπομπών στο ραδιόφωνο και θα ενοχλήσει τόσο το πολιτικό σύστημα ώστε το 2002 θα τον συλλάβει με την κατηγορία της φοροαπάτης.

Δεκαετίες '80 - '90

Η αρχή της δεκαετίας του '80 θα δει μία νέα παρακμή στην δύναμη των διαφόρων Κλαν, με πολλά μέλη τους να στρέφονται σε παραθρησκευτικές οργανώσεις, φυλετικού πάντα πιστεύω, όπως Aryan Nations, Mountain Church, ενώ πρώην Klansmen θα είναι κάποια από τα μέλη του τρομοκρατικού The Order.

Ορκωμοσία νέων μελών της ΚΚΚ

Το '86 στην ηγεσία της UKA θα εκλεγεί ο Farrants, πρώτος καθολικός ηγέτης της, πράγμα που δείχνει την οριστική στροφή της οργάνωσης από τα "ταμπού" του παρελθόντος.

Η δεκαετία του '90 θα δει πολλές Κλαν να δραστηριοποιούνται σε τοπικό επίπεδο. Μια νέα γενιά έχει πάρει τα ηνία της ηγεσίας και η συνεργασία με άλλες φυλετικές οργανώσεις εθνικοσοσιαλιστών και skinhead έχει αρχίσει. Ο εχθρός έχει εντοπιστεί στο σιωνιστικό πρότυπο ζωής και η δράση της Κλαν θα έχει πλέον καθαρά στοιχεία ενάντια στο "αμερικάνικο τρόπο ζωής", ξεπερνώντας συντηρητικές αγκυλώσεις του παρελθόντος.

Σήμερα αρκετές χιλιάδες μέλη δραστηριοποιούνται στις διάφορες χαλαρές ομοσπονδίες Klansmen, χωρίς να ξεχωρίζουν την δράση τους από αυτές των άλλων φυλετιστών.

Το National States Rights Party

Το κίνημα αυτό θα ιδρυθεί το 1958 από μία ένωση μικρότερων οργανώσεων με κύριους ηγέτες τους E. Fields και J.B. Stoner.

KKK

Public Speaking

SAT. NIGHT MARCH 9, 8 P. M.
3 MILES SO. OF INVERNESS, FLA.
ON U.S.41 TURN LEFT AT SIGN

PLENTY OF PARKING SPACE. BRING YOUR FRIENDS.
SIT IN YOUR CAR AND HEAR THE:
TRUE STORY OF THE NEGRO PROBLEM
BY THE FAMOUS JOHN KASPER

IF THIS RALLY IS RAINED OUT, IT WILL BE HELD AT A LATER DATE.

JOIN THE KNIGHTS OF THE KKK AND HELP FIGHT FOR AMERICAN RIGHTS

SEND $5.00 WITH THIS APPLICATION TO:
BOX 47, OLDSMAR, FLORIDA

IF YOU ARE NOT ACCEPTED, YOUR MONEY WILL BE REFUNDED. ONLY WHITE CHRISTIANS CAN BE MEMBERS.

NAME

Διαφημιστική προκήρυξη που καλούσε σε συγκέντρωση με ομιλητή τον Τζων Κάσπερ για το "πρόβλημα των νέγρων"

Επίσκεψη αντιπροσωπείας της ΚΚΚ σε κολέγιο του Βάλλευ

Αυτή η οργάνωση θα κινηθεί ανάμεσα στην ιδεολογία των Κλαν και του εθνικοσοσιαλισμού. Ο αντισιωνισμός θα είναι κύριο στοιχείο της πολεμικής της, ενώ την δεκαετία του '60 θα πρωτοστατήσει σε αντισυγκεντρώσεις προς το κίνημα πολιτικής εξίσωσης των νέγρων στον Νότο.

Την δεκαετία του '70 θα κατεβάσει διάφορους υποψηφίους με όχι ευκαταφρόνητα αποτελέσματα, ενώ η εφημερίδα του "The Thunderbolt" θα φτάσει τους 25.000 συνδρομητές. Ο εκδότης της E. Fields θα επισκεφτεί πολλές φορές εθνικιστικά κόμματα στην Ευρώπη, αναπτύσσοντας οργανικές σχέσεις μαζί τους.

Το NSRP θα αναπτύξει μία ρητορική υπέρ της κοινωνικής δικαιοσύνης με πολλά φιλεργατικά συνθήματα, αντλώντας τους περισσότερους οπαδούς του (2000 ενεργά μέλη στα τέλη του '60) από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα.

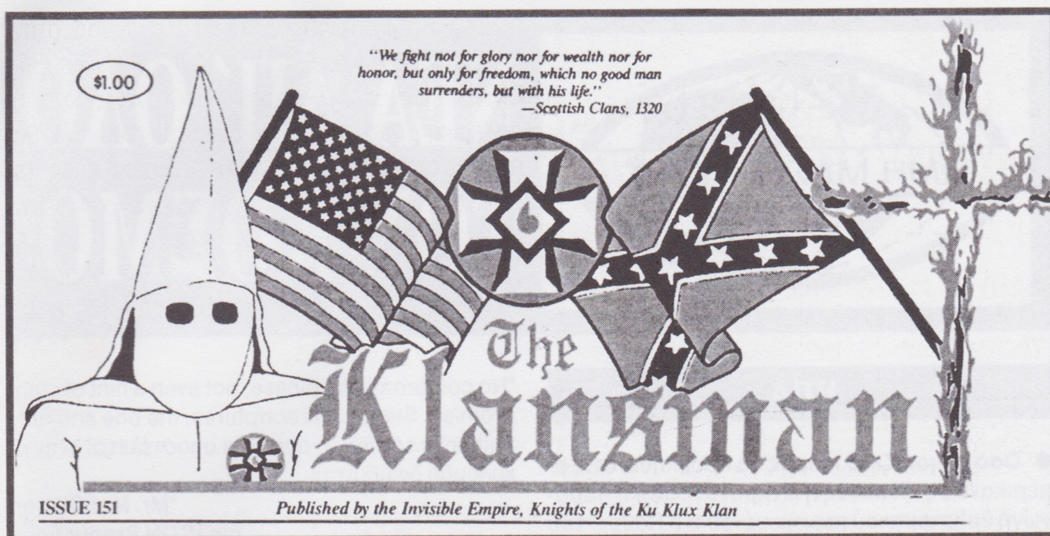
Το '83 ο J. Stoner θα φυλακιστεί για "προτροπή σε βίαιες ενέργειες" και ένα χρόνο αργότερα ο Fields θα διαλύσει το κίνημα έπειτα από εσωτερικές έριδες με άλλα στελέχη του. Η εφημερίδα θα συνεχίσει την έκδοσή της υπό την εποπτεία του και από το 1988 και μέχρι σήμερα θα ονομάζεται "The truth at last".

Το "The Liberty Lobby"

Το 1955 ένας Καλιφορνέζος επιχειρηματίας θα εκδώσει το Newsletter, "The Right". Το όνομά του είναι Willis Carto και από εκείνη τη χρονιά θα πρωτοστατήσει σε μια σειρά από εκδοτικές και πολιτικές προσπάθειες που θα κινηθούν στον ακροδεξιό χώρο. Το 1957 θα ιδρυθεί το Liberty Lobby όπου σύντομα το newsletter του θα στέλνεται σε 200.000 διευθύνσεις.

Οι ιδέες του Carto είναι επηρεασμένες από τον φιλόσοφο Yockey, συγγραφέα του Imperium και για πολλούς συνεχιστή της σκέψης του Spengler. Θα καταφέρει ο πρώτος να συγκεντρώσει στα διάφορα έντυπα του Lobby γνωστά ονόματα της συντηρητικής και αντικομμουνιστικής αρθρογραφίας.

Παράλληλα με τις εκδοτικές δραστηριότητες ο Carto έχει επαφές με πολλές άλλες φυλετικές

Η εφημερίδα "The Klansman" έκδοση της Κου Κλουξ Κλαν

οργανώσεις προσπαθώντας να τις κατευθύνει πολιτικά. Το 1968 θα ιδρύσει το National Youth Alliance, όπου μετά από διάφορες περιπέτειες θα εξελιχθεί στο γνωστό Ν.Α. υπό τον W. Pierce.

Η πολιτική του Lobby θα έχει πατριωτικό, αντισιωνιστικό και λαϊκιστικό χαρακτήρα. Από την δεκαετία του '70 θα μπει οριστικά στην μαύρη λίστα των αντιρατσιστικών οργανώσεων χάνοντας πολλούς από τους συντηρητικούς υποστηρικτές του. Το 1975 θα εκδώσει την εφημερίδα "The Spotligh", όπου θα φτάσει το '81 τα 315.000 κυκλοφορία και συνεχίζει μέχρι σήμερα.

Θα υποστηρίξει τις εκλογικές προσπάθειες του Duke, ενώ το 1984 υπάρχει The Populist Party, όπου θα συμμετάσχει στις προεδρικές εκλογές του '84 και '88, ένα μετά κάποια στελέχη του τελευταίου θα προσπαθήσουν να τα απομακρύνουν από τις "εξτρεμιστικές" ιδέες του Carto, χωρίς όμως να σημειώσουν κάποια εκλογική επιτυχία.

Το 1978 από το Lobby θα ιδρυθεί και το Institute for Historical Review, ενός οργανισμού που μέχρι σήμερα θα είναι στην πρωτοπορία του ιστορικού αναθεωρητισμού.

Ο Willis Carto θα παίξει γα τέσσερις δεκαετίες πρωτεύοντα ρόλο στα δρώμενα της αμερικανικής άκρας δεξιάς. Θα κινηθεί μεταξύ "συντηρητικών" ενεργειών και την προώθηση ακραίων ομάδων σημειώνοντας κατά καιρούς αξιόλογη επιτυχία. Πολλές από τις ομάδες οι εκδόσεις που ίδρυσε δραστηριοποιούνται ακόμη και σήμερα.

Άλλες ομάδες

Ο περιορισμένος χώρος του άρθρου δεν μας επιτρέπει να αναφερθούμε σε διάφορες άλλες οργανώσεις, που κατά καιρούς εμφανίστηκαν στις μεταπολεμικές ΗΠΑ.

Κάποιες θα έχουν αντικομμουνιστικό απλά χαρακτήρα όπως η John Birch Society, ενώ άλλες θα λάβουν την μορφή ιδιωτικών στρατών όπως The Minutemen, προπομπός των σημερινών Militias.

Η πολυμορφία της αμερικανικής κοινωνίας θα έχει την αντιστοιχία της και τις διάφορες οργανώσεις ακροδεξιού ή νεοφασιστικού χαρακτήρα. Η επιρροή τους και η δημοσιότητα που κατά καιρούς συνέλεξαν ήταν δυσανάλογη του μεγέθους τους σε μέλη. Η αντίδραση όμως που συνάντησαν και συναντούν ακόμη από τις αρχές και τις διάφορες παρακρατικές αντιρατσιστικές οργανώσεις (όπως η ADL και το Southern Poverty Center), καταδεικνύουν την δυναμική αποσταθεροποίησης του καθεστώτος που έχουν.

ΝΕΑ ΑΠ΄ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΗΠΑ

● **Όσο πλησιάζει ο καιρός** να προβληθεί στις αμερικανικές αίθουσες η κινηματογραφική παραγωγή θρησκευτικού περιεχομένου "Το Πάθος" του Μελ Γκίμπσον, δεν αυξάνονται μόνο οι φωνές διαμαρτυρίας εβραϊκών οργανώσεων, όπως και του γνωστού ADL, που χαρακτηρίζει το συγκεκριμένο έργο ως "αντισημιτικό", ενώ τον ίδιο τον Μελ Γκίμπσον ως "αντισημίτη" και "παράφρονα", έχει αρχίσει σε διεθνή κλίμακα μία εκστρατεία συμπαράστασης του Μελ Γκίμπσον, που ζητά την κυκλοφο-

ρία αυτού του έργου δίχως περικοπές και να μην υποκύψει ο Γκίμπσον σε καμμία πίεση.
Το "αμάρτημα" του Γκίμπσον ήταν η πιστή μεταφορά των γεγονότων γύρω από τη Σταύρωση του Ιησού Χριστού από το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, δίχως "πολιτικά ορθές" προσμίξεις, οι οποίες θα διαστρέβλωναν την πραγματικότητα γύρω από τα αίτια και τους υπεύθυνους της Σταύρωσης του Ιησού Χριστού.
Έτσι η "διεθνή εκστρατεία συμπαράστασης υπέρ του Μελ Γκίμπσον" παροτρύνει όσους ενδιαφέρονται να στείλουν μήνυμα συμπαράστασης που να περιέχει το εξής:

"No compromises, please; not even a hint of compromise. Stick to the scriptures, the one and only authentic script", το οποίο να αποστέλεται στην ακόλουθη διεύθυνση:

"Mr. Mel Gibson
c/o ICON Productions
5555 Melrose Avenue
Los Angeles, CA 90038
USA"

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

● **Θύελλα αντιδράσεων** ακολούθησε μετά την προβολή ντοκιμαντέρ στο βρετανικό κανάλι BBC με τίτλο "Ο μυστικός αστυνομικός", στο οποίο με την χρήση κρυφών καμερών αποκαλύφτηκε ότι στην βρετανική αστυνομία υπάρχουν μέλη της που εκφράζουν φυλετικές και εθνικιστικές απόψεις. Μετά την προβολή αυτού του ντοκιμαντέρ έξι αστυνομικοί προέβησαν σε παραιτήσεις, ενώ δεν έχουν σταματήσει τα σχετικά ρεπορτάζ στον βρετανικό τύπο και τηλεόραση. Στις 2 Νοεμβρίου, δημοτικός σύμβουλος του BNP ("Βρετανικού Εθνικού Κόμματος") στην πόλη Ντάντλεϊ της Αγγλίας, Σίμον Ντάρμπι, υποστήριξε ότι στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του υπάρχουν 12 αστυνομικοί εν ενεργεία που είναι μέλη του BNP, αλλά δεν αποκάλυψε τα ονόματα τους, για να μην υποστούν διώξεις. Με την σειρά του το συγκεκριμένο αστυνομικό τμήμα ανέφερε πως δεν είναι δυνατόν να επιβεβαιώσουν ή να διαψεύσουν την ύπαρξη αστυνομικών που είναι μέλη του BNP, μιας και δεν είναι αναγκασμένοι από το νόμο οι αστυνομικοί να δηλώσουν σε ποιο κόμμα ανήκουν και το BNP είναι ένα νόμιμο κόμμα. Όμως, πρόσθεσε στην ανακοίνωση του ότι ο "ρατσισμός δεν έχει καμμία θέση μέσα στην αστυνομία και δεν θα γίνει ανεκτός". Στις 4 Νοεμβρίου, ο βρε-

τανός υπουργός Εσωτερικών Ντέιβιντ Μπλάνκετ πρότεινε στους αξιωματικούς της βρετανικής αστυνομίας να μηχανευτούν τρόπους ώστε να εντοπίζονται μεταξύ των υποψήφιων αστυνομικών μέλη του BNP, ώστε να μην γίνονται δεκτοί στην αστυνομία, μιας και ο ίδιος δεν έχει την δύναμη για την άμεση εκδίωξη αστυνομικών που ανήκουν σε αυτό το κόμμα, ενώ η Επιτροπή Φυλετικής Ισότητας θα αρχίσει τις έρευνες σε αστυνομικά τμήματα της Αγγλίας και της Ουαλίας.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

● **Σαν δυσάρεστη έκπληξη** αντιμετώπισε το πολιτικό κατεστημένο της Αυστραλίας την απελευθέρωση της Πολίν Χάνσον, που είχε ιδρύσει το κόμμα "Ένα Έθνος" και είχε πραγματοποιήσει μία θεαματική είσοδο στην πολιτική σκηνή της χώρας της, έχοντας μία ξεκάθαρη στάση κατά της αθρόας λαθρομετανάστευσης από την Ασία και τον Τρίτο Κόσμο, του "πολυπολιτισμού" και της διαφθοράς. Για αυτήν την στάση του το "Ένα Έθνος" είχε δεχτεί σφοδρή επίθεση από τα ΜΜΕ και το πολιτικό κατεστημένο της Αυστραλίας και η Χάνσον είχε χαρακτηριστεί ως η "φωνή της Λευκής Αυστραλίας". Αυτό το πολιτικό κατεστημένο ήταν υπεύθυνο και για τον διασυρμό της Χάνσον στα δικαστήρια της χώρας της και επέτυχαν πρωτόδικα την καταδικαστική της απόφαση.

Όμως, στις 6 Νοεμβρίου το Εφετείο της πόλης Μπρίσμπεϊν αποφάσισε ότι τελικά η Χάνσον δεν έπραξε καμμία απάτη κατά την δήλωση του κόμματος της "Ένα Έθνος" το 1997, όπως επίσης στην συνέχεια δεν έπραξε καμμία απάτη όταν ζήτησε κρατικά κονδύλια που αντιστοιχούσαν στο κόμμα της, ακυρώνοντας το Εφετείο την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση εις βάρος της. Μία καταδικαστική απόφαση η οποία είχε προκαλέσει την δυσαρέσκεια μεγάλης μερίδας αυστραλών, μιας και την θεωρούσαν μία άδικη και καθαρά πολιτική δίωξη.
Έτσι, η 49χρονη Πολίν Χάνσον παρέμεινε τελικά έγκλειστη στις φυλακές για 11 εβδομάδες, αντί για 3 χρόνια, όπως είχε αποφασιστεί στην πρώτη δίκη Όταν η Χάνσον βγήκε από την φυλακή, συνοδευόμενη από τους δύο γιους της δήλωσε στους δημοσιογράφους πως η εμπειρία της είχε υποβαθμίσει την πίστη της για την δικαιοσύνη της χώρας της και της πρώτες ημέρες της ελευθερίας της απέφυγε να προβεί σε άλλες δηλώσεις, θέλοντας να απολαύσει αυτές τις πρώτες ημέρες με την οικογένεια της και να συνέλθει από την δυσάρεστη εμπειρία της.
Τέλος, ήταν μία δυσάρεστη έκπληξη για το πολιτικό κατεστημένο της Αυστραλίας η απελευθέρωση της Χάνσον, μιας και στις 20 Αυγούστου είχαν χαιρετίσει την αρχική καταδικαστική απόφαση εις βάρος της, ενώ η άκρα αριστερά έφτασε στο σημείο να υποστηρίζει ότι "στη φυλακή ο ρατσισμός". Όμως η "φωνή της Λευκής Αυστραλίας" είναι ελεύθερη και όλοι περιμένουν ποια θα είναι τα επόμενα βήματα της, αναμένοντας νέες δυσάρεστες εκπλήξεις για το πολιτικό κατεστημένο της χώρας της.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

● **Στις 11 Νοεμβρίου** η κοινοβουλευτική ομάδα των γερμανών Χριστιανοδημοκρατών αποφάσισε τελικά την εκδίωξη του βουλευτή Μάρτιν Χόμαν από τους κόλπους, μετά από την θύελλα αντιδράσεων που ξέσπασε στην Γερμανία από την αποκάλυψη τμήματος της ομιλίας του Χόμαν στις αρχές Οκτωβρίου, στην οποία χαρακτήρισε τους εβραίους ως "φυλή δραστών εγκλημάτων".
Στις 3 Οκτωβρίου το γερμανικό περιοδικό "Σπίγκελ" είχε αποκαλύψει ότι ο εν λόγω Χριστιανοδημοκράτης βουλευτής, σε ομιλία του προς τιμήν της 13ης επετείου για την επανένωση της Γερμανίας, ανέφερε ότι "βασικά οι εβραίοι μπολσεβίκοι ήταν υπεύθυνοι για εγκλήματα κατά αμάχων την περίοδο της Οκτωβριανής Επανάστασης... οι εβραίοι είχαν ενεργό συμμετοχή στην τότε ηγεσία, όπως επίσης και στα εκτελεστικά αποσπάσματα της Τσέκα (σ.σ. μυστικής αστυνομίας)". Στην συνέχεια πρόσθεσε ότι: "θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κάποιος τους εβραίους, κατά κάποιο τρόπο δικαιολογημένα, ως μία φυλή δραστών. Αυτό ίσως ακουστεί απαίσιο. Όμως ακολουθεί ένα ανάλογο ειρμό σκέψης με αυτόν που χαρακτηρίζει τους γερμανούς ως μία φυλή δραστών".
Αυτή η τελευταία δήλωση του είναι που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις μεταξύ του γερμανικού πολιτικού κατεστημένου, αλλά και από την

εβραϊκή κοινότητα της Γερμανίας καταδικάζοντας της δηλώσεις ως "αντισημιτισμό του χειρίστου είδους".
Όμως, στο στόχαστρο του γερμανικού πολιτικού κατεστημένου δεν βρέθηκε μονάχα ο Χόμαν, αλλά και ο στρατηγός Ράινχαρντ Γκύντζελ, διοικητής των γερμανικών ειδικών δυνάμεων και επικεφαλής της γερμανικής αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Αφορμή στάθηκε η αποκάλυψη συγχαρητήριας επιστολής του Γκύντζελ στο Χόμαν για την ομιλία του, υποστηρίζοντας ότι έδειξε εξαιρετικό θάρρος ο Χόμαν λέγοντας την αλήθεια και ευχήθηκε πως ο Χόμαν δεν θα περιέλθει σε σύγχυση από τις κατηγορίες, κυρίως, της γερμανικής αριστεράς.
Αυτή η ενέργεια του γερμανού στρατηγού θεωρήθηκε από το σύνολο του γερμανικού πολιτικού κατεστημένου ως "αντισημιτική πράξη" και ο γερμανός υπουργός Άμυνας Πέτερ Στρουκ καθαίρεσε τον Γκύντζελ, υποστηρίζοντας ότι εν λόγω στρατηγός θίγει το κύρος του γερμανικού στρατού.
Τέλος, το γερμανικό πολιτικό κατεστημένο χαιρέτισε τόσο την εκδίωξη του Χόμαν από την κοινοβουλευτική ομάδα των Χριστιανοδημοκρατών, όσο και την καθαίρεση του στρατηγού Γκύντζελ, ενώ συνεχίζονται οι προσπάθειες αξιωματούχων της γερμανικής κυβέρνησης για να κινηθούν διαδικασίες αποπομπής του Χόμαν από την γερμανική βουλή, την στιγμή που ο ίδιος αρνείται επίμονα να παραιτηθεί και υπάρχουν εκατοντάδες μηνύματα συμπαράστασης υπέρ του από απλούς γερμανούς που εκφράζονται εναντίον της δίωξης του.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

● **Στις 12 Νοεμβρίου** πραγματοποιήθηκε στην πόλη Πότσεφστρουμ μία δίκη κατά του ηγέτη της οργάνωσης "Κινήματος Αντίστασης των Αφρικάνερ" ("AWB"), Ευγένιου Τέρεμπλανς όπου κατηγορήθηκε ως υπαίτιος για μία σειρά βομβιστικών επιθέσεων στην περιοχή Φέντερσντορπ της Νοτίου Αφρικής πριν το 1994, την περίοδο που το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο και ο Νέλσον Μαντέλα ήταν έτοιμοι να έρθουν στην εξουσία φέρνοντας το τέλος του καθεστώτος του Απαρχάιντ. Ο Τέρεμπλανς βρέθηκε για άλλη μία φορά στο εδώλιο του κατηγορουμένου, ενώ έχει άλλα δύο χρόνια για να εκτίσει στη φυλακή μία ποινή για παλαιότερη καταδικαστική απόφαση εις βάρος του, όπου κατηγορήθηκε για "απόπειρα δολοφονίας" από το καθεστώς της Νοτίου Αφρικής, ώστε να πλήξουν καίρια το AWB και τον ηγέτη του, που είχε την στήριξη μεγάλη μερίδας των λευκών νοτιοαφρικανών και κυρίως των Μπόερς.

Αυτή τη φορά οι δικαστές έκριναν ότι ήταν αθώος και απαλλάχθηκε των κατηγοριών. Μπορεί στις ημέρες μας να θεωρείται το AWB ανενεργό, όμως το κατεστημένο της Νοτίου Αφρικής ανησυχεί ότι αρχίζει να δημιουργείται ένα νέο κίνημα αντίστασης από τους Αφρικάνερ (Μπόερς), το οποίο μπορεί να εξελιχτεί σε μεγαλύτερη απειλή και από το παλαιότερο AWB.

ΙΤΑΛΙΑ

● **Το Forza Nuova** ζητά την άμεση αποχώρηση των ιταλών στρατιωτών από το Ιράκ
Στις 12 Νοεμβρίου βρήκαν τον θάνατο 18 ιταλοί στρατιώτες και τραυματίστηκαν 20 μετά από επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο βυτιοφόρο κατά του αρχηγείου της ιταλικής αστυνομίας στη πόλη Νασιρίγια του Ιράκ. Αυτό το γεγονός προκάλεσε και την αντίδραση των ιταλών εθνικιστών της "Forza Nuova", που αμέσως εξέδωσε δελτίο τύπου που καταδίκαζε την αμερικανόφιλη πολιτική του ιταλού πρωθυπουργού Σίλβιο Μπερλουσκόνι και του στενού συνεργάτη του Μπερλουσκόνι, "μεταφασίστα" Φίνι. Μάλιστα μέλη της "Forza Nuova" μοίρασαν χιλιάδες προκηρύξεις καταδικάζοντας τους Μπερλουσκόνι και Φίνι και ζητώντας την άμεση αποχώρηση των ιταλών στρατιωτών από το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Επίσης, κόλλησαν και αφίσσες που ανέγραφαν: "Όχι άλλο ιταλικό αίμα για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό".
● **Μόλις πριν λίγο χρονικό διάστημα**, ο αντιπρόεδρος της ιταλικής κυβέρνησης και πρόεδρος της "Alleanza Nazionale", του παλαίποτε ιταλικού εθνικιστικού κινήματος MSI, Τζιανφράνκο Φίνι,πρότεινε την θεσμοθέτηση νόμου που θα προβλέπει την καθιέρωση δικαιώματος ψήφου για τους τριτοκοσμικούς μετανάστες που ζούν στη γειτονική χώρα, προδίδοντας για ακόμα μια φορά τους αγώνες και τις θυσίες πενήντα χρόνων. Τόσο ο πρωθυπουρ-

γός Σίλβιο Μπερλουσκόνι όσο και η κεντροαριστερή ιταλική αντιπολίτευση, απεδέχθησαν με ενθουσιασμό την συγκεκριμένη πρόταση, αποδεικνύοντας ότι οι δύο αυτοί πόλοι δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά δύο διαφορετικές όψεις του ιδίου νομίσματος, υπακούοντας φυσικά στα κελεύσματα των αμερικανοσιωνιστών πατρώνων τους. Η αντίδραση των εθνικιστικών δυνάμεων ήταν άμεση και το κίνημα της Forza Nuova, του οποίου ηγείται ο παλαίμαχος αγωνιστής Roberto Fiore, εξέδωσε την αφίσσα που παραθέτουμε δίπλα, ενώ παράλληλα προέβει σε μια σειρά από δυναμικές αγωνιστικές πρωτοβουλίες όπως η κατάληψη των γραφείων της Alleanza Nazionale στην πόλη της Latina. Αντιδράσεις προκλήθηκαν επίσης εκ μέρους της "Lega Nord", η οποία συμμετέχει στην κυβέρνηση και δια στόματος του προέδρου της Umberto Bossi δήλωσε ότι αν ψηφιστεί το συγκεκριμένο νομοσχέδιο θα αποχωρίσει από αυτή.

● **Ο εικονιζόμενος** δεν είναι άλλος από τον Ιταλό ηγέτη του "μεταφασιστικού" κόμματος της "Εθνικής Συμμαχίας" Τζιανφράνκο Φίνι. Φορόντας τον εβραϊκό "κιππά", ο απεσταλμένος του Ιταλού πρωθυπουργού, δεν σκύβει το κεφάλι από την "ξεφτίλα", αλλά κατά την διάρκεια της σημερινής τελετής στο μουσείο του ολοκαυτώματος Γιάντ Βασέμ στα Ιεροσόλημα. Ο αρχηγός της ιταλικής "Εθνικής Συμμαχίας", έφθασε στις 24 Νοεμβρίου στο Ισραήλ σε επίσημη επίσκεψη.

Όσοι δεν πίστευαν το πόσο χαμηλά έχει φθάσει αυτό το υποκείμενο, για να αναρριχηθεί στην εξουσία, ας αντικρίσουν τον εμετικό επίλογο μιας ιστορίας ετών που διδάσκει πολλά.
Η εικόνα είναι όσο χίλιες λέξεις. Το μήνυμα έχει πολλούς αποδέκτες...

στο επόμενο τεύχος

Στο επόμενο τεύχος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ που θα κυκλοφορήσει στα μέσα Ιανουαρίου, θα υπάρχει ένα **αφιέρωμα στην τραγική νύκτα των Ιμίων**, η οποία καθόρισε τις μέχρι σήμερα ισχύουσες εξελίξεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Θα υπάρχει επίσης ένα κείμενο απάντηση στους **εμπόρους της ελληνοτουρκικής "φιλίας"**, καθώς και άλλα ενδιαφέροντα θέματα. Μεταξύ αυτών μια αναφορά στο πολύ σπουδαίο έργο του Όσβαλντ Σπενγκλερ, **"Η παρακμή της Δύσεως"**, καθώς και ένα κείμενο-απόδειξη για το ποιοι ελέγχουν σήμερα τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Ακόμη από το επόμενο τεύχος θα αρχίσει και μία **σειρά άρθρων για τους εθνικιστές και πατριώτες λογοτέχνες**, που έχουν σήμερα θέσει στο περιθώριο οι "προοδευτικοί", που κατευθύνουν τα ζητήματα της Παιδείας και που δεν γνωρίζουν δυστυχώς οι νέοι. Επίσης και ένα κείμενο για **την "Ευγονική" (Προς μια Φυλή Ανωτέρων Ανθρώπων), που αποτελεί ένα από τα μεγάλα απαγορευμένα θέματα του μεταπολεμικού κατεστημένου.**

Εμμ. Θ. Γρηγορίου

Ο ΠΥΡΠΟΛΗΤΗΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

Εκυκλοφόρησε από τις εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ" ένα ακόμη σημαντικό βιβλίο για την Ιστορία του Έθνους μας. Πρόκειται για το έργο του Εμμανουήλ Θ. Γρηγορίου "Ο ΠΥΡΠΟΛΗΤΗΣ ΚΑΝΑΡΗΣ", το οποίον εξεδόθη για πρώτη φορά στην Αθήνα το 1940 σε μία εποχή πράγματι ηρωική για το Έθνος, όταν το ήθος του λαού μας ήταν ακόμη υψηλό και η μνήμη της Ιστορίας και των ηρωισμών των προγόνων ζωντανή.

Το βιβλίο στις περισσότερες από 150 σελίδες του περιγράφει την ζωή ενός από τους πλέον θρυλικούς ήρωες της Επαναστάσεως του Έθνους το 1821, της Επαναστάσεως που χάρισε την ελευθερία στο σκλαβωμένο από τους Τούρκους γένος, τους Τούρκους που κάποιοι σήμερα υψηλά ιστάμενοι τους θέλουν "φίλους" μας...

Ποιος ήταν ο Κανάρης; Ήταν ο άνθρωπος των έργων, του ηρωισμού, των αιωνίων πράξεων που οδηγούν τον άνθρωπο στην αθανασία. Ήταν ένας μεγάλος της Ελληνικής Ιστορίας, που εγράφη στις σελίδες της με χρυσά γράμματα, όχι σαν κάποιους "σπουδαίους" των ημερών μας, που είναι βέβαιον ότι μετά από κάποιες δεκαετίας ή και κάποια χρόνια κανείς δεν θα τους θυμάται. Το ποιος ήταν ο Κανάρης το περιγράφει θαυμάσια σε ένα ποίημα του ο Αλέξανδρος Πάλλης, ποίημα, που αναφέρεται στο μεγάλο κατόρθωμα του θρυλικού πυρπολητή να κάψει μέσα στο λιμάνι της Χίου την ναυαρχίδα του τουρκικού στόλου. Όπως έχει πει και ο ίδιος ξεκινώντας γι' αυτή την παράτολμη πράξη του, που αποτέλεσε μεγάλο πλήγμα για τους Τούρκους, αλλά και ανύψωσε το ηθικό του σκλαβωμένου γένους, πριν ξεκινήσει είχε πει στον εαυτό του: Κωσταντή θα πεθάνεις!

Αλεξάνδρου Πάλλη - "Κανάρης":

"Όλη η βουλή των προεστών στο μόλο συναγμένη
Είπε πως όξω στη στεριά τους Τούρκους θα προσμένη
Τότε έβγαλα το φέσι
Και να μιλήσω θάρρεψα προβάλλοντας στη μέση.

Τίποτα αρχόντοι δε φυλά, μονάχα το καράβι.
Σα μ' άκουσε ένα από τα τρανά καλπάκια μας ανάβει
Και το φαρμάκι χύνει.
"Ποίος είναι αυτός και πως τον λεν, που συμβουλές μας δίνει;".

Να τα Ψαρά πως χάθηκαν. Κι εγώ φωτιά στο χέρι
Πήρα και πέρα τράβηξα κατά της Χιώς τα μέρη,
Κι' είπα από κει -δε βάσταξα με χείλια πικραμένα
"Να! Πως με λεν εμένα".

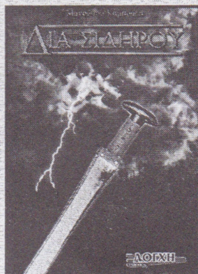
Στις 2 Σεπτεμβρίου του 1877 ο ήρωας του Έθνους Κωνσταντίνος Κανάρης αφήνει την τελευταία του πνοή σε μια μικρή κατοικία στη συνοικία Κυψέλη των Αθηνών όπου κατοικεί. Όταν η νεκρική πομπή περνά από την οδό Φιλελλήνων, η Ελλάδα του 1821 βγαίνει από κάποιο εξώστη για να αποχαιρετήσει τον μεγάλο Κωσταντή από τα Ψαρά. Είναι ο τελευταίος συμπολεμιστής του, που βρίσκεται ακόμη στη ζωή, ο σύντροφός του στα πυρπολικά Νικόδημος.

Οι εφημερίδες της εποχής του 1877 δίνουν χαρακτηριστικές πληροφορίες για την περιουσία που άφησε: "Ο μέγας ήρως και ένδοξος ναύαρχος -μας πληροφορεί η "Εφημερίς"- θνήσκων κατέλειπε μόλις περιουσία 8-9 χιλιάδων δραχμών. Πλην δε τούτων απομένει κληρονομίαν εν τη οικογενεία του μικρά τις οικίας άνευ αξίας εις Νέα Ψαρά, ο μικρός εξοχικός του οίκος εν Κυψέλη αξίας ελαχίστης μετά μικρού περιβολίου, μηδέν σχεδόν αποδίδοντος και τι ελαιοτριβείον εν ώ εδαπανήθησαν πλειότερα των ωφελειών."

Αυτός ήταν ο ήρωας Κανάρης, του οποίου την ζωή περιγράφει το βιβλίο των εκδόσεων "ΛΟΓΧΗ". Η έκδοση του έργου αυτού είναι άξια επαίνου, γιατί τα Έθνη ζουν και ονειρεύονται με ήρωες και όχι με "διαχειριστές" και ένας από τους αιωνίους Έλληνες ήρωες υπήρξε ο Πυρπολητής Κανάρης.

Μανούσου Καμπούρη

ΔΙΑ ΣΙΔΗΡΟΥ

Το "Δια Σιδήρου" είναι έργο φανταστικό. Οι επτά από τις οκτώ Ιστορίες του ("Επτά βήματα") αναφέρονται σε ιστορικές εποχές που έχουν δει την ανακάλυψη του σιδήρου. Οι τοποθεσίες και οι ιστορικές περίοδοι υπάρχουν, άλλες με μεγαλύτερη βεβαιότητα και άλλες με μικρότερη. Τα γεγονότα, οι κοινωνίες και οι θεσμοί και συνήθειες το ίδιο. Για ορισμένα είμαστε βέβαιοι, για άλλα λιγότερο βέβαιοι.

Οι Ιστορίες που αναφέρονται θα μπορούσαν να είχαν γίνει και τα πρόσωπα να είναι αληθινά. Είναι απόλυτα σύμφωνες με τις συνθήκες λαών και εποχών, αλλά βέβαια κανείς δεν μας έχει διηγηθεί το ακριβές περιεχόμενό τους. Αποτελούν καρπό εκπαιδευμένης φαντασίας.

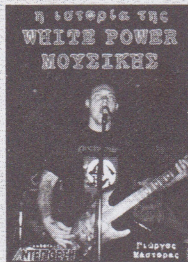
Στα Επτά Βήματα, ο κοινός παράγων είναι η ύπαρξη και επιβολή του καθήκοντος, και αυτό από αρχαιοτάτων χρόνων γινόταν Δια Σιδήρου, ενίοτε -και σε μερικές περιπτώσεις- και δια Πυρός. Μπορεί κανείς να θεωρήσει το Δια Σιδήρου ως το βιβλίο του καθήκοντος, ή το βιβλίο φανταστικών ιστοριών πραγματικού καθήκοντος. Τα Επτά Βήματα αναφέρονται σε ανθρώπινους κόσμους και καταστάσεις. Οι μορφές του καθήκοντος είναι πολλές, οι θυσίες που απαιτεί πολυποίκιλες, οι δικαιολογίες για να μην το πράξει κανείς αναρίθμητες...

162 σελίδες 12 €

Γιώργου Μάστορα

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ WHITE POWER ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Το βασικό κείμενό του βιβλίου στηρίζεται σε μια μακροσκελή σειρά άρθρων σχετικών με το αντικείμενο, που πρωτοδημοσιεύθηκαν από την στήλη του "Μετώπου Νεολαίας" της Εθνικιστικής εφημερίδος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ". Βεβαίως, είναι πλήρως αναπροσαρμοσμένο και

"εκσυγχρονισμένο", έτσι ώστε ακόμα και όσοι έχουν διαβάσει, είναι σίγουρο πως θα βρουν πληθώρα νέων στοιχείων και αρκετά extras στην συγκεκριμένη έκδοση.

Το βιβλίο χωρίζεται σε μικρά, 2-3 περίπου σελίδων το καθένα, κεφάλαια και ακολουθεί την White Power μουσική από την πρωτογενή σχηματοποίηση και συνειδητοποίησή της στην Αγγλία από τις αρχές της δεκαετίας του `80, μέχρι και την τωρινή της κυρίαρχη κατάσταση στους κύκλους της Εθνικιστικά προσανατολιζόμενης νεολαίας. Βεβαίως οι SKREWDRIVER και ο Ian Stuart έχουν την "τιμητική" τους, όπως και το Blood And Honour Κίνημα άλλωστε, αλλά αυτό σε καμμία περίπτωση δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει μια σφαιρικότερη κάλυψη του αντικειμένου, με αναφορές ακόμα και σε χώρες όπως η Βραζιλία και η Σλοβακία.

Περιέχει ξεχωριστό τμήμα σχετικό με το Ελληνικό παρακλάδι του ιδιώματος, καθώς και πολύ καλό φωτογραφικό υλικό, πολυάριθμες ενδιαφέρουσες υποσημειώσεις και εκτεταμένη προτεινόμενη δισκογραφία. Η όλη προσπάθεια και το αποτέλεσμα αυτής μπορούν να χαρακτηρισθούν λοιπόν ως πολύ επιτυχημένες.

182 σελίδες 14 €

Δ. Καλλονά **Viva La Muerte!**

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Το "Viva la Muerte" αποτελεί την επανέκδοση του λογοτεχνικού αφηγήματος του Δ.Καλλονά (Αθήνα 1943) που βρίσκει απήχηση ακόμη και στις μέρες μας. Η Ισπανία φλέγεται από τον τριετή εμφύλιο πόλεμο που ξεσπά σαν πύρινη λαίλαπα τα έτη '36-'39, μα ο λαός της αποφασισμένος και φανατισμένος όσο ποτέ έχει συνειδητοποιήσει το χρέος του να πολεμήσει έως τελικής πτώσεως για το ύψιστο αγαθό, την ελευθερία του.

Μια ελευθερία που απειλείται από την κόκκινη σκιά του μπολσεβικισμού και που κατακτάται μόνο με όπλα και θυσίες. Μια πραγματική επανάσταση ιδεών σφραγισμένη με το αίμα ενδόξων ηρώων, όπως του στρατηγού Φράνκο που παρακινεί το λαό του να φανεί αντάξιος της ιστορίας του αλλά και της φυλής του. Το "Viva la Muerte" θα αποτελέσει μετέπειτα την ιαχή κάθε στρατιώτη που τίθεται σε επιφυλακή, έτοιμος να υψώσει θαρραλέα το ανάστημα του στον παραμικρό κίνδυνο που απειλεί την ακεραιότητα του Έθνους του. Μια ιαχή ενάντια στο χρόνο, άλλοτε ικανή να παρακινήσει ένα άτομο, άλλοτε κι ένα ολόκληρο πλήθος.

206 σελίδες 12 €

Savitri Devi

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

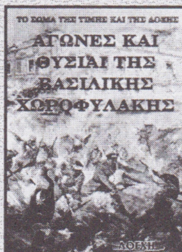
Η Σαβίτρι Ντέβι (1905-1982) ή Μαξιμιανή Πόρτας, είναι μία ευρωπαία (από Έλληνα πατέρα) για την οποία το κοινό δεν γνωρίζει πολλά παρά τον συναρπαστικό βίο της και το πλούσιο συγγραφικό της έργο.

Ήταν μία γυναίκα πολυταξιδεμένη, βαθιά γνώστρια των Ευρωπαϊκών Παραδόσεων και του Ινδουισμού που έζησε μία θυελλώδη ζωή κατά την διάρκεια του Μεσοπολέμου και τόλμησε μετά το τέλος του Β' ΠΠ να αψηφήσει τοκλίμα της εποχής προβάλλοντας μία εντελώς διαφορετική και τολμηρή προσέγγιση σε μία βιοθεωρία που θεωρούταν πλέον το "απόλυτο κακό" σε παγκόσμια κλίμακα. Παρουσιάζονται σε αυτή την έκδοση αποσπάσματα από κλασικά κείμενα της Ντέβι, όπως από το "Άνθρωπος στο Ειδώλιο", "Υιός του Ήλιου", "Προσκύνημα", "Η Αστραπή και ο Ήλιος" και "Προειδοποίηση στους Ινδουιστές".

160 σελίδες 12 €

Το σώμα της τιμής και της δόξης
ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣΗ

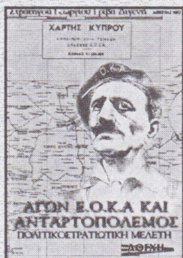

Η ιδιαιτερότητα του σώματος της Βασιλικής Χωροφυλακής ήταν ότι είχε το δικαίωμα να μάχεται και κατά του εχθρού της Πατρίδος και η διάλυσή του κατ' ουσίαν αποδυνάμωσε τις Ένοπλες δυνάμεις. Είχε βέβαια σοβαρούς λόγους η αριστερά να διαλύσει την Χωροφυλακή. Δεν μπορούσαν να λησμονήσουν τον σκληρό αγώνα που έδωσαν οι μαχητές της για την αντιμετώπιση της κομμουνιστικής ανταρσίας με κορυφαία στιγμή αυτήν της Μάχης του Συντάγματος Μακρυγιάννη τον Δεκέμβριο του 1944.

76 σελίδες 6 €

Γεωργίου Γρίβα-Διγενή
"ΑΓΩΝ ΕΟΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ"

Πρόκειται για την "Πολιτικοστρατιωτική Μελέτη" (μία στρατιωτική έκδοση του 1962 ανατυπωμένη από τις εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ") του θρυλικού αρχηγού της ΕΟΚΑ, της μόνης αντάρτικης οργανώσεως, που κατόρθωσε να λυγίσει μια μεγάλη αυτοκρατορία όπως ήταν η Βρετανική. Το κείμενο γράφηκε λίγα χρόνια μετά από τα γεγονότα αλλά δεν αποτελεί μία εξιστόρηση των γεγονότων. Είναι ένα πολεμικό εγχειρίδιο για το πώς θα πρέπει να δρα μία οργάνωση που διεξάγει εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.

Αυτή ακριβώς η οργάνωση αναλύεται στο βιβλίο, από τον ίδιο τον δημιουργό της, ο οποίος ασκεί κριτική στα λάθη που έγιναν και προτείνει βελτιώσεις. Ιδιαίτερα επιτυχής είναι η ανάλυση των μεθόδων μάχης και των όπλων που υπήρχαν.
Παρότι δεν είναι κείμενο λογοτεχνικό, μέσα από το λιτό ύφος του συγγραφέα, ο αναγνώστης ζει μία από τις σύγχρονες εποποιίες του Ελληνισμού.

136 σελίδες 8 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Είναι το τελευταίο ιδεολογικό και πολιτικό βιβλίο του συγγραφέα, που θίγει θέματα του πρόσφατου ιστορικού παρελθόντος, αλλά και του παρόντος και του μέλλοντος.

Την αλληλοσφαγή των Ελλήνων στα χρόνια 1941 - 1949, τον ψυχρό πόλεμο, την ταύτιση (κακώς) του αντικομμουνισμού με τον εθνικισμό και τα εθνικιστικά κινήματα στην Ευρώπη, που αντιστάθηκαν με συνέπεια και στις δύο όψεις της παγκόσμιας τυραννίας: Τον καπιταλισμό και τον μπολσεβικισμό. Εξετάζει την νέα κατάσταση με τον κομμουνισμό ηττημένο και την αριστερά παντού τροπαιοφόρο, με την "παγκοσμιοποίηση" και τις νέες συνθήκες που δημιουργούνται σε Ελλάδα και κόσμο.

112 σελίδες 8 €

Εκδ. Εθνική Εταιρεία
Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

"Ο Κομμουνισμός στην Ελλάδα" εξεδόθη το 1937 από την Εθνική Εταιρεία από τα αρχεία του παρανόμου, τότε, ΚΚΕ τα οποία κατασχέθηκαν από την ασφάλεια του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου.
Η έκδοση αυτή εντασσόταν στην γενικότερη προσπάθεια της τότε κυβερνήσεως να εμποδίσει την Σοβιετική επιρροή στην Ελλάδα.

216 σελίδες 8 €

Φασιστικά κινήματα στην Ελλάδα του μεσοπόλεμου
ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΑΞΙΑΙ ΤΙΜΗΣ

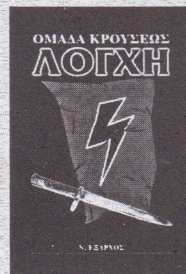
Ποιος γνωρίζει αλήθεια για το πολιτικό κλίμα της Ελλάδος του μεσοπολέμου; Για τις αντικομμουνιστικές φοιτητικές ενώσεις, τις οργανώσεις και τα κόμματα που είχαν έναν ξεκάθαρα εθνικιστικό και λαϊκό χαρακτήρα, που θα μπορούσε μέσα στο πνεύμα της εποχής να ονομαστεί και φασιστικός; Μάχες στα Πανεπιστήμια, πορείες σε στρατιωτική παράταξη στους δρόμους της Αθήνας, οι Κυανοχίτωνες της οργανώσεως Ελλήνων Εθνικιστών του Γιάνναρου και άλλες άγνωστα στοιχεία αποκαλύπτονται μέσα από τις σελίδες του βιβλίου αυτού.

160 σελίδες 8 €

Ν. Έξαρχου
ΟΜΑΔΑ ΚΡΟΥΣΕΩΣ "ΛΟΓΧΗ"

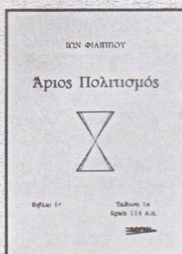
Ένα πολιτικό μυθιστόρημα σε μια Ελλάδα που δεν υπάρχει, αλλά που θα μπορούσε να υπάρξει. Μέσα στις σελίδες του περνούν πρόσωπα, χαρακτήρες και γεγονότα φανταστικά, που θυμίζουν όμως πολλά από την πραγματικότητα, αλλά και από τα όσα πρόκειται να συμβούν στην Πατρίδα μας στα επόμενα χρόνια. Ένα κείμενο φυγή από την σκληρή χειροπιαστή αλήθεια, που μέσα του υπάρχουν προδότες, συνηθισμένοι άνθρωποι, αλλά και ήρωες. Ασπρόμαυρες σελίδες, που θυμίζουν αληθινές καταστάσεις, γεγονότα και πρόσωπα, που τις μεταφέρουν σε ένα φανταστικό και ανύπαρκτο κόσμο.

170 σελίδες 7 ευρώ

Ίωνος Φιλίππου
"ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ"

Το βιβλίο "ΑΡΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ" υπογράφει ο Ίων Φι-

λίππου. Είναι ένα βιβλίο 326 σελίδων, που αναφέρεται στην αυγή του πολιτισμού και το μέλλον που έρχεται, θέτοντας σαν κυρίαρχη δύναμη, σαν "τον δυνατό βοριά που σαρώνει το σκοτεινό πέπλο του κοσμοπολιτισμού", τον ΑΡΙΑΝΙΣΜΟ.

326 σελίδες 12 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Το βιβλίο αυτό είναι η ιστορία του κινήματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ τα χρόνια 1993-98. Μέσα από τις σελίδες του κειμένου, περνούν με τη σειρά όλες οι διώξεις, οι συκοφαντίες, οι αγώνες και οι νίκες των εθνικιστών, την γεμάτη από γεγονότα αυτή πενταετία. Για όποιον τα έζησε, είναι ένα ιδανικό αρχείο, μεγαλύτερη αξία έχει όμως το βιβλίο γι' αυτόν που τώρα θέλει να πλησιάσει το κίνημα των εθνικιστών στην Ελλάδα.Σε αυτό μπορεί να δει τον τρόπο που μάχονται και να δει αν πραγματικά είναι σε θέση και θέλει να συμμετέχει σ' αυτόν.

250 σελίδες 8 €

Κ.Θ. Ιωάννου
ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ "ΚΑΠΟΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΛΛΗΝΕΣ"

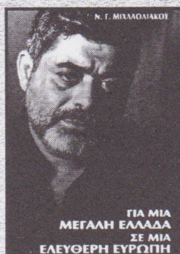
Σε έναν κόσμο που αλλάζει δραματικά η επιστήμη της Γεωπολιτικής αποτελεί ένα απαραίτητο εργαλείο για να τον κατανοήσουμε, αλλά και για να ξεκαθαρίσουμε με δόγμα το εθνικό συμφέρον την θέση του Ελληνισμού στον κόσμο. Από το βιβλίο αυτό, η παραθέτουμε το απόσπασμα:

"Η μελέτη των νόμων της επιστήμης της γεωπολιτικής καθίσταται απαραίτητο εφόδιο για την Ελλάδα του 21ου αιώνος, προκειμένου να αντιληφθούμε την κατάσταση στην οποία ευρίσκεται σήμερα η Πατρίδα μας και να αντιληφθούμε τους αντικειμενικούς κινδύνους, που την απειλούν. Ήδη από την δεκαετία του 1990 βρισκόμαστε ενώπιον σημαντικών γεωπολιτικών ανακατατάξεων και δυστυχώς παρακολουθούμε τις εξελίξεις σαν απαθείς θεατές. Η στάση του ελληνικού κράτους απέναντι στα γεγονότα την τελευταία δεκαετία, δυστυχώς, δεν οδηγούν πουθενά ή μάλλον οδηγούν στην συρρίκνωση του έθνους μας σύμφωνα με τους νόμους της γεωπολιτικής."

94 σελίδες 6 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

Το πρώτο μέρος του βιβλίου είχε πρωτοεκδοθεί το 1992, με την ευκαιρία του Β' συνεδρίου της Χ.Α. Αποτελεί ένα κείμενο ιδεολογικό και συνάμα πολιτικό, πε-

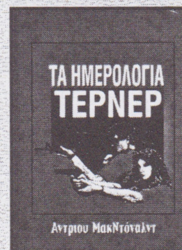

ρισσότερο όμως είναι προφητικό για τις εξελίξεις από το 92' μέχρι σήμερα.
Ξαναεκδόθηκε μαζί με ορισμένες προσθήκες για κάποια ζητήματα, γιατί αποτελεί την κατάθεση των εθνικιστών για την δεκαετία του 90'. Περιέχει όλες τις προτάσεις και τις αντιρρήσεις για τα κρίσιμα ζητήματα που απασχόλησαν τα χρόνια που πέρασαν, καθώς βέβαια και τις αρχές και τις αξίες που διέπουν τους εθνικιστές για τα χρόνια που θα έρθουν.

112 σελίδες 6 €

Α. Μακντόναλντ
ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ

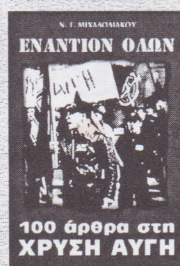
Η είδηση πως οι εκδόσεις "ΛΟΓΧΗ", αποφάσισαν να εκδώσουν "ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΕΡΝΕΡ", αποτελεί μία πολύ σημαντική είδηση για τα ελληνικά εκδοτικά δεδομένα. και τούτο γιατί, το συγκεκριμένο βιβλίο, μέχρι το πρόσφατο χτύπημα στην Ν. Υόρκη, θεωρείτο από τις αμερικανικές αρχές ασφαλείας, σαν το νούμερο ένα εγχειρίδιο τρομοκρατίας και επικίνδυνο για την δημόσια ασφάλεια, βιβλίο.Το βιβλίο αναφέρεται σε μία αμερικανική κοινωνία που ήδη υπάρχει σε μεγάλο βαθμό, και η οποία βρίσκεται στα όρια των φυλετικών και κοινωνικών εντάσεων. Τότε, μία φυλετική οργάνωση, αποφασίζει να ξεκινήσει τον ένοπλο αγώνα, σπρωγμένη εκεί από την κρατική καταστολή.

Μέσα από ένα κύκλο βίας, δολοφονιών και βομβιστικών επιθέσεων, που γλαφυρά περιγράφονται και αναλύονται με όλες τις τεχνικές τους λεπτομέρειες, η οργάνωση καταφέρνει να γονατίσει την κυβέρνηση των ΗΠΑ

302 σελίδες 15 €

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ

Πρόκειται για την επιλογή 100 άρθρων του εκδότου της εφημερίδος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", Ν.Γ. Μιχαλολιάκου, και συγκεκριμένα των άρθρων που δημοσιεύονται στην τελευταία σελίδα της εφημερίδος μας.
Μέσα από την ανάγνωση των άρθρων αυτών ξεδιπλώνεται η ιστορία της "Χ.Α.", αλλά και η άποψη του συγγραφέα για τα σημαντικότερα πολιτικά γεγονότα των τελευταίων ετών, γεγονότα που ακόμη και σήμερα "τρέχουν" και είναι ΕΠΙΚΑΙΡΑ.

202 σελίδες 9 €

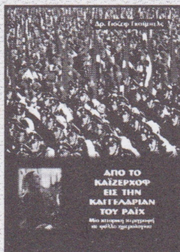
πρόλογος Δρ. Ρομπέρ Φωρισόν
Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΛΟΧΤΕΡ
ΝΤΑΧΑΟΥ - ΜΑΟΥΤΧΑΟΥΖΕΝ - ΧΑΡΤΧΑΪΜ

Πρόκειται για ένα από τα πλέον δυνατά και πλέον τεκ-

μηριωμένα κείμενα των αναθεωρητών ιστορικών. Των ιστορικών αυτών, που αμφισβήτησαν τον μύθο των έξι εκατομμυρίων και για τον λόγο αυτό έχουν διωχθεί αμείλικτα σε Ευρώπη και ΗΠΑ.

94 σελίδες 6 €

Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς
**ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΖΕΡΧΟΦ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΑΝ ΤΟΥ ΡΑΪΧ
ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΣΕ ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ**

Πολύ πριν αρχίσει η μεγάλη αλληλοσφαγή της Λευκής Φυλής, που υπήρξε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, στην Ελλάδα του 1934, στην οποία υπάρχουν αρκετοί και σημαίνοντες υπερασπιστές της Εθνικοσοσιαλιστικής Ιδέας εκδίδεται ένα βιβλίο. Είναι το ημερολόγιο του Γκαίμπελς, που περιγράφει τις κρίσιμες ημέρες που οδήγησαν το κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ εις την εξουσία της Γερμανίας.

Το βιβλίο είναι ακριβής ανατύπωση της εκδόσεως του 1934 χωρίς κανένα σχόλιο, καμμία εισαγωγή, κανέναν επίλογο. Η έκδοση τότε ήταν ένα από τα βιβλία της "Νέας Γενιάς" και περιγράφει με το γλαφυρό τρόπο του Δρ. Γκαίμπελς, την άνοδο στην εξουσία του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος.

318 σελίδες 12 €

Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου
**"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΚΟΧΥΛΙΟΥ"**

Στο Μεσαίωνα...
Σαράντα χρόνια
πριν αλωθεί η Πόλις...
Στη Λυκία της Μικράς Ασίας...
Απέναντι από τη Ρόδο των Ιωαννιτών Ιπποτών...
Σε μία πόλη Ελλήνων ...
Όπου οι Τούρκοι κυριαρχούν... και οι Εβραίοι συνωμοτούν...
Μέσα στους χορούς των Δερβισών...
Όταν οι Εθνικοί ονειροπολούν...
Και οι Μάγοι αποφασίζουν ...
Γεννιέται ένα όνειρο... Που είναι και εφιάλτης...

202 σελίδες 8 €

Λεόν Ντεγκρέλ
ΧΙΛΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΙΤΛΕΡ

Ένα βιβλίο για τον θρυλικό Στρατηγό των Βάφεν Ες-Ες Βέλγο Λέον Ντεγκρέλ, αρχηγό πριν τον πόλεμο του κόμματος ΡΕΞ. Ο Λέον Ντε Γκρελ έζησε μετά τον πόλεμο εξόριστος στην Ισπανία όπου και πέθανε πριν λίγα χρόνια. Ο Ντε Γκρελ μέχρι το τέλος της ζωής του παρέμεινε φανατικός εθνικοσοσιαλιστής. Το βιβλίο περιέχει μία συνέντευξη του Ντεγκρέλ, που δημοσιεύθηκε πριν 12 χρόνια στο περιοδικό "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ", ένα εκτενές βιογραφικό του, ένα άρθρο για την δράση της Μεραρχίας των Βαλλόνων Ες-Ες καθώς και ένα άρθρο του Λέον Ντεγκρέλ για το "ολοκαύτωμα", που έχει την μορφή μίας επιστολής προς τον Πάπα με αφορμή την τότε επίσκεψη του αρχηγού της Καθολικής Εκκλησίας στο Άουσβιτς.

96 σελίδες 8 €

**Τα βιβλία των εκδόσεων ΛΟΓΧΗ και ΑΣΚΑΛΩΝ θα τα βρείτε:
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14 (ΕΝΤΟΣ ΣΤΟΑΣ) ΑΘΗΝΑ 210 3611590
ΠΕΜΠΤΗ 10.00-14.30, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10.00-20.00
και ΣΑΒΒΑΤΟ 10.00-14.30 τηλεφωνικές παραγγελίες 6942416220**

ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Άνοιξε τα μάτια σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες φταίνε για την εγκληματικότητα
και την έλλειψη ασφάλειας που νιώθεις γύρω σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες σου παίρνουν τις δουλειές
και υποβαθμίζουν την γειτονιά σου!

Ξέρεις ότι οι λαθρομετανάστες φέρνουν και διακινούν τα
περισσότερα ναρκωτικά, από αυτά που
κυκλοφορούν δίπλα στο σπίτι σου!

Ξέρεις ότι υπάρχουν κάποιοι, πολιτικοί και δημοσιογράφοι,
που υποκινούν την λαθρομετανάστευση,
ενώ δεν νοιάζονται καθόλου για τα προβλήματά σου!

ΕΣΥ τι πρόκειται να κάνεις για όλα αυτά;

ΕΜΕΙΣ θα κάνουμε πολλά!

ΜΑΖΙ θα πετύχουμε περισσότερα!

Οργάνωσε τον εθνικιστικό μαχητικό πυρήνα στην περιοχή σου!

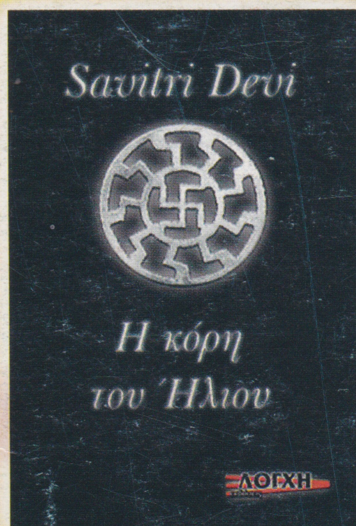

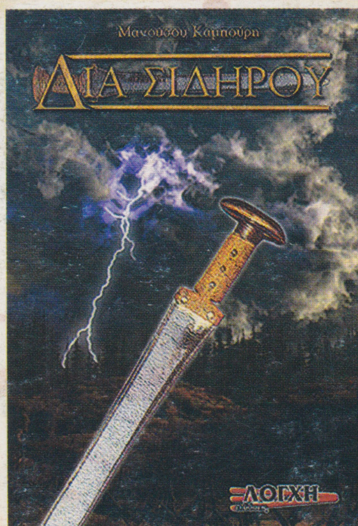
ΛΑΪΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

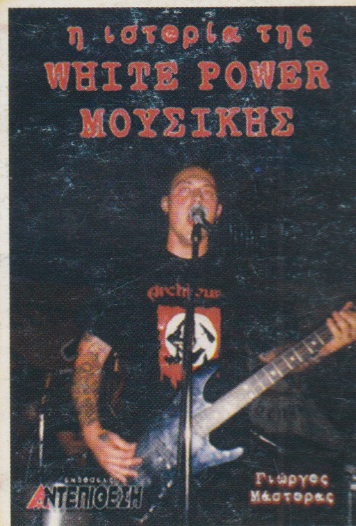
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

www.xrushaugh.org

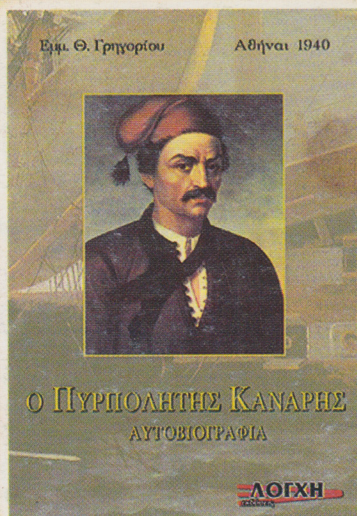
ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

κυκλοφορούν προσεχώς:

-Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

-ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΦΥΛΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

ΛΟΓΧΗ
εκδόσεις

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14 (εντός στοάς)
ΑΘΗΝΑ www.logxi.com